Έτος ΙΓ'

Τεῦχος 285ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Αἱ ἀστυνομικαὶ Σχολαὶ Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων παρευλαύνουσαι κατὰ τὸν μεγαλειώδη ἑορτασμὸν ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἑορτῇ τῆς 25ης Μαρτίου 1821.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΤΜΗΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΓ'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1965 | ΤΕΥΧΟΣ 285ον

25Η ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑΪΚΟΥ

Κάθε χρόνο, αὐτὲς τὶς μέρες, μελάνι ἄφθονο ξοδεύεται ἀπὸ λογοτέχνες καὶ ποιητάς, ἀπὸ ἐφημερίδες καὶ περιοδικά, γιὰ τὸ μεγάλο ξεσήκωμα τοῦ Γένους, γιὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821. Κάθε χρόνο φέρνουμε στὴ μνήμη μας τὸ ξακουστὸ ἐκεῖνο κατόρθωμα καὶ νοιώθουμε ξεχωριστὴ ὑπερηφάνεια γιατὶ εἴμαστε ἀπόγονοι τῶν τιτανομάχων ἐκείνων. Μπορεῖ μερικοὶ νὰ λένε πὼς προσπαθοῦμε πάντοτε νὰ δείχνουμε στοὺς ξένους τὰ κλέη τῶν προγόνων κι' ὅτι ζοῦμε ἀναπαυόμενοι σὲ κείνων τὶς παράτολμες ἐξορμήσεις. Εἶν' ἀλήθεια πὼς συχνὰ ἐπικαλούμεθα τὰ ἡρωικὰ κατορθώματα τῶν προγόνων μας, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ λαθέψουμε στὸ δρόμο ποὺ χάραξαν ἐκεῖνοι. Κάθε γενιὰ τῆς αἰώνιας ἑλληνικῆς φυλῆς ἔχει νὰ ἐπιδείξη τὶς δικές της ἐπιτυχίες, τοὺς δικούς της ἀγῶνες γιὰ τὰ ἀνώτερα ἰδανικὰ τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ. Δὲν ἐμπορευόμαστε, λοιπόν, τὴ δόξα τῶν προγόνων μας, γιατὶ κι' ἐμεῖς, οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες, ὅταν χρειάσθηκε κι' ὅταν χρειασθῆ, δὲν προδίνουμε τὴ καταγωγή μας, δὲν ἀμαυρώνουμε τὸ ἱστορικὸ παρελθὸν τῆς πατρίδος μας, δὲν ὑστεροῦμε σὲ ἡρωισμοὺς καὶ θυσίες. Ἀκολουθοῦμε τὰ χνάρια τῶν παλαιοτέρων μας, δημιουργοῦμε νέους θρύλους, ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὸ ἀκριβώτερο δῶρο τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, γιὰ τὴν Ἐλευθερία, σ' ὅλη της τὴν ἔκτασι, ὄχι μόνο τὴ δική μας, ἀλλὰ τὴν παγκόσμια.

Ἔτσι καὶ τὸ 1821, οἱ ἡρωικὲς μορφὲς ἐκείνου τοῦ μεγάλου Ἀγῶνος, συνεχισταὶ τῆς μοναδικῆς στὸ κόσμο ἱστορικῆς πορείας καὶ γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν Μαραθωνομάχων καὶ Σαλαμινομάχων, ἔγραψαν μὲ τὸ ἅλικο αἷμα τους χρυσὲς σελίδες δόξας καὶ ἡρωισμῶν. Ὁ ἀσίγαστος πόθος γιὰ τὴν ἐλευθερία, ποὺ τετρακόσια χρόνια ἦταν τ' ὄνειρο τῶν σκλαβωμένων ραγιάδων, σὰν ροὴ μυστικῆς φλέβας νεροῦ, κυκλοφοροῦσε στὶς ἑλληνικὲς καρδιὲς καὶ γινόταν ἐλπίδα, κρυφὸ σχολειό, καριοφίλι, ποὺ ἀδιάκοπα βροντολαλοῦσε στὶς βουνοκορφές.

Φτωχοὶ καὶ προύχοντες ἐδονοῦντο ἀπὸ τὴν ἴδια ἡφαιστειακὴ ἔκρηξι τῆς λυτρωτικῆς μυσταγωγίας. Μιὰ χούφτα ἄνθρωποι σήκωσαν τὴ σημαία τῆς Ἐλευθερίας στὴν Ἁγία Λαύρα, ἀποφασισμένοι

νὰ πάρουν μὲ τὰ γιαταγάνια τὴν ἀνεξαρτησία τους, ἀπὸ μιὰ πανίσχυρη αὐτοκρατορία. Στὰ 1821, ὁ Δαυὶδ καὶ ὁ Γολιὰθ δὲν ἦταν μῦθος. Ἦταν ὠμὴ πραγματικότης. Τόλμησε ὁ ἑλληνικὸς Δαυὶδ νὰ ξεσηκωθῆ ἐναντίον τοῦ τουρκικοῦ Γολιάθ, γιατὶ διέθετε τὸ πλέον ἰσχυρὸ καὶ ἀκαταμάχητο ὅπλο, τὴν Ἰδέα. Τὴν Ἰδέα ἐκείνη ποὺ κράτησε ζωντανὸ τὸ Γένος στοὺς τέσσερες αἰῶνες τῆς πιὸ στυγνῆς σκλαβιᾶς καὶ ξεσήκωσε, πολὺ ἀργότερα, τὸν οἶστρο τοῦ 1940.

Τὸ 1821 ἀπέδειξε περίτρανα στὴν ὑφήλιο ὅτι ἡ Ἐλευθερία, στὴν ἁγία αὐτὴ χώρα, εἶναι ζυμωμένη μὲ αἷμα. Ἀναλλοίωτη καὶ προνομιακὴ ἡ μοῖρα τοῦ Γένους μας στὴ μακραίωνη πορεία του. Θυσιαστήριο καὶ βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας ἡ ἑλληνικὴ γῆ, κι' οἱ Ἕλληνες πυροδότες τοῦ ἀκοίμητου αὐτοῦ βωμοῦ.

Καλλωπίζονται μπροστὰ στὶς Θερμοπύλες οἱ Ἕλληνες πρὶν ριχθοῦν στὴ μάχη. Ρίχνουν στὰ φαράγγια τοῦ Ζαλόγγου τὰ παιδιά τους οἱ Σουλιώτισσες καὶ τ' ἀκολουθοῦν χορεύοντας καὶ τραγουδώντας τὸ «ἔχε γειὰ καϋμένε κόσμε, ἔχε γειὰ γλυκειὰ ζωή». Βάζει φωτιὰ στὸ μπαρούτι μὲ τὸ δαυλό του ὁ Καψάλης στὸ Μεσολόγγι καὶ γίνεται θρύλος. Σουβλίζεται ὁ Ἀθανάσιος Διάκος καὶ στὶς στερνές του ὧρες τραγουδάει τὴν ὀμορφιὰ τῆς ἀνοίξεως ποὺ φθάνει, βλέποντας σ' αὐτὴν τὴν ἄνοιξι τοῦ Ἔθνους, ποὺ αὐτὸς δὲν πρόκειται νὰ γιορτάση.

Παλληκαριὰ καὶ συνείδησις τοῦ χρέους, φωτεινὰ μετέωρα. Φωτεινὰ σὰν τὰ λαμπερὰ ὁράματα ποὺ συχνὰ προβάλλουν ἀπὸ τὶς ἐθνικές μας ἀνοίξεις. Τραγούδι καὶ χορός, ὀμορφιὰ ὑπερκόσμια, θεϊκή, μπροστὰ στὸ κατώφλι τῆς ἀθανασίας. Τὸ 1821 εἶναι ἀθάνατο, ἀγέραστο, πηγὴ αἰώνια γιὰ ν' ἀντλοῦμε διδάγματα. Μὲ τὸ ὄνειρο τῆς ἀνεξαρτησίας ὥρμησαν στὸν ἀγώνα οἱ Καραϊσκάκηδες, οἱ Κολοκοτρώνηδες καὶ οἱ χιλιάδες ἀνώνυμοι Ἕλληνες, χωρὶς νὰ ὑπολογίσουν τὴ δύναμι τῆς πανίσχυρης Αὐτοκρατορίας. Ἂν οἱ 300 τῆς Ἀλαμάνας, οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ Μεσολογγίου, οἱ Μεσσήνιοι ποὺ ἀπαντοῦσαν περήφανα στὸν Ἰμπραὴμ ὅτι καὶ πέτρα σὲ πέτρα νὰ μὴν ἀφήση αὐτοὶ δὲν θὰ προσκυνήσουν, ἀλλὰ «θὰ ἀποθάνουν ὡς ἐλεύθεροι Ἕλληνες», καὶ ὅλη ἡ στρατιὰ τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 21, ὑπελόγιζαν τὴν ὑλικὴ ὑπεροχὴ τοῦ ἐχθροῦ, χωρὶς ἀμφιβολία ἡ Ἑλλὰς θὰ ἦταν ἀκόμη τουρκικὴ ἐπαρχία.

Νὰ γιατὶ θὰ γιορτάζουμε κάθε χρόνο τὴν ἐπέτειο τῆς 25ης Μαρτίου 1821, ἀδιαφορώντας ἂν συνεχίζουν νὰ λένε μερικοὶ ὅτι ζοῦμε στὴ σκιὰ τῶν προγόνων μας. Γιὰ μᾶς τὸ 1821, ὅπως ὁ Μαραθώνας, ἡ Σαλαμίνα κι' ὅπως τὸ 1940, θἄναι πάντοτε πηγὴ ἀνεξάντλητη ἀπὸ σωτήρια διδάγματα. Στὶς ἡρωικὲς μορφὲς τοῦ Ἀγῶνος τοῦ 1821, κλείνουμε εὐλαβικὰ τὸ γόνυ καὶ ὑποσχόμαστε ὅτι θὰ συνεχίσουμε νὰ βαδίζουμε τὸ δρόμο ποὺ αὐτοὶ καὶ οἱ ἄλλοι πρόγονοί μας χάραξαν.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΜΗΝΥΜΑ

ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ κ. Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

«Ἐξ ὀνόματος τῆς Κυβερνήσεως, ἐπὶ τῇ αὐριανῇ ἐθνικῇ ἑορτῇ, ἀπευθύνω χαιρετισμὸν πρὸς τὸ Ἔθνος.

»Μὲ εὐλάβειαν, ὑπερηφάνειαν καὶ εὐγνωμοσύνην ὑποκλινόμεθα ἐνώπιον τῆς μνήμης τῶν ὀνομαστῶν καὶ ἀνωνύμων μαρτύρων καὶ ἡρώων τῆς Ἐλευθερίας. Ἐπὶ αἰῶνας σκληροὺς εἶχε δουλωθῇ τὸ Γένος. Ἀλλ' ἡ ψυχὴ εἶχε μείνει ἀδούλωτος. Καὶ ἐμάχετο. Μέχρις ὅτου ἡ ψυχὴ ἐνίκησε τὴν ὕλην. Ὀλίγοι, ἄοπλοι καὶ ἀσύντακτοι, ἀλλὰ φλεγόμενοι «ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν καὶ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν», ἐνίκησαν μίαν αὐτοκρατορίαν. Καὶ ἐδημιούργησαν τὸ ἐλεύθερον ὁρμητήριον τῶν νέων ἐθνικῶν ἀγώνων, οἱ ὁποῖοι ὡδήγησαν εἰς τὴν σημερινὴν ἐλευθέραν Πατρίδα.

»Καὶ συνεχίζονται οἱ ἀγῶνες. Μάχονται οἱ γενναῖοι εἰς τὴν Μεγαλόνησον. Καὶ κυματίζει εἰς τὸν γαλανὸν ὁρίζοντα ἡ σημαία καὶ ἡ προσδοκία τῆς Ἑνώσεως.

»Ἀπευθύνομεν ἐγκάρδιον ἐθνικὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρξαν καὶ εἶναι πάντοτε ἄξιαι τῆς Πατρίδος.

»Χαιρετίζομεν τὰ Σώματα Ἀσφαλείας. Ὅπως καὶ αἱ Ἔνοπλοι Δυνάμεις ὑπερασπίζουν τὸ Ἔθνος κατὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐχθροῦ, τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ὑπερασπίζουν τὴν Δημοκρατίαν. Ἐλευθερία καὶ Νόμος εἶναι ἡ ἀποστολή των. Καὶ ἀποδεικνύονται ἄξια τῆς μεγάλης ἀποστολῆς.

»Ὡς πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἀπευθύνω ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν πρὸς τὴν Νεότητα. Δι' αὐτὴν ἀγωνιζόμεθα. Καὶ ὑποβαλλόμεθα εἰς μεγάλας θυσίας : Διὰ νὰ δημιουργήσωμεν μίαν γενεάν, ἀξίαν νὰ ἀναλάβῃ τὰς εὐθύνας τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως.

»Ἡ Μεγάλη Ἰδέα ἦτο τὸ ὄνειρον τῶν αἰώνων. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἐθνικὴν μας ὁλοκλήρωσιν δὲν ἐξέλιπεν. Ἁπλῶς, μετέβαλε περιεχόμενον. Ἡ Ἐθνική μας Ἀναγέννησις εἶναι ἡ νέα Μεγάλη Ἰδέα, ἡ πραγματοποίησις τῶν ἰδανικῶν τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ἡ ἀνύψωσις τοῦ οἰκονομικοῦ, πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ μας. Αὐτὴ εἶναι ἡ νέα Μεγάλη Ἰδέα τοῦ Ἔθνους. Καὶ κατ' ἐξοχὴν τῆς Νεότητος, ἡ ὁποία θὰ πρέπει πάντοτε νὰ ἐνθυμῆται τοὺς λόγους τοῦ ποιητοῦ : «Ἐκεῖνος ὁ λαὸς εἶναι ἄξιος τῆς ἐλευθερίας του, ὁ ὁποῖος δύναται κάθε ἡμέραν νὰ τὴν ἀνακτᾶ».

»Ἡ ὁλοκλήρωσις καὶ ἡ ἀνένδοτος κατοχύρωσις τῆς ἐθνικῆς μας Ἐλευθερίας καὶ ἡ δημιουργία μιᾶς νέας περιόδου Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως ἀποτελεῖ τὸ χρέος διὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὴν εὐθύνην διὰ τὸ μέλλον.

Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΕΩΣ κ. Π. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΔΗ ΕΠΙ ΤΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

Ἡ 25η Μαρτίου 1821 διὰ τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος, ἀλλὰ καὶ δι' ὁλόκληρον τὴν πολιτισμένην ἀνθρωπότητα, ἀποτελεῖ φωτεινὸν μετέωρον, τὸ ὁποῖον θὰ φωτίζῃ εἰς τὸ διηνεκὲς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ θὰ διδάσκῃ τί δύναται νὰ ἐπιτύχῃ ἕνας λαὸς ὅταν διαπνέεται ἀπὸ ἁγνὸν πατριωτισμόν, ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, ἀπὸ πίστιν πρὸς τὰς παραδόσεις του. Διότι οἱ προπάτορές μας τοῦ 1821 ἀπὸ τὰς ἀρχὰς αὐτὰς ἐμπνεόμενοι, ἤντλησαν τὸ ἀκατάβλητον ψυχικὸν σθένος, μὲ τὸ ὁποῖον καὶ μόνον ἐστράφησαν ἐναντίον τῶν τυράννων των καὶ ὡς εἷς ἄνθρωπος ἠγωνίσθησαν, εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπλανᾶτο τὸ φάσμα τῆς ἱερᾶς συμμαχίας εἰς τὴν Εὐρώπην, ἥτις ἐκράτει εἰς τὰ δεσμὰ τοὺς ὑποδούλους λαοὺς καὶ ὡδήγησαν τὴν ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν εἰς ἐπιτυχίαν. Τὸ πάθος των διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἐλευθερίας, ἡ ἑδραία πίστις των πρὸς τὸν παντοδύναμον Θεόν, ὅ,τι δηλαδὴ τὸ ἰδεωδέστερον ἔχει δημιουργήσει τὸ ἀθάνατον ἑλληνικὸν Πνεῦμα, ἐδημιούργησαν τοὺς ἀκαταμαχήτους αὐτοσχεδίους στρατηγοὺς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ τοὺς βωμοὺς τῶν θυσιῶν τῶν προγόνων μας, οἵτινες χωρὶς ποτὲ νὰ καμφθοῦν, τελικῶς συνέτριψαν τὰς ὠργανωμένας καὶ πανισχύρους στρατιὰς τῶν τυράννων καὶ μᾶς ἔδωσαν τὴν ἐθνικὴν μας ἀπελευθέρωσιν. Δικαίως εἴμεθα ὑπερήφανοι διὰ τὰ ἐπιτεύγματα Ἐκείνων, ὡς καὶ τῶν μετὰ ταῦτα συνεχιστῶν τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων, διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὀνείρων τῆς φυλῆς μας, τῶν ἀγωνιστῶν 1912 - 1913, 1914 - 1920, 1940 - 1941, 1944, 1946 - 1949, οἵτινες ἀκολουθοῦντες πιστὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἡρώων τοῦ 1821 ἐμεγάλωσαν διὰ τῶν θυσιῶν των τὴν Πατρίδα μας, ἠλευθέρωσαν ἀλυτρώτους ἀδελφούς μας καὶ ἐκράτησαν ψηλὰ τὴν δᾶδα τῆς ἐλευθερίας.

Μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα διακατεχόμενοι καὶ οἱ ἀδελφοί μας τῆς Κύπρου, πρὸς τοὺς ὁποίους κατὰ τὴν ἱερὰν στιγμὴν τῆς ἐπετείου τῆς ἐθνικῆς μας παλιγγενεσίας στρέφεται ἡ σκέψις τοῦ Ἔθνους, εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν θὰ εἶναι μακρὰν ἡ ἡμέρα τῆς δικαιώσεως τοῦ ἀγῶνος των, ποὺ εἶναι κοινὸς ἀγών.

Ἀξιωματικοὶ καὶ Ἄνδρες τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος.

Τὸ παράδειγμα Ἐκείνων, πρέπει συνεχῶς νὰ εἶναι εἰς τὴν σκέψιν σας, εἰς τὴν σκέψιν ὅλων τῶν Ἑλλήνων.

Ἐνατενίζοντες τὸν τηλαυγῆ φάρον τοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821, ἂς ἀντλῆτε διδάγματα ὑπερηφανείας, θάρρους, καρτερίας, ἀνδρείας καὶ αὐτοθυσίας, μὲ τὴν πλήρη βεβαιότητα ὅτι οὕτως ὡς Ἕλληνες πολῖται, εἰδικώτερον δὲ ὡς ἐντεταλμένοι διὰ τὴν διαφύλαξιν τῶν δημοκρατικῶν μας ἰδεωδῶν ὡς ταῦτα καθορίζουν οἱ νόμοι τοῦ Κράτους, θέλετε ἀναδειχθῆ ἄξιοι τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων τῶν Σωμάτων, τὰ ὁποῖα ὑπηρετεῖτε, ἄξιοι τῶν παραδόσεων τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος μας.

Ὁ Ὑπουργὸς
ΠΟΛ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΔΗΣ

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

V. Παιδαγωγικὸς χαρακτὴρ τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων.

1. Ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐκτεθείσης ἱστορικῆς ἐπισκοπήσεως τῆς ἐμφανίσεως ἐν τῇ πεπολιτισμένῃ ὑφηλίῳ τοῦ θεσμοῦ τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων, δυνάμεθα νὰ καταλήξωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ θεμελιούμενον νέον ποινικὸν δίκαιον ἀνηλίκων εἶναι κατ' ἐξοχὴν δίκαιον ἀγάπης καὶ δίκαιον παιδαγωγικόν. Πρὸς τὴν ψυχὴν δὲ τοῦ πρωτεργάτου ἐκείνου τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων ἐν τῷ κόσμῳ Βενιαμὶν Λίνδσεϋ δυνάμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν ἐν τῷ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίῳ 5, 16 ρῆσιν : «Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν, τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς !»

Μετὰ δυνάμεως ὑπογραμμίζομεν ὅτι ἅπασαι αἱ εἰς τοὺς ἀνηλίκους ἀφορῶσαι οὐσιαστικαί, δικονομικαὶ καὶ σωφρονιστικαὶ διατάξεις δέον νὰ ἑρμηνεύωνται καὶ νὰ ἐφαρμόζωνται ὑπὸ παιδαγωγικὴν πνοήν.

Ἂς γίνῃ σαφῶς νοητὸν ὅτι τὰ δικαστήρια ἀνηλίκων εἶναι παιδαγωγικὰ δικαστήρια. Ὅτι οἱ πλαισιοῦντες ταῦτα δικασταί, εἰσαγγελεῖς καὶ ἀνακριταὶ ἀνηλίκων, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν εἰδικὴν ἀστυνομίαν ἀνηλίκων, ἥτις δυστυχῶς ἀκόμη δὲν ἱδρύθη, ὡς ὤφειλεν, οἱ εἰδικοὶ ἐπιμεληταὶ ἀνηλίκων καὶ γενικῶς πάντες οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν χορείαν τῆς δικαστηριακῆς βοηθείας τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων, ὀφείλουσι νὰ ὦσιν οἱ φιλόστοργοι παιδαγωγοὶ τῆς ἐν ἠθικῷ κινδύνῳ εὑρισκομένης νεότητος. Καὶ τέλος, ἂς γίνῃ σαφῶς νοητὸν ὅτι τὰ πάσης φύσεως καταστήματα, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἰσάγονται οἱ ἀνήλικοι ἐγκληματίαι, εἶναι παιδαγωγικὰ ἰατρεῖα, ἐπιδιώκοντα πάσαις δυνάμεσι τὴν παιδαγωγικὴν σωτηρίαν τῶν ἀνηλίκων τροφίμων ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ ἠθικοῦ θανάτου.

Ἐὰν παραβλέψωμεν τὴν ἀλήθειαν ταύτην θὰ ἀποτύχωμεν. Ἐὰν ὁ δικαστὴς ἀνηλίκων καὶ οἱ πλαισιοῦντες τοῦτον ἔχωσι πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν σκοπὸν τοῦτον, τότε θὰ ἐργάζωνται μετ' ἀσφαλείας καὶ σταθερότητος, θὰ ἀποφεύγωσι τὴν χρησιμοποίησιν μέσων ἀντιπαιδαγωγικῶν καὶ δὲν θὰ ταλαντεύωνται ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ ἐπιδιωκομένου ἔργου ὑπ' αὐτῶν.

2. Ἐν συναφείᾳ πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀναφερθῶμεν καὶ εἰς μίαν παρ' ἡμῖν ὑπὸ διαφόρων κύκλων ψιθυριζομένην πεπλανημένην γνώμην. Κατὰ τὴν γνώμην ταύτην τὸ δημιουργηθὲν διὰ τοῦ νέου ἑλληνικοῦ ποινικοῦ κώδικος, νέον ποινικόν, δικονομικὸν καὶ σωφρονιστικὸν δίκαιον ἀνηλίκων, ἐπειδὴ εἶναι παιδαγωγικόν, εἶναι ἐπιεικές καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἐπιεικές, εἶναι ἐπιζήμιον, εἶναι βλαπτικόν, καὶ τοῦτο, διότι ἐξασθενεῖ τὴν εὐεργετικὴν δύναμιν τοῦ νόμου. Τὴν γνώμην ταύτην ἀνεγνώσαμεν καὶ εἴς τινας ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας. Ἡ γνώμη αὕτη εἰδικώτερον ἀπέδωκε τὴν τέλεσιν διαφόρων βαρέων ἐγκλημάτων, ἰδίως φονικῶν καὶ ληστειῶν, κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν, ἀκριβῶς εἰς τὴν εἰσαχθεῖσαν διὰ τοῦ νέου ποινικοῦ κώδικος πολιτικὴν τῆς ἐπιεικείας ἔναντι τῶν νεαρῶν ἐγκληματιῶν.

Ἐν τούτοις κατέναντι τῶν τοιούτων ἀντιλήψεων ἀντιτάσσομεν ὅτι οἱ ταῦτα φρονοῦντες δὲν ἀντελήφθησαν τὸ βάθος καὶ τὴν ὑφὴν τῶν νέων θεσμῶν. Ἡ θεμελίωσις τοῦ παιδαγωγικοῦ δικαίου διὰ τοὺς ἀνηλίκους ἐγκληματίας δὲν σημαίνει, οὐδὲ κατ' ἰδέαν, ἐφαρμογὴν ἐπιεικοῦς δικαίου καὶ ἐπιεικοῦς πολιτικῆς. Ἀ-

πλῶς σημαίνει ἐφαρμογὴν δικαίου, προσαρμοζομένου πρὸς τὴν ἰδίου ρυθμοῦ προσωπικότητα τοῦ νέου ἀνθρώπου, ἄρα πλέον ἀποτελεσματικοῦ καὶ πλέον καρποφόρου, οὐσιαστικῶς δὲ πλέον αὐστηροτέρου ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων ἀναφορικῶς πρὸς τὴν εἰς τὸν ἀνήλικον προξενουμένην ἐντύπωσιν.

Πρόκειται περὶ ἀληθειῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουσι κατανοηθῆ βαθέως πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

VI. Μόρφωσις ἀντικοινωνικοῦ χαρακτῆρος.

1. Καὶ ἔπρεπε νὰ ἦ τὸ δικαστήριον ἀνηλίκων θεσμὸς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ θεσμὸς διαπαιδαγωγήσεως. Διότι ἀληθῶς τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα διαφθείρονται καὶ φθάνουσι μέχρι τῶν θυρῶν τοῦ δικαστηρίου, εἶναι τέκνα, τὰ ὁποῖα ἐστερήθησαν ἀγάπης καὶ ἐστερήθησαν διαπαιδαγωγήσεως. Καὶ τὰ παιδία ταῦτα δὲν τροφοδοτοῦσι μόνον τὰς φυλακάς, ἀλλὰ πᾶσαν κοινωνικὴν πληγήν, λ.χ. τὴν φυγοπονίαν, τὴν ἀθεΐαν, τὰς ὑλιστικὰς κοσμοθεωρίας, τὰς ἀνατρεπτικὰς ἰδέας, τὴν ἑταιρίασιν, τὴν ἀλητείαν, τὸ φρενοκομεῖον ἢ ἄλλας πληγάς. Ταῦτα πάντα ἀποδεικνύονται ἐκ στατιστικῶν. Ἀλλὰ καὶ ἐκ παρατηρήσεων ἀτομικῶν περιπτώσεων. Ὅλα τὰ παιδία ταῦτα εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον τέκνα διαλελυμένων οἰκογενειῶν, φερ' εἰπεῖν ἀπορφανισθέντα, νόθα, ἔκθετα, τέκνα τοξικομανῶν, οἰνοφλύγων, πορνῶν, ἐγκληματικῶν γονέων, τέκνα τῶν λίαν πενήτων, τέκνα τελοῦντα ὑπὸ κακὸν πατρυιὸν ἢ κακὴν μητρυιάν, τέκνα στερηθέντα τῆς ἐπιβλέψεως τῶν γεννητόρων κ.ο.κ. Πάντα δὲ τὰ τέκνα σχηματίζουσιν ἀντικοινωνικὴν κοσμοθεωρίαν καὶ γίνονται ἐχθροὶ τῆς κοινωνίας ἀκριβῶς καὶ διότι νομίζουσιν ὅτι δὲν ἀγαπῶνται εἴτε ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς οἰκείους των, εἴτε ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους. Ἐγένοντο ἐχθροὶ τῆς κοινωνίας, διότι ἐτραυματίσθησαν ψυχικῶς καὶ ἠθικῶς, παρ' αὐτῆς καὶ λανθανόντως τὴν ἐμίσησαν.

2. Ἀποσπῶμεν ἐκ τῆς διδασκαλίας τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Σχολῆς τῆς Ἀτομικῆς Ψυχολογίας Alfred Adler τὰς ἀκολούθους σοφὰς ἀληθείας: «Ἀλλ', ὦ ἄνθρωπε, εἶσαι ὂν κοινωνικόν, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ζήσῃ χωρὶς τὴν βοήθειαν τῶν ἄλλων. Ἐπλάσθης διὰ νὰ ἀγαπᾶς καὶ ὄχι νὰ μισῇς. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ πρωταρχικὴ λειτουργία τῆς ζωῆς, λειτουργία, τὴν ὁποίαν ζητεῖ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, εἶναι τὸ θετικόν, εἶναι ἡ ἀλήθεια. Τὸ μῖσος εἶναι ἀρνητικόν, δευτερόγονον, μὴ κείμενον ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, εἶναι πλάνη. Ἂν ἐγκληματῇς ἐναντίον τῶν συνανθρώπων σου, τοῦτο πράττεις, διότι δὲν ἐδοκίμασες ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων τὴν ἀπαιτουμένην ἀγάπην. Ἂν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶχες δοκιμάσει περισσοτέραν ἀγάπην, δὲν θὰ ἦσο ἐγκληματίας, θὰ ἀπέβαλες τὴν σφαλερὰν πεποίθησιν ὅτι ἡ κοινωνία εἶναι κακή. Δὲν θὰ ἐλάμβανες ἐχθρικὴν στάσιν ἀπέναντί της, δὲν θὰ ἐμίσεις αὐτήν. Θὰ ἐμάνθανες καὶ σὺ τότε τὴν τέχνην τοῦ ἀγαπᾶν καὶ θὰ ἐπανήρχεσο εἰς τοὺς κόλπους της φίλος, προσφέρων ἐξ ὁλοκλήρου τὰς ὑπηρεσίας σου πρὸς αὐτήν».

Κρίνων τὴν διδασκαλίαν ταύτην ὁ πρὸς ὃν τρέφω εὐγνώμονα ἀγάπην καὶ ἀπεριόριστον σεβασμὸν διδάσκαλός μου καθηγητὴς καὶ τέως ἐκπαιδευτικὸς σύμβουλος κ. Χ. Γκιτάκος παρατηρεῖ εὐστόχως: «Ὁ Adler ἀπέναντι τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, Περιοδ. «Ἀτομικὴ ψυχολογία», τόμος ΣΤ' 1937, σ. 120 ἑπ.: «Δὲν νομίζετε ὅτι ὁ ψυχολογικὸς ἄμβων τοῦ Adler εὑρίσκεται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν ἄμβωνα τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας, τῆς ἐκκλησίας τῆς ἀγάπης; Ὅτι τὸ κήρυγμα τοῦ μετὰ λόγου βιώσαντος σοφοῦ εἶναι κήρυγμα τῶν αἰωνίων τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως ἀληθειῶν, ἀκουόμενον ἀπὸ τοῦ ἐπιστημονικοῦ πεδίου;»

3. Ἂς παρακολουθήσωμεν τὰς ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης διδασκομένας τοιαύτας ἀληθείας ἐν τῇ ζωῇ σταχυολογοῦντες ἕνια παραδείγματα, ἅτινα καθιστῶσι σαφῆ τὴν διδασκαλίαν τῆς θεωρίας.

Ἂς παρακολουθήσωμεν αἴφνης τὴν δραματικὴν ἐξέλιξιν τοῦ νόθου παιδίου. Τοῦτο πρὶν ἢ γεννηθῇ ἐστερήθη τῆς ἀγάπης τῶν γεννητόρων, οὐ μόνον δὲ τοῦ ἐγκαταλείψαντος ἀσυνειδήτου πατρός, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς, συνήθως βλακικῆς, μητρός του. Διότι ἡ μήτηρ του θὰ ἐδοκίμασε νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτοῦ διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀμβλώσεως, ἀργότερον ἡ μήτηρ του θὰ ἐσκέφθη τὴν ὁδὸν τῆς παιδοκτονίας ἢ τῆς ἐκθέσεως. Ἐὰν τὸ ἐκράτησε παρ' ἑαυτῇ, δὲν θὰ τὸ ἐπεριποιήθη, ἀλλὰ θὰ ἐπέδειξε σκόπιμον ἀδιαφορίαν καὶ διὰ τὴν διατροφὴν του καὶ διὰ τὴν ὑγείαν του, εὐχομένη ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς της ἐνδομύχως νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτοῦ διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ ὑποσιτισμοῦ ἢ τῆς ἀσθενείας. Ἐὰν παρὰ ταῦτα τὸ παιδίον κατορθώσῃ νὰ ἐπιζήσῃ, ἡ μήτηρ του θὰ ἐζήτησε νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς οἱανδήποτε τροφὸν ἐναντι ἀμοιβῆς, ἀδιαφοροῦσα διὰ τὴν παρὰ τῆς τελευταίας πιθανὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ τέκνου. Ἐὰν πάλιν παρὰ ταῦτα ἡ μήτηρ ἐκράτησε τὸ νόθον τέκνον της παρ' ἑαυτῇ, θὰ συμπεριφέρηται πρὸς αὐτὸ μετὰ σκαιότητος, ἰδίως ἐν στιγμαῖς ἐκνευρισμοῦ, καὶ τοῦτο, διότι τὸ πρόσωπον τοῦ νόθου τέκνου της θὰ ὑπενθυμίζῃ εἰς αὐτὴν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν καὶ τὸν ἐγκαταλείψαντα καὶ τὸ ἠθικόν της στίγμα καὶ θὰ ἀποτελῇ διαρκὲς ἐμπόδιον τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀποκαταστάσεώς της. Ἀλλὰ τὸ νόθον θὰ αἰσθανθῇ ὅτι, ἂν καὶ δὲν πταίῃ, περιφρονεῖται καὶ χλευάζεται καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὑπὸ τῶν λοιπῶν συνανθρώπων ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι νόθον. Αἱ τίμιαι οἰκογένειαι δὲν ἐπιτρέπουσιν εἰς τὰ τέκνα των νὰ συμπαίζωσι μετὰ νόθου, διότι φοβοῦνται τὴν διαφθοράν. Βαδίζον ἐν τῇ ὁδῷ τὸ νόθον, θὰ ἀκούσῃ πολλάκις ὑπόπτους ψιθύρους περὶ τῆς ἐξωγάμου ἰδιότητός του εἰς βάρος του παρὰ διαφόρων παιζόντων τὸν ρόλον τοῦ ἐπαΐοντος, γειτόνων, ἢ ἑτέρων, ἐνίοτε δέ, ἐν στιγμῇ τυχαίας δυσαρεσκείας τρίτου τινὸς κατ' αὐτοῦ, θὰ ἀκούσῃ ἐκτοξευομένην χυδαίως κατὰ πρόσωπον τὴν ὕβριν ὅτι εἶναι ἐξώγαμον. Μοιραίως λοιπὸν τὸ νόθον θὰ ἀναζητήσῃ τὴν συναναστροφὴν καὶ τὴν φιλίαν εἰς τοὺς κύκλους τῆς σαπρίας τῆς ἀνηθικότητος ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἔνθα ἡ νόθος γέννησις δὲν θεωρεῖται ὡς τι τὸ ἐπίμεμπτον, ἐπειδὴ εἰς τοὺς κύκλους αὐτοὺς τῶν πορνῶν, τῶν ἐγκληματιῶν, τῶν ἀλητῶν, τῶν διεφθαρμένων στοιχείων ἡ νόθος γέννησις δὲν θεωρεῖται στίγμα διότι εἶναι συνήθης ἰδιότης. Ἀλλ' ἡ ἄξεστος καὶ πλήρης ποταπότητος τοιαύτη συμπεριφορὰ καὶ τῶν γεννητόρων καὶ τῶν συνανθρώπων τραυματίζει βαθέως τὴν μικρὰν παιδικὴν ψυχὴν τοῦ νόθου τέκνου, καὶ ἐνσταλάζει βαθὺ μῖσος εἰς τὴν ψυχήν του κατὰ τῆς ἀδίκου καὶ σκληρᾶς κοινωνίας. Καὶ ἀσυνειδήτως σχηματίζει τοῦτο ἀντικοινωνικὴν στάσιν καὶ ἀντικοινωνικὸν χαρακτῆρα. Δὲν πρέπει ἄρα νὰ ἀπορήσωμεν, ἐὰν ἡ στατιστικὴ δεικνύῃ ὅτι τὸ ποσοστὸν τῶν νόθων ἐν τῇ φυλακῇ εἶναι ὑπερδιπλάσιον («H. Kipp. Die Unehelichkeit, ihre psychologische Situation und Problematik. Leipzig. 1933», περὶ οὗ «Κ. Γ. Γαρδίκα. Ἐγκληματολογία. Τόμος Β'. Τεῦχος Α'. Ἀθῆναι. 1947». σ. 13.

Ἀλλ' ἂς παρακολουθήσωμεν καὶ τὰ τέκνα τῶν λίαν πενήτων. Εἰς τὰς τάξεις αὐτὰς θάλλει ὁ πότος, τὸ ἀφροδίσιον νόσημα, ἡ ἑλονοσία, ἡ φυματίασις, ὁ ὑποσιτισμός, ἡ ἀνθυγιεινὴ καὶ ὑγρὰ κατοικία, ἡ στενότης κατοικίας μὲ ὅλα τὰ κακὰ ἐπακόλουθά της τῆς προώρου γενετησίου ὡριμάνσεως καὶ τῶν ἐνδεχομένων αἱμομειξιῶν, ἡ ἀμάθεια, ἡ τραχυτάτη καὶ σκληρὰ ἐργασία καὶ ἡ ἀφθονία σωματικῶν καὶ ψυχικῶν μειονεξιῶν. Τὰ τέκνα τῶν τάξεων τούτων αἰσθάνονται ὅτι ἡ κοινωνία εἶναι ἄδικος ἔναντι αὐτῶν. Μισοῦν τὴν ἐργασίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ἐρρίφθησαν, ἐνῷ ἄλλα παιδία παίζουσι θεωροῦντα αὐτὴν ὡς κατάραν καὶ ὡς ἀγγαρείαν. Ἀποκτῶσι μανίαν ἀποκτήσεως τῶν ὑλιστικῶν ἀγαθῶν λατρεύοντες τὸ χρῆμα, τοῦ ὁποίου στεροῦνται καὶ εἰς ὃ μόνον διαβλέπουσι τὴν εὐτυχίαν καὶ ἀποκτῶσιν ὡς ἐκ τούτου ὑλιστικὰς κοσμοθεωρίας, τάσεις ἀνατρεπτικὰς καὶ ἀντικοινωνικὸν χαρακτῆρα. Τὸ μῖσος δὲ κατὰ τῆς κοινωνίας θὰ εἶναι μεγαλύτερον, ἐὰν τὸ παιδίον συναντήσῃ ἐν τῇ καθ' ἡμέραν ζωῇ του σκηνὰς ἀστοργίας. Ἀναφέρομεν αἴφνης τὴν ἀκόλουθον σκηνὴν δυστυχῶς ἀρκετὰ συνήθη ἐν Ἀθήναις: Α-

ποσπῶμεν δὲ τὴν περιγραφὴν τῆς περιπτώσεως ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Φωνὴ Κυρίου» τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 20 Ἰανουαρίου 1955 :

«Μέσα στὸ λεωφορεῖο. Οἱ ἐπιβάτες περιμένουν τὸν σωφὲρ γιὰ τὴν ἐκκίνησι. Ἕνα μικρὸ καὶ συμπαθητικὸ παλληκαράκι μπαίνει μέσα. Δὲν εἶναι γιὰ ταξίδι. Ἀκούγεται ἡ βραχνή του φωνή.

— Τσίχλες... Καραμέλλες λεμόνι... γιὰ τὸ δρόμο καραμέλλες.

Σιωπή.

Ἡ φωνή του ξανακούγεται ἱκετευτική. Τὸ πρόσωπό του ἐκφράζει ἐσωτερικοὺς πόθους καὶ ποιὸς ξέρει, τί ἀγωνίες !... Πάντως πολλὰ λέγει.

Στὸ κάθισμα πίσω κάποιος κουνιέται. Γιὰ νὰ ἀγοράσῃ καραμέλλες ; Τὸ παλληκάρι μας, βλέποντάς τον, πετάει ἀπὸ χαρὰ καὶ τὸν πλησιάζει. Τί ἀκούει ;

— Τσακίσου ἀπὸ δῶ λοῦστρο ! Μᾶς ζάλισες. Τσιμπούρι ἔγινες...

Σὰν νἄπεσε κεραυνὸς πάνω του. Κατέβασε τὸ προσωπάκι του καὶ φεύγει. Δὲν μίλησε. Ἀλλὰ πόσα φάνηκε νὰ εἶπε στὴν καρδιά μας ;»

Αἱ πικραὶ ὅμως αὐταὶ λέξεις, φονεύουσι τὰς ψυχάς. Καὶ δημιουργοῦσι τοὺς ἐγκληματίας, τοὺς ὀπαδοὺς τῶν ἀνατρεπτικῶν ἰδεῶν καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς σαπρίας τῆς ἀνηθικότητος.

Γενικῶς ἂς ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν ὅτι τὰ θλιβερὰ ταῦτα βιώματα προκειμένου περὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀποκτῶσιν ὅλως ἰδιαιτέραν σπουδαιότητα. Ὅλοι οἱ δυσμενεῖς οὗτοι ἐρεθισμοὶ δὲν παρέρχονται χωρὶς νὰ καταλείπωσιν ἴχνη ἐπικίνδυνα πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς διαφθορᾶς εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ νεαροῦ ἀτόμου. Καὶ ἐπειδὴ εἶναι λίαν πιθανὸν ὅτι θὰ ἐπακολουθήσωσι καὶ ἄλλα τοιαῦτα βιώματα πικρίας, θὰ δημιουργηθῇ μία ἄλυσος ἀπὸ θλιβερὰς καταστάσεις. Καὶ ἐντεῦθεν θὰ δημιουργηθῇ ὁ κίνδυνος διαμορφώσεως ἀσυνειδήτου ἀντιβιολογικοῦ καὶ ἀντικοινωνικοῦ προγράμματος ζωῆς. Δηλαδὴ θὰ δημιουργηθῇ μία λανθάνουσα ἐμπόλεμος κατάστασις πρὸς τὸ περιβάλλον. Ὁ ἀνήλικος θὰ ἀποκτήσῃ ἐχθρικὴν διάθεσιν δι' αὐτό. Ἡ διάθεσις αὕτη, ἐξεταζομένη ψυχολογικῶς, ἐκφράζει ὅτι τὸ νεαρὸν ἄτομον συναισθάνεται ἀνικανότητα προσαρμογῆς εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ περιβάλλοντος, ἐν τῷ ὁποίῳ ζῇ, ὅτι δὲν κατώρθωσε νὰ συμβιβάσῃ τὸ ἀτομικὸν πρὸς τὸ κοινωνικὸν συμφέρον. Ὁ νεαρὸς ἄνθρωπος ἀρχίζει νὰ πιστεύῃ ὅτι οἱ συνάνθρωποι εἶναι φορεῖς κινδύνου διὰ τὴν προσωπικότητά του, ἐναντίον τῶν ὁποίων πρέπει νὰ λάβῃ μέτρα ἀμύνης καὶ ἐπιθέσεως. Ἀκριβῶς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τίθενται αἱ βάσεις τοῦ ἀντικοινωνικοῦ χαρακτῆρος τοῦ μέλλοντος ἐγκληματίου.

Ὅταν δὲ ὁ παῖς λάβῃ ἐχθρικὴν στάσιν ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αἱ πνευματικαὶ λειτουργίαι καὶ αἱ σωματικαὶ καὶ αἱ ψυχικαί του δεξιότητες μικρὸν κατὰ μικρὸν θὰ ἐξελιχθῶσι καὶ θὰ ἀναπτυχθῶσιν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ κεντρικοῦ αὐτοῦ σκοποῦ.

Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχή του ἐζήτει ἀγάπην, διότι μόνον ἐντὸς ἀτμοσφαίρας ἀγάπης ἀναπτύσσεται ὑγιῶς πᾶς ἄνθρωπος. Ἐὰν εἶχε τὴν ἀγάπην αὐτὴν καὶ ἀναγνώρισιν τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας, δὲν θὰ ἐλάμβανε τὴν ἐχθρικὴν στάσιν κατὰ τῶν συνανθρώπων, δὲν θὰ εἶχεν εἰς τὸν χαρακτῆρα του τὰς ἰδιότητας τοῦ ἀντικοινωνικοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἔλλειψις ἀγάπης τὸν μετέβαλεν εἰς ἐγκληματίαν. Ἀφοῦ εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔζη, δὲν ἀπήλαυε τιμῆς, ἤρχισε νὰ παλαίῃ κατ' αὐτῆς. Καὶ οὕτως ἦλθεν εἰς σύγκρουσιν πρὸς τοὺς ἰσχύοντας γραπτοὺς καὶ ἀγράφους νόμους τῆς οἰκογενείας, τοῦ σχολείου, τοῦ ἐπαγγέλματος, τῆς πολιτείας. Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον περιήχθη εἰς ἠθικὴν κρίσιν, διότι ἔχει ἀπολέσει τὴν ἠθικὴν ἰσορροπίαν του, τὴν ἁρμονίαν τῆς ψυχῆς του.

(Συνεχίζεται)

ΠΩΣ ΣΚΟΤΩΘΗΚΕ Ο ΣΩΦΕΡ ΣΤΟ ΜΟΣΧΑΤΟ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

Ἦταν μιὰ πραγματικὴ σπαζοκεφαλιὰ τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο ἔγκλημα, ἡ δολοφονία τοῦ σωφὲρ Ἀποστόλου Παχῆ, στὰ Γλυκὰ Νερὰ τοῦ Μοσχάτου. Κυριολεκτικὰ τὸ «σύμπλεγμα τῶν περιπεπλεγμένων περιπλοκῶν» μὰ τὸ μυστήριο ποὺ τὸ περιέβαλε δέκα καὶ περισσότερες μέρες, ὕστερα ἀπὸ ἕνα σωρὸ περιπέτειες, διαλευκάνθηκε ὡς πρὸς τὶς ἀφορμὲς καὶ τὸν τρόπο τῆς ἐκτελέσεως, ἀλλ' ὄχι καὶ ὡς πρὸς τὸ δράστη καὶ τοὺς δύο συνεργούς του. Αὐτοὶ οὔτε πιάστηκαν ποτὲ καὶ οὔτε καὶ βρέθηκαν. Μὰ τὸ ἔγκλημα ἔπαυσε νὰ ἔχη πιὰ μυστήριο. Τὸ διαλευκάναμε, χωριστὰ ὁ καθένας, καὶ γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἐφημερίδος του ὁ καθένας, ὁ συνταξιοῦχος πιὰ σήμερα συνάδελφος στὸ ἀστυνομικὸ ρεπορτάζ, ἀγαπητός μου φίλος κ. Βενιζέλος Ζερβέας καὶ ὁ ὑποφαινόμενος, χωρὶς νὰ ἀνταλλάξουμε τὶς σκέψεις μας γιὰ ἕνα καὶ μόνο λόγο. Ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀπὸ κάποια ἐπαγγελματικὴ παρεξήγησι ἤμαστε τσακωμένοι καὶ δούλευε καθ' ἕνας, ὄχι μὲ συνεργασία, ἀλλὰ ξεχωριστὰ γιὰ λογαριασμό του καὶ ὁ ἕνας προσπαθοῦσε νὰ κάνη γκάφες εἰς βάρος τοῦ ἄλλου, πραγματοποιώντας ἐπιτυχίες γιὰ τὶς ἐφημερίδες ποὺ δουλεύαμε. Μέρες καὶ μέρες παιδευόμαστε παρακολουθώντας αὐτοψία, ἔρευνα, νεκροψία καὶ νεκροτομή, προανάκρισι, φάσεις καὶ ἀντιφάσεις μαρτύρων, συλλήψεις δραστῶν ποὺ ἀποδεικνύονταν ἀθῶοι, ἐλπίδες διαλευκάνσεως ποὺ στὸ τέλος συσκότιζαν παραπάνω τὴν ὑπόθεσι καὶ τέλος τὸ ἀπροχώρητο καὶ τῆς ἀνακρίσεως καὶ τὸ δικό μας. Καὶ οἱ δύο μας τότε, ἀφοῦ ἐξαντλήσαμε ἀπὸ κάθε πλευρὰ τὸ ἔγκλημα, γιὰ νὰ κάνωμε τὸ «ἀναμάσημά μας» στὴν ἐφημερίδα, γράφοντας δηλαδὴ τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, μὲ ἄλλα λόγια γιὰ νὰ κρατήσωμε ἀνοικτὸ τὸ θέμα, ἐπήραμε ὅλα τὰ π ρ α γ μ α τ ι κ ὰ δεδομένα τοῦ ἐγκλήματος, τὰ βάλαμε κάτω καθ' ἕνας χωριστὰ καὶ γιὰ λογαριασμό του, τὰ ἐξετάσαμε καλὰ καὶ ἀντικειμενικὰ μὲ τὴ λογικὴ καὶ βγάλαμε τὰ συμπεράσματά μας. Δὲν μπορεῖ παρὰ αὐτὸ νὰ ἔγινε καὶ ἔτσι νὰ σκοτώθηκε ὁ δυστυχισμένος ὁ σωφὲρ Παχῆς. Δὲν μπορεῖ παρὰ αὐτοὶ νὰ ἦταν οἱ δρᾶσται. Καὶ ὅταν ὁ καθένας μας ἐδημοσίευσε, αὐτὸς στὴ «Βραδυνὴ» καὶ στὴν «Ἑσπερινὴ» καὶ ἐγὼ στὸ «Ἔθνος» καὶ στὴν «Καθημερινή», τὸ ποιοὶ ἦσαν οἱ δρᾶσται καὶ πρὸς τὰ ποῦ ἔπρεπε νὰ ἀναζητηθοῦν, ἐμείναμε ἀπολύτως σύμφωνοι καὶ μὲ τὸν ἱκανώτατο ἀνακριτὴ ποὺ εἶχε ἐπιληφθῆ στὴν ὑπόθεσι τὸν τότε πρωτοδίκη καὶ τελευταῖα Εἰσαγγελέα τῶν Ἐφετῶν κ. Μανώλη Σουργιαδάκη, ὁ ὁποῖος παραδέχθηκε τὴ γνώμη μας καὶ τὴ λύσι ποὺ δώσαμε ὡς τὴ μόνη ὀρθὴ ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ μιὰ τετράγωνη λογικὴ ποὺ στηριζόταν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος μόνον στὰ πραγματικὰ δεδομένα καὶ εὑρήματα.

—Ἔχετε δίκηο. Αὐτὴ εἶναι ἡ λύσις. Ἔτσι πρέπει νὰ ἔγινε. Αὐτοὶ πρέπει νὰ τὸν σκότωσαν. Δὲν μπορεῖ κανένας ἄλλος νὰ εἶναι ὁ δράστης, μᾶς εἶπε ὁ τότε ἀνακριτής.

Καὶ τὸ ἔγκλημα τῶν Γλυκῶν Νερῶν τοῦ Μοσχάτου ἦταν ἀφορμὴ νὰ τὰ φτιάξωμε καὶ πάλι μὲ τὸν ἀγαπητὸ συνάδελφο Ζερβέα καὶ ἡ φιλία μας καὶ ἡ συνεργασία μας νὰ διατηρηθῆ κάμποσες δεκαετηρίδες μετά, ὡς τὴν ὥρα ποὺ πῆρε ἐκεῖνος τὴ σύνταξί του καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα. Ἀλλ' ἂς δοῦμε τὸ ἔγκλημα καὶ τὶς περιπέτειες ποὺ τράβηξε ἡ ἀνάκρισι καὶ ἐμεῖς μαζί της.

Στὴ θέσι Γλυκὰ Νερὰ τοῦ Μοσχάτου, μιὰ ἐρημικὴ τότε τοποθεσία, μὲ ἀραιὰ μικρὰ ἐργοστάσια καὶ πολὺ ἀραιὰ πλίθινα σπιτάκια, στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ Κηφισοῦ, καθὼς κατεβαίνουμε πρὸς τὸν Πειραιᾶ καὶ ἀνάμεσα Μοσχάτου καὶ τοῦ μικροῦ τότε συνοικισμοῦ τῶν Τζιτζιφιῶν, ὅπου δὲν ἦταν παρὰ μερικὰ ὕποπτα κέν-

τρα ἀπάνω στὴ διασταύρωσι τῶν τροχιοδρόμων Παλαιοῦ καὶ Νέου Φαλήρου καὶ μερικὰ σπιτόπουλα σὲ περιβόλια μὲ συκιὲς ποὺ ἔκαναν τὰ περίφημα σύκα τοῦ μπάρμπα Γιάννη τοῦ Γιωργαντῆ, προχωροῦσε μὲ ἀργὸ βῆμα ὁ χωροφύλακας τοῦ σταθμοῦ τοῦ Μοσχάτου Γιῶργος Λαδᾶς, γυρίζοντας ἀπὸ τὴ συνηθισμένη περιπολία του στὸ σταθμό του. Αὐτὸ συνέβαινε στὶς 9 1/2 τὸ βράδυ τῆς Τρίτης 2 Ὀκτωβρίου 1928 καὶ ὁ χωροφύλακας ὅταν ἔφτασε στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Σωτείρας, κοντὰ σ' ἕνα κτῆμα τοῦ Ἀσημακόπουλου, εἶδε σταματημένο μέσα στὰ χωράφια ἕνα αὐτοκίνητο μὲ τὴ μούρη πρὸς τὶς Τζιτζιφιὲς καὶ μὲ τὰ μεγάλα μπροστινὰ φῶτα ἀναμμένα. Πλησίασε τὸ σταματημένο αὐτοκίνητο καὶ ὅταν ἔφτασε πιὰ κοντά, παρὰ τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας, διέκρινε στὸ ἀριστερὸ μπροστινὸ κάθισμα τὸ σωφὲρ μὲ γερμένο πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι του. Φαινόταν ὅτι κοιμώταν.

—Σὲ πῆρε ὁ ὕπνος φουκαρά ; τὸν ρώτησε. Θὰ δουλεύῃς πολλὲς ὧρες καὶ σταμάτησες πιά. Πῶς βρέθηκες ἐδῶ πέρα στὴν ἐρημιά ;

Ὁ χωροφύλακας Λαδᾶς εἶχε μιλήσει δυνατά, ἀλλὰ ὁ σωφὲρ δὲν φάνηκε νὰ ξυπνᾶ. Τότε ὁ Λαδᾶς ἔφτασε ἐντελῶς δίπλα ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ ἀνοικτὸ τζάμι καὶ τὸν σκούντησε. Καὶ τότε μονάχα ἀντελήφθη ὅτι ὁ σωφὲρ ἦταν πεθαμένος ἢ μᾶλλον ὄχι πεθαμένος, ἀλλὰ σκοτωμένος γιατὶ πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἔτρεχαν αἵματα. Τὸ πτῶμα τοῦ σωφὲρ ἦταν ζεστὸ ἀκόμη καὶ ὅτι εἶχε γίνει εἶχε γίνει πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ὁ χωροφύλακας ἔτρεξε ἀμέσως στὸ σταθμὸ τοῦ Μοσχάτου καὶ εἰδοποίησε τηλεφωνικῶς γιὰ τὸ φοβερὸ καὶ ἀναπάντεχο εὕρημά του τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα ἀσφαλείας Χωροφυλακῆς Νέου Φαλήρου εἰς τὸ ὁποῖον ὑπήγετο ἡ περιφέρεια Μοσχάτου, λέγοντας ὅτι «ἕνα σωφὲρ σκοτώσανε ἀπάνω στὸ ἀμάξι του». Ἀμέσως ἔφτασε ἐπὶ τόπου ὁ τότε διοικητὴς τοῦ τμήματος ὑπομοίραρχος Σκάγιαννης καὶ χωρὶς νὰ πειράξῃ τίποτε, μὲ τὸ φῶς ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ φαναριοῦ ἔκανε μιὰ πρόχειρη ἔρευνα ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὡς ποὺ νὰ γίνῃ τὸ ἄλλο πρωὶ τῆς Τετάρτης ἡ δικαστικὴ καὶ ἀστυνομικὴ αὐτοψία καὶ ἀνίχνευσι στὸν τόπο καὶ στὸ αὐτοκίνητο ποὺ εἶχε γίνει τὸ ἔγκλημα. Γιατὶ μὲ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του ὁ ὑπομοίραρχος, ποὺ τὸ πρῶτο εἶχε περάσει γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸ μυαλό του μήπως ὁ σωφὲρ εἶχε αὐτοκτονήσει, παράτησε ἀμέσως τὴν ἐκδοχὴ γιατὶ δὲν εἶδε πουθενὰ μέσα στὸ αὐτοκίνητο πεσμένο πιστόλι. Ἄλλως τε τὸ τραῦμα ἦταν στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου.

Τὸ αὐτοκίνητο ἦταν ἕνα μαῦρο καινούργιο, μάρκας Ντότζ καὶ εἶχε τὸν ἀριθμὸ 10.074. Ἦταν ταξὶ καὶ τὸ ταξίμετρό του δούλευε ἀκόμη καὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔγραφε τὸ ποσόν, διαδρομὴ καὶ διαμονὴ 120 δραχμές. Τὸ πτῶμα τοῦ σωφὲρ βρέθηκε στὴ συνήθη θέσι τοῦ ὁδηγοῦ, μπροστὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ὁ θάνατος εἶχε βρῆ τὸ δυστυχισμένο ἐνῶ ὡδηγοῦσε. Κρατοῦσε μάλιστα τὸ τιμόνι μὲ τὰ χέρια του. Τὸ σῶμα του ἦταν γερμένο πρὸς τὰ πίσω καὶ τὸ καταματωμένο κεφάλι του ἀκουμποῦσε ἀπάνω στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ μπροστινοῦ καθίσματος. Τὸ τραῦμα, μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξε ὁ ὑπομοίραρχος, φαινόταν ὅτι ἦταν στὴν ἰνιακὴ χώρα. Ὁ φόνος εἶχε γίνει πολὺ λίγη ὥρα πρίν, γιατὶ τὸ πτῶμα δὲν εἶχε ἀκόμα παγώσει καὶ δὲν εἶχε ἀρχίσει ἡ πτωματικὴ ἀκαμψία. Στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου βρέθηκε πεσμένη μιὰ ρεμπούμπλικα, τὸ καπέλλο τοῦ σκοτωμένου σωφέρ, ὅπως ἀποδείχθηκε ὕστερα, ποὺ τοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὸ κεφάλι στὴ σκηνὴ τοῦ φόνου.

Ὁ ὑπομοίραρχος ἄφησε φρουρὰ νὰ φρουρήσῃ τὸ πτῶμα καὶ τὸ αὐτοκίνητο μέχρις ὅτου γίνῃ τὸ ἄλλο πρωινὸ καὶ μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἡ δικαστικὴ αὐτοψία καὶ ἐξερεύνησι καὶ μάζεψε καὶ κουβάλησε στὸ τμῆμα, δυὸ παιδάκια ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντά, ἕνα ζευγαράκι ποὺ βρέθηκε πιὸ πέρα καὶ κάτι ἀνθρώπους ποὺ καθόντουσαν σὲ σπιτόπουλα ποὺ ἀπεῖχαν πάνω ἀπὸ διακόσια μέτρα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Ἡ Ντότζ μὲ τὸ σκοτωμένο σωφὲρ ἀπεῖχε καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα ἀπὸ τὸ ρέμα τοῦ Κηφισοῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα, Τετάρτη 3 Ὀκτωβρίου, πρωὶ πρωί, ὁ ἰατροδικαστὴς Πει-

ραιῶς Σπηλιοτόπουλος καὶ ὁ ὑπομοίραρχος Σκάγιαννης ἔκαναν τὴν αὐτοψία καὶ τὴ διερεύνησι. Ὁ σωφὲρ εἶχε σκοτωθῆ ἐνῶ ὡδηγοῦσε καὶ εἶχε τὰ δυό του χέρια στὸ τιμόνι. Ὅταν ἔφαγε τὴ σφαῖρα καὶ πρὶν χάση τὶς αἰσθήσεις του, πάτησε μὲ τὸ δεξί του πόδι τὸ φρένο καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἀφοῦ ἔκανε μερικὰ μέτρα στάθηκε γιὰ νὰ φύγουν ὁ φονηὰς καὶ οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες, ἀφίνοντας καὶ τὶς δυὸ πίσω πόρτες ἀνοικτές. Ποιοὶ ἦταν ; Ἄγνωστον. Ἀπὸ τὰ σχετικὰ χαρτιὰ ποὺ βρέθηκαν καὶ ἀπὸ τὴν ἄδεια ὁδηγήσεως, γιατὶ δὲν ὑπῆρχαν προπολεμικῶς ταυτότητες, ἀποδείχθηκε ὅτι ὁ σκοτωμένος σωφὲρ ἦταν ὁ Ἀπόστολος Παχῆς, ἐτῶν 27, ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, κάτοικος Ἀθηνῶν, στὴν ὁδὸν Ἡοῦς 74, στὰ Πετράλωνα, παντρεμμένος καὶ μὲ δύο παιδάκια, τὸ ἕνα μωρό, ποὺ τὰ ἄφηνε ὀρφανά. Ἡ ληστεία μιὰ φορὰ γιὰ ἐλατήριο τοῦ ἐγκλήματος ἀποκλείσθηκε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, γιατὶ οἱ τσέπες τοῦ σωφὲρ δὲν φαινόταν νὰ ἔχουν ψαχουλευθῆ. Στὴν τσέπη του βρέθηκε τὸ ἀσημένιο του ρολόϊ, ἕνα κουτὶ τσιγάρα, ἕνα κουτὶ σπίρτα, ἕνα κομπολόϊ κεχριμπαρένιο, σημειώσεις ὅπου ἔγραφε ὁ μακαρίτης τὶς κοῦρσες ποὺ ἔκανε καὶ τὰ λεπτὰ ποὺ ἔπαιρνε, ἕνα γραμμάτιο λήξεως 1 Αὐγούστου 2.000 δραχμῶν ἐξωφλημένο καὶ ἄλλο ἕνα λήξεως 1 Νοεμβρίου 12.000 δραχμῶν ἐπ' ὀνόματι Παναγιώτη Δενδρινοῦ ποὺ εἶχε ὑπογραφῆ μὲν ἀπὸ τὸν Παχῆ, ἀλλὰ δὲν εἶχε δοθῆ ἀκόμα στὸ Δενδρινό, δύο γράμματα οἰκογενειακά, ἕνα ἔντυπο μὲ τὴν «Ἁγία Ἐπιστολὴ» καὶ ἄλλο ἕνα ἔντυπο μὲ τὴν «Ἀποκάλυψι τῆς Θεοτόκου» ποὺ ἀποδείκνυαν ὅτι ὁ σωφὲρ ἦταν «ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ» καὶ ἀπὸ χρήματα τέσσερα δεκάρικα, δέκα πεντόφραγκα καὶ 8 δραχμὲς καὶ μιὰ δεκάρα σὲ κέρματα. Δηλαδὴ βρέθηκαν συνολικὰ 98 δραχμὲς καὶ μιὰ δεκάρα. Στὸ διπλανὸ κάθισμα τοῦ σωφὲρ ἦταν μιὰ «Καθημερινὴ» τῆς Τρίτης 2 Ὀκτωβρίου 1928, τῆς ἴδιας δηλαδὴ ἡμέρας τοῦ ἐγκλήματος.

Μὰ μέσα στὸ αὐτοκίνητο βρέθηκε πεταγμένη ἢ πεσμένη μιὰ γυναικεία κτένα τῶν μαλλιῶν σὲ καφὲ χρῶμα καὶ μία γυναικεία τρίχα χρώματος ἐπίσης καφέ. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ εὑρήματα, ποὺ μαζεύτηκαν καὶ φυλάχθηκαν μὲ προσοχὴ γιὰ πειστήρια, μαρτυροῦσαν ὅτι στὸ ἔγκλημα ἦταν ὁπωσδήποτε μπλεγμένη καὶ μιὰ γυναίκα. Ποιὰ ὅμως ;

Μετὰ τὴν αὐτοψία καὶ ἀφοῦ ὁ ὑπομοίραρχος Σκάγιαννης ἐπεκοινώνησε μὲ τὸν Εἰσαγγελέα Ἀθηνῶν, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποίου διεπράχθη τὸ ἔγκλημα καὶ μὲ τοὺς διοικητὰς Ἀσφαλειῶν Χωροφυλακῆς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ ἔλαβε ἐντολὴ γιὰ προανάκρισι καὶ περαιτέρω διερεύνησι τοῦ ἐγκλήματος ποὺ φαινόταν μυστηριῶδες καὶ ἐξήτασε ἐπὶ τόπου τόσον αὐτοὺς ποὺ ἔμεναν σ' ἕνα σπιτάκι στὸ κτῆμα τοῦ Ἀσημακόπουλου, ὅσον καὶ ἐκείνους ποὺ κατοικοῦσαν σὲ μιὰ γειτονικὴ παράγκα. Κανένας ὅμως ἀπὸ αὐτοὺς δὲν εἶχε ἀκούσει τὴ πιστολιὰ ποὺ ἔκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τοῦ δυστυχισμένου σωφέρ.

Ὕστερα τὸ πτῶμα μεταφέρθηκε στὸ νεκροτομεῖο Πειραιῶς, μέσα στὸ νεκροταφεῖο τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἐκεῖ ἐνεκροτομήθη ἀπὸ τὸν ἰατροδικαστὴ Σπηλιοτόπουλο. Διεπιστώθη, ὅπως φάνηκε καὶ ἀπὸ βραδὺς ὅτι ὁ Παχῆς ἐνῶ ὡδηγοῦσε εἶχε δεχθῆ μιὰ σφαῖρα πίσω στὸ κεφάλι, στὸ ἰνιακὸ ὀστοῦν. Ἡ σφαῖρα εἶχε ριχθῆ ὄχι ἀπὸ ἐπαφή, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ ἀπόστασι ἀνάμεσα στὸ μισὸ μέτρο τὸ λιγώτερο καὶ τὸ 1,20 τὸ πολύ. Ὁ ἰατροδικαστὴς ἄνοιξε τὸ κρανίο καὶ βρῆκε τὸ βλῆμα τὸ ὁποῖο ἦταν ἀπὸ πιστόλι ἐπαναληπτικὸ μικροῦ διαμετρήματος. Ἡ σφαῖρα μετὰ τὴν εἴσοδό της ἀπὸ τὸ ἰνιακὸ ὀστοῦν εἶχε διατρύσει ὅλο τὸν ἐγκέφαλο καὶ εἶχε κτυπήσει εἰς τὸ θόλο τοῦ κρανίου, ἐκεῖ ποὺ ἄρχιζε τὸ τριχωτὸ τῆς κεφαλῆς. Δὲν εἶχε δύναμι πιὰ νὰ τὸ τρυπήση τὸ ὀστοῦν καὶ ἀποστρακίσθηκε ἐπάνω στὸ πίσω μέρος τοῦ βρεγματικοῦ ὀστοῦ, ξαναγύρισε σὲ τελείως λοξὴ κατεύθυνσι καὶ βρέθηκε ἐνσφηνωμένη μέσα στὸν τράχηλο ἀφοῦ εἶχε τρυπήσει καὶ τὸ νοτιαῖο μυελό. Ἡ εἴσοδος τοῦ βλήματος ἦταν σαφῶς ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἡ ἐπιστροφή του σαφέστατα ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Ἡ διεύθυνσις τῆς εἰσόδου τοῦ βλήματος μὲ τὴ νοη-

τὴ ὁριζοντία γραμμὴ ἀπὸ τὴν ὁπὴ ἔπρεπε νὰ σχηματίζη μιὰ γωνία 70 περίπου μοιρῶν, ἐνῶ ἡ νοητὴ γραμμὴ ἀπὸ τὴν εἴσοδο ἕως τὴν πρόσκρουσι στὸ βρεγματικὸ ὀστοῦν καὶ ἡ ἐπιστροφὴ ἀπὸ τὸν ἀποστρακισμὸ ἕως τὴ βάσι τοῦ κρανίου πρέπει νὰ ἐσχημάτιζε μιὰ ἐσωτερικὴ γωνία καμμιὰ τριανταριὰ μοιρῶν. Ἡ ὁπὴ εἰσόδου τοῦ βλήματος ἦταν πολὺ μικρὴ στρογγυλὴ καὶ δὲν εἶχε περίκαυμα οὔτε ἴχνη πυρίτιδος εἰς τὰ χείλη της καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἔβγαινε ὅτι ὁ Παχῆς δὲν σκοτώθηκε ἐξ ἐπαφῆς ἀλλά, ὅπως εἴπαμε, ἀπὸ μιὰ ἀπόστασι 0,50—1,20 καὶ μὲ τὸ περίστροφο πλαγίως διευθυνόμενο μὲ τὴν κάννην λοξῶς πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἡ ἐξαχθεῖσα σφαῖρα ἦταν ἐπαναληπτικοῦ πιστολίου μπράουνιγκ μικροῦ διαμετρήματος. Ἔγινε ἀμέσως ἕνα σχεδιάγραμμα κατόψεως τοῦ κρανίου καὶ ἡ διεύθυνσις εἰσόδου τοῦ βλήματος καὶ ἐπιστροφῆς μετὰ τὸν ἀποστρακισμὸν ἐσχημάτιζε ἕνα μεγάλο νοητὸν Λάμβδα λοξὸ πρὸς τὴν βάσιν τοῦ κρανίου. Ἡ αἰχμὴ τοῦ Λάμβδα αὐτοῦ ἦτο τὸ σημεῖο τοῦ βρεγματικοῦ ὀστοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε προσκρούσει ἡ σφαῖρα καὶ εἶχε ἀποστρακισθῆ. Ὁ θάνατος ἐπῆλθε ἀκαριαίως.

Ἐπιμένω εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας μὲ σχολαστικότητα ἀφάνταστη γιατί, καθὼς θὰ δοῦμε ὕστερα στὸ τέλος, χάρις σὲ ὅλες αὐτὲς μπορέσαμε νὰ διαλευκάνουμε τὸ ἔγκλημα καὶ νὰ ποῦμε ποιοὶ πρέπει νὰ ἦταν οἱ δολοφόνοι.

Φυσικὰ δράστης ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ ἐπιβάτης τοῦ ταξί. Πρῶτον λοιπὸν ζήτημα ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ ἔκανε τὸ φόνο καὶ γιατὶ τὸ ἔκανε. Γιὰ τὸ ποιὸς τὸ ἔκανε δύο ἐνδείξεις, τὸ καφὲ γυναικεῖο χτενάκι τῶν μαλλιῶν καὶ ἡ μοναδικὴ γυναικεία τρίχα ποὺ βρέθηκε στὸ πίσω μέρος τῆς Ντότζ τοῦ Παχῆ. Ἦταν γυναίκα τάχα ἡ δράστις ; Σᾶν λίγο δύσκολο. Καὶ γιατὶ μιὰ γυναίκα εἶχε σκοτώσει τὸ νέο σωφὲρ ποὺ ἦταν παντρεμμένος ; Μήπως ἔκανε διπλῆ ζωή ; Μήπως ἡ γυναίκα εἶχε παρασύρει τὸ σωφὲρ καὶ ἔκανε τὸ φόνο κανένας ἄλλος γιὰ λογαριασμό της ; Ἀλλὰ ἄραγε εἶχε σχέσι γυναίκα μὲ τὸ φονικὸ ἢ μήπως ἡ τρίχα καὶ τὸ χτενάκι εἶχαν πέσει ἀπὸ καμμιὰ ἄλλη προηγούμενη ἐπιβάτισσα τοῦ ταξὶ ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ φονικό ; Πάντως ὅπως ἔδειχνε τὸ ταξίμετρο ποὺ δούλευε καὶ εἶχε δείξει μέχρι ἐκείνη τὴν ὥρα 120 δραχμές, δράστης τοῦ φόνου ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐπιβάτης τοῦ αὐτοκινήτου. Εἶχε παρασύρει ἴσα σ' ἐκείνη τὴν ἐρημιὰ τὸν Παχῆ καὶ τὸν πυροβόλησε γιὰ νὰ τὸν σκοτώση. Γιατὶ ὅμως ; Εἶχαν προηγούμενα ; Μὰ τότε πῶς ὁ Παχῆς παρασύρθηκε στὴν παγίδα ; Ὕστερα θὰ εἶχε πάει μὲ γνωστό του καὶ θὰ εἶχε βάλει τὸ ταξίμετρό του νὰ δουλεύη ; Ἀπ' αὐτὸ καταλάβαινε κανεὶς ὅτι φονηὰς ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐπιβάτης τοῦ ταξί. Γιατὶ νὰ τὸν σκοτώση ὅμως; Γιὰ νὰ τὸν ληστέψη ; Μὰ δὲν τοῦ εἶχε πάρει τίποτε ; Δὲν φαινόταν νὰ τοῦ ἔχη ἀναποδογυρίσει οὔτε μιὰ τσέπη. Ἄρα ἡ ληστεία ἀποκλειόταν ἐντελῶς ὡς ἀφορμή. Ἀλλὰ τὸ νὰ ἦταν γνωστός, ὡδηγοῦσε καθὼς εἴδαμε πάρα πάνω πάλι σὲ ἄτοπα συμπεράσματα.

Ἄλλο πρόβλημα. Πῶς τὸν σκότωσε ; Ἐξετάσθηκε μὲ προσοχὴ ἡ ἐκδοχὴ μήπως ὁ ἄγνωστος δολοφόνος εἶχε σταματήσει τὸ αὐτοκίνητο, εἶχε κατέβει ἀπὸ αὐτὸ καὶ εἶχε πυροβολήσει τὸ σωφὲρ ἀπὸ τὴν μὲ κατεβασμένο τὸ τζάμι μπροστινὴ πόρτα ποὺ ἦταν στὸ ἀριστερό μέρος τοῦ ἁμαξιοῦ. Μὰ ἂν ὁ φονηὰς εἶχε βγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ εἶχε πυροβολήσει τὸ σωφέρ, ἡ σφαῖρα ἔπρεπε νὰ βρῆ τὸν φουκαρὰ τὸν Παχῆ στὸν ἀριστερὸ κρόταφο ἢ στὸ ἀριστερὸ τέλος πάντων μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ ὄχι πίσω σχεδὸν στὴ βάσι τοῦ αὐχένος. Ἐκτὸς ἂν ὁ σωφὲρ ἐκείνη τὴν ὥρα συμπτωματικὰ εἶχε γυρίσει πρὸς τὴ πρὸς τὸ δεξιὸ μέρος τοῦ αὐτοκινήτου του καὶ μάλιστα νὰ εἶχε σκύψει καὶ λίγο τὸ κεφάλι, πρᾶγμα ἀπίθανο. Ἄρα τὸ πιθανότερο ἦταν ὁ ἄγνωστος νὰ ἦταν μέσα στὸ ταξί, νὰ καθόταν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ ἔρριξε ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε στὰ χωράφια ἐπάνω μὲ μικρὴ ταχύτητα καὶ ἡ σφαῖρα νὰ βρῆκε τὸ σωφὲρ στὸ ἰνιακὸ ὀστοῦν καὶ τὸν ἄφησε στὸν τόπο. Στὸν τόπο ; Ὄχι γιατὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ πυροβοληθεὶς δὲν εἶχε χάσει ἀκόμη τὴ συναίσθησι τῆς ζωῆς μὲ μιὰ ἐνστικτώδη κίνησι πάτησε τὸ πεντὰλ τοῦ φρένου καὶ σταμά-

ΜΕΡΙΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΑΙ ΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἐν μέσον ψυχαγωγίας τῶν προγόνων μας ἦτο ὁ σκοτεινὸς θάλαμος, δηλαδὴ ἓν δωμάτιον ἄνευ παραθύρων, ἐντὸς τοῦ ὁποίου φυσικά, ἐπικρατεῖ ἀπόλυτον σκότος, ὅτε ἡ θύρα εἶναι κλειστή, ἐκτὸς καὶ ἂν ἀπὸ μίαν πολὺ μικρὰν ὀπὴν εἰσέρχεται φῶς, ὅπερ φῶς πίπτον ἐπὶ λευκῆς ἐπιφανείας ἀντικειμένου εὑρισκομένου ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ δωματίου, δημιουργεῖ εἰκόνα τῶν ἔξω ἀντικειμένων, ἰδιαιτέρως δὲ τῶν ἔναντι τῆς ὀπῆς τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου.

Ἂν ἐλαττώσωμεν τὸ μέγεθος τοῦ δωματίου ἀρκετά, δηλαδὴ μέχρις ἑνὸς μεγάλου κυτίου σιγαρέττων καὶ ἀνοίξωμεν μίαν πολὺ μικρὰν ὀπήν, ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς καὶ ἔναντι αὐτῆς τοποθετήσωμεν, εἰς ἐπίπεδον θέσιν, φωτογραφικὴν πλάκα θὰ ἔχωμεν ἓν ὄργανον ὀνομαζόμενον «φωτογραφικὴ μηχανή». Ὁ ἁπλοῦς οὗτος τρόπος ἀποτελεῖ μέχρι σήμερον τὴν βάσιν καὶ τῶν πλέον τελειοτέρων καὶ τῶν πλέον ἁπλουστέρων φωτογραφικῶν μηχανῶν.

Μία φωτογραφία δὲν εἶναι ἄλλο τι, εἰ μὴ μία ἀκτὶς φωτὸς «συλληφθεῖσα» ὑφ' ἑνὸς φακοῦ φωτογραφικῆς μηχανῆς καὶ ἀποτυπωθεῖσα διὰ παντὸς ἐπὶ μιᾶς εὐαισθήτου φωτοπαθοῦς οὐσίας.

Φῶς καλεῖται τὸ αἴτιον τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ αἰσθητηρίου τῆς ὁράσεως καθιστᾶ ὁρατὰ τὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου πράγματα. Τὸ φῶς δυνατὸν νὰ εἶναι φυσικὸν (ἡλίου) ἢ τεχνητὸν—ἠλεκτρικόν. Ὅ,τι συμβαίνει μὲ τὸν ἀνθρώπινον ὀφθαλμόν, τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὸν φακὸν τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς, ὅστις δεχόμενος τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἀντικειμένου, τὴν συγκεντρώνει εἰς ὡρισμένον σημεῖον ὄπισθεν τῆς μηχανῆς, ὅπου ἡ φωτογραφικὴ πλὰξ μετὰ τῆς φωτοπαθοῦς οὐσίας.

Ὥστε φωτογραφία εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ ἀντικειμένου ἡ λαμβανομένη τῇ ἐπιδράσει τοῦ φωτός, ἐπὶ φωτοπαθοῦς καταλλήλου ὑλικοῦ, κατόπιν ἐπεξεργασίας τοῦ ἐν λόγω ὑλικοῦ (φωτογραφικὴ πλὰξ ἢ φὶλμ) διὰ καταλλήλων χημικῶν προϊόντων, τῇ βοηθεία φωτογραφικῆς μηχανῆς.

Τὸ μέρος τῆς φυσικῆς τὸ ὁποῖον ἀσχολεῖται μὲ τὸ φῶς καλεῖται «ὀπτική». Φῶς ἐκπέμπει γενικῶς πᾶν φωτοβόλον σῶμα τὸ ὁποῖον δύναται νὰ εἶναι, εἴτε «ἑτερόφωτον», δηλαδὴ νὰ λαμβάνῃ τὸ φῶς ἐξ «αὐτομάτου» τινὸς σώματος καὶ ἀκολούθως νὰ ἀκτινοβολῇ. Τὰ αὐτόφωτα σώματα ὀνομάζονται καὶ φωτειναὶ πηγαὶ ἢ πρωτογενεῖς φωτειναὶ πηγαί, ὡς εἶναι ὁ ἥλιος, ἠλεκτρικὴ λυχνία, λυχνία πετρελαίου κλπ.

Καὶ οἱ πρωτόγονοι ἄνθρωποι εἶχον παρατηρήσει ὅτι τὸ δέρμα τοῦ ἀνθρώπου ἠμαυροῦτο ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Ὁ Ἀριστοτέλης τὸ χρῶμα τῶν φυλῶν τὸ ἀπέδιδεν εἰς τὴν χημικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἡλίου, ἄλλοι εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀτμοσφαίρας. Ὁ Γερμανὸς

τησε τὸ αὐτοκίνητο καὶ τότε ὁ ἄγνωστος ἐπιβάτης καὶ φονηὰς ἢ ὁ φονηὰς καὶ οἱ συνεργοί του ποὺ καθόντουσαν στὸ πίσω κάθισμα, ἄνοιξαν καὶ τὶς δύο πόρτες τοῦ ταξὶ καὶ ἔφυγαν μέσα στὴν νύχτα.

Νὰ γιατὶ τὸ ἔγκλημα τῶν Γλυκῶν Νερῶν τοῦ Μοσχάτου ἢ ἡ δολοφονία τοῦ σωφὲρ Ἀπόστολου Παχῆ, ὅπως γράφαμε στὶς ἐφημερίδες, ἦταν μυστηριώδης καὶ ἀνεξιχνίαστη.

(Συνεχίζεται)

ἰατρὸς Σοῦλτσε ἀπέδειξεν ὅτι τὸ μαύρισμα τοῦ δέρματος καὶ τῶν ἁλάτων τοῦ ἀργύρου ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ φωτός. Προσπάθειαι πολλῶν ἐπιστημόνων νὰ ἀποτυπώσουν τὴν εἰκόνα ἀντικειμένου τινὸς ἐπὶ πλακὸς μὲ χλωριοῦχον ἄργυρον, ἐλάχιστα ἀποτελέσματα ἀπέδωσαν καὶ οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ ἐφεύρῃ μέθοδον σταθεροποιήσεως τῆς σκιᾶς ἀντικειμένου τινὸς ἀποτυπωθείσης ἐπὶ τῆς ἐκ χλωριούχου ἀργύρου ἐπιφανείας τῶν πλακῶν τὰς ὁποίας εἶχον προηγουμένως ἐκθέσει εἰς τὸ φῶς.

Τὸ 1826 ὁ Γάλλος Νικόλαος Νιὲπς ἐπέτυχε διὰ πρώτην φορὰν νὰ ἀποτυπώσῃ μονίμως εἰκόνα ἀντικειμένου τινός, διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως διαλύματος ἀσφάλτου εἰς ἔλαιον λαβαντίδος. Ἐπεχρίετο ἡ ἐπιφάνεια τῆς μεταλλικῆς πλακὸς διὰ τοῦ ἀνωτέρω διαλύμματος καὶ ἐτοποθετεῖτο εἰς τὴν φωτογραφικὴν μηχανήν, «σκοτεινὸς θάλαμος», ἠνοίγετο ὁ φακὸς καὶ ἐξετίθετο ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ φωτός.

Κατόπιν ἐπλύνετο ἡ πλὰξ διὰ μείγματος πετρελαίου καὶ ἐλαίου λαβαντίδος. Τὰ σημεῖα τῆς πλακὸς τῶν ὁποίων ἡ πίσσα δὲν εἶχεν ὑποστῆ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ φωτὸς διελύοντο καὶ παρέμενεν οὕτω ἡ μεταλλικὴ ἐπιφάνεια τῆς πλακὸς ἀκάλυπτος. Εἰς ὅσα ὅμως σημεῖα ἡ πλὰξ εἶχε φωτισθῆ, ἡ πίσσα παρέμενεν ἀδιάλυτος καὶ ἐσχημάτιζε τὴν εἰκόνα τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ὁποίου εἶχε ληφθῆ ἡ φωτογραφία. Ἐκ τῆς πλακὸς αὐτῆς, ἥτις προηγουμένως ὑφίστατο ὡρισμένας τυπογραφικῆς φύσεως ἐπεξεργασίας, ἠδύνατο νὰ ἐκτυπωθοῦν πολλὰ ἀντίτυπα. Διὰ τῆς μεθόδου αὐτῆς ἐπετεύχθη ἡ πρώτη φωτογραφία. Ἀλλ' ἡ μέθοδος Νιὲπς εἶχε καὶ μειονεκτήματα, ἅτινα ἀπέκλειον τὴν πρακτικὴν αὐτῆς ἐφαρμογήν.

Νέαι μέθοδοι ἐνεφανίζοντο καθ' ἑκάστην. Παραλλήλως ὅμως μὲ τὰς μελέτας καὶ ἐρεύνας τοῦ χημικοῦ μέρους τῆς φωτογραφίας, οἱ μεγάλοι οἶκοι κατασκευῆς ὀπτικῶν εἰδῶν, ἠσχολοῦντο καὶ μὲ τὸ ὀπτικὸν μέρος τῆς φωτογραφίας καὶ ἐπέτυχον νὰ τελειοποιήσουν καὶ νὰ βελτιώσουν τοὺς φωτογραφικοὺς φακοὺς κατὰ τρόπον ἄριστον.

Τὸ 1850 ὁ Ἀδόλφος Νιέπς, ἀνεψιὸς τοῦ Νικολάου Νιὲπς ἐχρησιμοποίησε διὰ πρώτην φορὰν τὰς ὑαλίνας πλάκας, τὰς ὁποίας ἐπέχρισε διὰ λευκώματος ἐμπεποτισμένου δι' ἰωδιούχου ἀργύρου. Βραδύτερον ἄλλοι ἐχρησιμοποίησαν ὡς φωτοπαθῆ οὐσίαν ἐπὶ τῶν ὑαλίνων πλακῶν τὸ κολλόδιον — διάλυμμα κολλοδιοβάμβακος εἰς ἀλκοόλην — χρησιμοποιούμενον καὶ σήμερον εἰσέτι, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τοὺς κατωτέρας τάξεως τσιγκογράφους. Ἡ μέθοδος αὕτη διετηρήθη ἐπὶ μακρόν, διότι ὑπερεῖχε τῶν ἄλλων εἰς πολλὰ σημεῖα. Τὰς ὑαλίνας πλάκας μὲ τὸ κολλόδιον ὡς φωτοπαθῆ οὐσίαν ἀντεκατέστησαν αἱ ξηραὶ ὑάλιναι πλάκες τοῦ Ἄγγλου ἰατροῦ Madox τὸ 1870, ὅστις ὡς φωτοπαθῆ οὐσίαν ἐχρησιμοποίησε τὸν βρωμιοῦχον ἄργυρον. Τὸ συντελέσαν ὅμως εἰς τὴν καταπληκτικὴν διάδοσιν τῆς φωτογραφίας γεγονὸς ἦτο ἡ ἀνακάλυψις τῆς ζελατίνης καὶ ἡ δυνατότης συγκροτήσεως ὑπ' αὐτῆς τῆς φωτοπαθοῦς οὐσίας, διὰ τῆς ὁποίας ἐπέχριον μέχρι τότε τὰς ὑαλίνας πλάκας. Τὸ ἄθραυστον τῆς ζελατίνης, ὁ μικρὸς ὄγκος καὶ τὸ ἐλάχιστον βάρος της, τὴν κατέστησαν μέχρι σήμερον τὸ ἰδεωδέστερον φωτογραφικὸν ὑλικόν.

Τὰ πλεονεκτήματα τῆς ζελατίνης (πλαστικὴ μᾶζα ἐκ νιτροκυτταρίνης καὶ καμφορᾶς παρασκευαζομένη) ἐσκέφθη νὰ τὰ ἐκμεταλλευθῆ ἕνας... δαιμόνιος Ἀμερικανὸς ἔμπορος φωτογραφικῶν εἰδῶν, ὁ Γεώργιος Ἴσμαν, ὁ ἱδρυτὴς τῶν παγκοσμίου φήμης ἐργοστασίων παραγωγῆς φωτογραφικῶν εἰδῶν μέχρι σήμερον τῆς «Kodak». Ἡ πρώτη φωτογραφικὴ μηχανὴ ἡ ὁποία κατεσκευάσθη καὶ ἐχρησιμοποιήθη, ἀντὶ ὑαλίνων πλακῶν, φίλμ ὅμοιον μὲ τὰ ἐν χρήσει σήμερον, εἰς ρολὸ δυνάμενον νὰ λάβῃ ἑκατὸν φωτογραφίας, ἦτο παραγωγὴ τοῦ ἐργοστασίου «Kodak».

Εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν φίλμς ὀφείλεται καὶ ἡ μεγέθυνσις σήμερον τῆς

ὀθόνης τοῦ κινηματογράφου εἰς 14 × 8 μέτρα. Ἡ ἀρνητικὴ εἰκὼν τῶν κινηματογραφικῶν φίλμς εἶναι 24 × 35 χιλιοστὰ καὶ συνεπῶς διὰ νὰ καλυφθῇ ἡ ὅλη ἔκτασις τῆς ὀθόνης τῶν 14 × 8 μέτρων, μεγεθύνεται ἡ ἀρχικὴ αὕτη εἰκὼν τετρακοσίας φοράς, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀπωλείας τῶν λεπτομερειῶν αὐτῆς. Οὕτω ἐφθάσαμεν σήμερον νὰ ἔχωμεν φωτογραφικὰς μηχανὰς μεγέθους κυτίων πυρείων (16 καὶ 8 χιλ. μεγέθους ἀρνητικῆς εἰκόνος), ὡς ἡ γερμανικὴ «Monox», ἡ Ἰαπωνικὴ «Steky» μὲ ἄριστα ἀποτελέσματα.

Αἱ ἐν λόγω φωτογραφικαὶ μηχαναὶ ἐχρησιμοποιήθησαν κατὰ τὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὰς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν Γερμανίας καὶ Ἰαπωνίας διὰ τὴν φωτογράφησιν κειμένου διαφόρων ἐγγράφων. Τὸ μικρὸν μέγεθος τῆς μηχανῆς καὶ τῆς ἀρνητικῆς πλακὸς παρέχουν εἰς τὰ ἄτομα, ἅτινα τὰς χρησιμοποιοῦν μεγάλας ὑπηρεσίας, ἤτοι: α) νὰ μὴν ὑποπίπτῃ εἰς τὴν ἀντίληψιν οὐδενός, ὅτι ὡρισμένον ἄτομον, φέρει μεθ' ἑαυτοῦ φωτογραφικὴν μηχανήν, β) νὰ δύναται εὐκόλως νὰ μεταφερθῇ καὶ νὰ ἀποκρυβῇ τὸ ἀρνητικὸν αὐτῆς φίλμ μὲ τὰς 52 συνήθως εἰκόνας, γ) νὰ λαμβάνωνται εἰκόνες πάσης φύσεως ἀντικειμένων μὲ ταχύτητα δεκάτου τοῦ δευτερολέπτου καὶ δ) νὰ δύναται ἐκ τῆς μικροσκοπικῆς ἀρνητικῆς πλακὸς 1:16 ἢ 1:8 χιλιοστῶν νὰ ἐκτυπωθῇ φωτογραφία καθαροτάτη, ἤτοι μεθ' ὅλων τῶν λεπτομερειῶν μεγέθους 40 × 50 ἑκ. Αἱ σήμερον χρησιμοποιούμεναι φωτογραφικαὶ μηχαναὶ — φακοὶ — εἰς τοὺς διαφόρους πυραύλους καὶ ἀεροπλάνα διὰ τὴν φωτογράφησιν τῆς γῆς ἢ ἄλλων οὐρανίων σωμάτων — Σελήνη — ὡς καὶ τὸ χρησιμοποιούμενον φωτογραφικὸν ὑλικὸν (φίλμς) μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ πιστεύωμεν ὅτι αὗται θὰ εἶναι καταπληκτικῶς τελειότεραι. Τὴν ἱκανότητα — τελειότητα — αὐτὴν τῶν φωτογραφικῶν μηχανῶν ἀσφαλῶς καὶ ὁ πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς θὰ εἶχεν ὑπ' ὄψιν του ὅταν ἐζήτει ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, νὰ ἀποδεχθοῦν τὸ «ἀνοικτοὶ οὐρανοί».

ΓΕΝΙΚΑ

Ἡ λῆψις εἰκόνος ἀντικειμένου διὰ φωτογραφικῆς μηχανῆς προϋποθέτει κατ' ἀρχὴν σκέψιν καὶ ἀπόφασιν περὶ τοῦ τί γενικῶς θέλομεν νὰ λάβωμεν καὶ τί νὰ καταδείξωμεν διὰ τῆς φωτογραφίας. Δηλαδὴ τὸ ἀντικείμενον τῆς εἰκόνος θὰ εἶναι ἄτομον ἢ ἄψυχον; Ἂν εἶναι ἄτομον—ἐπιθυμοῦμεν νὰ δώσωμεν κοινωνικόν, πολιτικόν, ψυχολογικόν, ἐρωτικὸν κλπ. περιεχόμενον εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς εἰκόνος αὐτοῦ; Τὴν ἀπόφασιν ἀκολουθοῦν αἱ ἑξῆς ἐνέργειαι: 1) Πλησιάζομεν ὅσον δυνάμεθα τὸ ἀντικείμενον καὶ κατόπιν ἐκ τῆς ἀποστάσεως αὐτῆς ρυθμίζομεν τὴν ἀπόστασιν τῆς μηχανῆς ἀπὸ τὸ ἀντικείμενον.

Ἂν δὲν ὑπάρχῃ εἰδικὸς λόγος, οὐδέποτε λαμβάνομεν φωτογραφίαν (οἱουδήποτε ἀντικειμένου) ἀπὸ μεγάλην ἀπόστασιν, ἀλλὰ πάντοτε ὅσον δυνάμεθα πλησιέστερα.

Ἡ ἀνεύρεσις τῆς ἀποστάσεως εἰς τὰς ἁπλᾶς μηχανὰς γίνεται καθ' ὑπολογισμὸν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ περιστρέφομεν, δεξιὰ ἢ ἀριστερά, τὸν φακὸν καὶ τοποθετοῦμεν τὴν μαύρην ἢ ἐρυθρὰν γραμμὴν αὐτοῦ ἔναντι τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ὑπολογισθείσης ἀποστάσεως. Ἂν ἡ μηχανὴ ἔχῃ τ η λ έ μ ε τ ρ ο ν ἡ ἀπόστασις καθορίζεται ἀλανθάστως μέσω αὐτοῦ κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον.

Εἰς τὸ κέντρον τοῦ βιζὲρ (παραθυράκι—σκόπευτρον) τῶν ἐν λόγω μηχανῶν ὑπάρχει εἷς κ ύ κ λ ο ς ἢ ἓν τ ε τ ρ ά γ ω ν ο ν. Ἡ ἀπόχρωσις τοῦ κύκλου ἢ τοῦ τετραγώνου εἶναι δ ι ά φ ο ρ ο ς ἀπὸ τὴν ἀπόχρωσιν τῆς λοιπῆς ὑάλου. Δυνατὸν αὕτη νὰ εἶναι περισσότερον λ ε υ κ ὴ ἀπ' ὅτι ἡ λοιπὴ ὕαλος ἢ νὰ ἔχῃ ἀνοικτὴν π ρ α σ ί ν η ν ἢ ἐ λ α ι ώ δ η ἀπόχρωσιν. Ἐξ α ὐ τ ο ῦ κ α ὶ μ ό ν ο ν τοῦ σημείου ἀνευρίσκεται ἡ ἀπόστασις τοῦ ἀντικειμένου ἀπὸ τὴν μηχανήν. Ἡ ὑπόλοιπος ὕαλος ἐκπληροῖ τὰ καθήκοντα τοῦ βιζὲρ — σκοπεύτρου — πλέον καὶ ο ὐ χ ὶ τ ῆ ς ἀ ν ε υ ρ έ σ ε ω ς τ ῆ ς ἀ π ο σ τ ά σ ε ω ς. Ἑπομένως μέσω τοῦ κύκλου ἢ τοῦ τετραγώνου π α ρ α τ η ρ ο ῦ μ ε ν τ ὸ ἀ ν τ ι κ ε ί μ ε ν ο ν. Εἰδικώτερον τὸ σημεῖον τοῦ κύκλου

ἢ τοῦ τετραγώνου κατευθύνομεν εἰς τὸ κάτω χεῖλος τοῦ φωτογραφουμένου ἀτόμου ἢ ἐπὶ τοῦ κομβίου ἢ τῆς γραβάτας αὐτοῦ ἢ ἐπὶ μικροῦ τινος ἐξαρτήματος εἰς τὸ μέσον τῆς ὅλης ἐκτάσεως τοῦ ἀντικειμένου εὑρισκομένου. Μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν — ἐκλογὴν — τοῦ σημείου ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ ὁποίου θὰ καθορίσωμεν τὴν ἀπόστασιν τοῦ ἀντικειμένου ἀπὸ τὴν μηχανὴν διά τινος τῶν δακτύλων τῆς δεξιᾶς μας χειρὸς περιστρέφομεν δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ τὸν φακὸν τῆς μηχανῆς μέχρις ὅτου διαπιστώσωμεν ὅτι τὸ σημεῖον τὸ ὁποῖον παρατηροῦμεν ἔπαυσε νὰ φαίνεται συγκεχυμένον — διπλὸ — καὶ φαίνεται τελείως καθαρόν, δηλαδὴ ὅπως εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα. Διπλὸ λέγοντας ἐννοοῦμεν ὅτι ὅταν παρατηρῶμεν ἕνα κουμπὶ ἢ τὸ χεῖλος ἑνὸς ἀτόμου κλπ. καὶ ἡ μηχανὴ δὲν εὑρίσκεται εἰς τὴν πραγματικὴν ἀπόστασιν ἐξ αὐτοῦ, τὸ παρατηρούμενον σχηματίζει καὶ ἓν δεύτερον ὁμοίωμα εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πρώτου. Τὸ δεύτερον ὁμοίωμα (κουμπὶ ἢ χεῖλος κλπ.) ὁσάκις περιστρέφωμεν τὸν φακὸν ἀλλάσσει θέσιν, δηλαδὴ μετακινεῖται ἐπάνω-κάτω, ἢ δεξιὰ-ἀριστερὰ καὶ μόνον ὅταν ὁ φακὸς εὑρεθῇ εἰς τὴν πραγματικὴν ἀπόστασιν ἐξαφανίζεται, διότι ἑνώνεται-συμπίπτει — μετὰ τοῦ ἄλλου ὅτε διαλαλεῖται πλέον ὅτι εὕρομεν τὴν πραγματικὴν ἀπόστασιν τοῦ ἀντικειμένου. Τὸ κινούμενον εἴδωλον εἶναι ἀσθενέστερον εἰς ζωηρότητα ἀπὸ τὸ πραγματικόν, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ καταβάλωμεν ποιὰν τινα προσπάθειαν διὰ νὰ τὸ παρατηρήσωμεν. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τὴν ποιότητα τοῦ τηλεμέτρου, δηλαδὴ τὰ πλέον τέλεια μᾶς διευκολύνουν, διότι εἶναι φωτεινότερα καὶ ἐπομένως βλέπομεν καλύτερα.

Ἐπίσης διὰ νὰ παρατηρήσωμεν τὸ ἀντικείμενον καὶ νὰ ρυθμίσωμεν τὴν ἀπόστασίν του πρέπει τὴν μηχανήν μας νὰ μὴ τὴν κρατῶμεν «στραβά», διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἰς οἱονδήποτε σημεῖον καὶ ἂν σταματήσωμεν τὸν φακόν, θὰ βλέπωμεν καθαρὸν τὸ ἀντικείμενον, δηλαδὴ παντοῦ θὰ εἶναι (νὲτ) ἄρα λάθος. Ὅταν κρατῶμεν ἀντικανονικῶς τὴν μηχανήν, τὸ μετακινούμενον εἴδωλον δὲν τὸ βλέπομεν. Ὅταν πεισθῶμεν ὅτι ἐρρυθμίσαμεν ὀρθῶς τὴν ἀπόστασιν, προσπαθοῦμεν νὰ ἀντιληφθῶμεν πόσα μέτρα δεικνύει ἡ μηχανὴ καὶ ἐλέγχομεν τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀποστάσεως αὐτῆς, καὶ καθ' ὑπολογισμόν, βάσει τῆς πείρας μας, διότι δυνατὸν τὸ τηλέμετρον νὰ δεικνύῃ 7 μέτρα, ἐνῶ ἐμεῖς ὑπολογίζομεν τὴν ἀπόστασιν εἰς 5 μέτρα. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἐπαναλαμβάνομεν τὴν παρατήρησιν ἀπὸ τὸ τηλέμετρον μὲ μεγαλυτέραν προσοχήν.

Πρέπει δὲ νὰ γνωρίζωμεν ὅτι καὶ τὰ τηλέμετρα καταστρέφονται, ἰδίως ἀπὸ πτῶσιν τῆς μηχανῆς. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον πάντοτε μετὰ τὴν ρύθμισιν τῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τὸ τηλέμετρον, ἐνεργοῦμεν καὶ ἔλεγχον καθ' ὑπολογισμὸν αὐτῆς καὶ μὲ τὸν ὀφθαλμόν. Τῶν φρονίμων ὀλιγώτερα.

2) Ὑπολογίζομεν τὴν ἔντασιν τοῦ φωτισμοῦ. Ἡ ἔντασις προσδιορίζεται διὰ μηχανικῶν μέσων (φωτόμετρα), διὰ χρήσεως εἰδικῶν πινάκων ἢ βάσει τῆς πείρας.

3) Καθορίζομεν τὸ διάφραγμα τοῦ φακοῦ· τοῦτο ἐξαρτᾶται κυρίως ἐκ τῆς ἐντάσεως τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς ταχύτητος τοῦ χρησιμοποιουμένου φίλμ.

4) Καθορίζομεν τὸν χρόνον ἐκθέσεως, δηλαδὴ τὴν χρονικὴν διάρκειαν τῆς λήψεως τῆς εἰκόνος. Ὁ χρόνος ἐκθέσεως ἐξαρτᾶται: 1) ἐκ τῆς ἐντάσεως τοῦ φωτισμοῦ, 2) τῆς ταχύτητος τοῦ φίλμ, 3) τοῦ ἀνοίγματος τοῦ διαφράγματος καὶ ἐκ τοῦ ἂν τὸ ἀντικείμενον εἶναι ἀκίνητον ἢ κινούμενον.

5) Ἀκινητοποιοῦμεν τὴν μηχανὴν στηρίζοντες αὐτὴν ἐπὶ τρίποδος, τραπέζης, καρέκλας ἢ ἐπὶ τῶν χειρῶν μας, ὁσάκις ὁ χρόνος ἐκθέσεως εἶναι ἄνω τοῦ 1/20″. Κατόπιν πιέζομεν ἐλαφρῶς τὸν μοχλὸν - κουμπάκι (λέγω ἐλαφρῶς διότι δὲν ἀναγκαιοῖ παντάπασιν δύναμις, ἀλλὰ τέχνη καὶ λαμβάνομεν τὴν εἰκόνα τοῦ ἀντικειμένου.

(Συνεχίζεται)

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΑΤΑΝΙΚΗΣ ΣΠΕΙΡΑΣ KRAFTER

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Νὰ συνεχίσετε τὴν παρακολούθησι μέχρις ὅτου ἐξακριβωθοῦν ὅλες οἱ ἐπαφές του καὶ νὰ ἐνισχυθῇ ἡ ὁμάδα σας ἀπὸ τὸν Ὑπαστυνόμο Παναγιωτάκο καὶ τοὺς ἀστυφύλακες Χαρμπίλην καὶ Βαρουχάκην (μακαρίτη).

Μὲ τὴν ἐνίσχυσι, ἡ ὁμάδα μας καταπιάστηκε ἀπὸ τὴν ἴδια μέρα μὲ τὴν παρακολούθησι τῶν Ζήτα, Πῆτερ, Τζίμη, Βιλώτα, Χατζῆ καὶ Σκαλίκα, δηλαδὴ τὰ γνωστὰ πρόσωπα μὲ τὰ ὁποῖα ἔρχονταν σὲ ἐπαφὴ κι' ὁ Δανῆς. Ὅπως διαπιστώσαμε ὅλοι αὐτοὶ στριφογύριζαν γύρω ἀπὸ διάφορα κέντρα τοῦ ὑποκόσμου, μὰ δὲν ἄφηναν νὰ φανῇ τίποτε ὕποπτο εἰς βάρος τους. Μόνο ὁ μελαχροινὸς νέος μὲ τὸ δέμα ποὺ πῆρε δὲν εἶχε ξαναφανῆ, λὲς καὶ τὸν κατάπιε ἡ γῆ. Ὅσο γιὰ τὴν Ἔφη Νηπίου, ὅπως διεπίστωσε ὁ συνάδελφος Χατζίνης, τελευταῖα ἔκανε τακτικὲς ἐπισκέψεις σὲ κάποιο σπίτι τῆς Καλλιθέας, στὴν ὁδὸν Σαπφοῦς ἀριθ. 490. Ὑποθέσαμε πὼς θὰ ἐπισκεπτόταν καμμιὰ φίλη της. Μὰ ἀπὸ τὴν παρακολούθησι βγῆκε ὅτι ἡ Νηπίου φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Σαπφοῦς 490, κατέβαινε κατ' εὐθεῖαν στὸν Πειραιᾶ καὶ συναντοῦσε τὸν φίλο της Δανῆ. Αὐτὸ μᾶς ἔβαλε σὲ ὑποψία, καὶ τὴν ἄλλη μέρα τρέξαμε στὴν Καλλιθέα. Ἐκεῖ πληροφορηθήκαμε πὼς στὸ σπίτι αὐτὸ κάθεται μιὰ Βαϊρδῆ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς ἐπαφὲς τίποτε τὸ συμπληρωματικῶς νεώτερο εἰς βάρος του δὲν βγῆκε, μὰ ὁ διοικητὴς ἀρκέσθηκε στὴν ἀναγνώρισι τῆς πλαστότητος τῶν φορτωτικῶν ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπο Crowe καὶ διέταξε τὴ σύλληψί του.

Μὲ τὴ διαταγὴ πλέον τοῦ διοικητοῦ, στὶς 20 Ἀπριλίου 1936 τὸ πρωί, ξεκινήσαμε ἀπὸ τὸ Τμῆμα, οἱ Ὑπαστυνόμοι Ἀρταβάνης καὶ Παναγιωτάκος, οἱ ἀστυφύλακες Χαρμπίλης, Λεοντίτσης, Χατζίνης κι' ἐγώ, γιὰ τὴν ὁδὸ Κολοκοτρώνη. Πλησιάζαμε πιὰ τὸ οἴκημα ἀριθ. 86, ὅταν εἴδαμε τὸν Δανῆ νὰ ἔρχεται ξένοιαστος. Λίγο πρὶν φθάσῃ κοντοστάθηκε καὶ γύρισε πίσω. Τότε ὁ Ὑπαστυνόμος Παναγιωτάκος κι' ἐγὼ τὸν πήραμε στὸ κατόπιν. Τράβηξε τὴν ὁδὸ Φίλωνος καὶ μπῆκε στὴν Ἰονικὴ Τράπεζα. Πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ τμῆμα καταθέσεων. Ἐκεῖ τοῦ ἔδωσαν ἕνα σημείωμα καὶ ἔπειτα πλησίασε τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1 γκισὲ πληρωμῶν. Ἐμεῖς ἀπὸ κοντά. Ἀφοῦ ὁ ταμίας τοῦ μέτρησε 50.000 δραχμές, ἔφυγε καὶ τράβηξε πάλι γιὰ τὸ γραφεῖο του. Οἱ ἄλλοι συνάδελφοι περίμεναν στὴν εἴσοδο τοῦ οἰκήματος καὶ μόλις ὁ Δανῆς πλησίαζε, τοῦ κόψαμε τὸ δρόμο.

— Τὴν ταυτότητά σας, τοῦ εἶπεν ὁ Ὑπαστυνόμος Παναγιωτάκος. Ὁ Δανῆς, ἂν καὶ πρὸς στιγμὴν ξαφνιάστηκε, μᾶς εἶπε μὲ ψυχραιμία ὅτι ὀνομάζεται Λεωνίδας Ριφάλδης καὶ κατάγεται ὑπὸ τὴν Σῦρο. Τότε ξαφνιαστήκαμε κι' ἐμεῖς μὲ τὴ σειρά μας μὲ τὸ ἄγνωστο ὄνομα ποὺ μᾶς εἶπε, χωρὶς νὰ ξέρουμε πὼς ἄθελα ἢ θεληματικὰ γιὰ κάποιο σκοπό, μᾶς ἔδωσε τὸ πραγματικό του ὄνομα.

— Εἶσθε ὑπὸ κράτησιν, τοῦ εἶπεν ὁ Ὑπαστυνόμος καὶ προχωρήσαμε ὅλοι μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους συναδέλφους στὸ γραφεῖο του. Ὁ Δανῆς ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ μᾶς λέῃ πὼς ἡ σύλληψίς του εἶναι παράνομη.

— Αὐτὰ θὰ τὰ ποῦμε ἀργότερα, εἶπε σὲ αὐστηρὸ τόνο ὁ Ὑπαστυνόμος κι' ἀρχίσαμε τὴν ἔρευνα στὰ πολυτελῆ ἔπιπλα τοῦ γραφείου. Ἡ βιβλιοθήκη γεμάτη ξενόγλωσσα βιβλία, ὁδηγοὺς τῆς Εὐρώπης, ἐμπορικοὺς κρυπτογραφικοὺς κώδικες καὶ ἄλλα. Τὰ συρτάρια τοῦ μεγάλου γραφείου γεμᾶτα, ἄλλα μὲ πρόσφατες ἐπιστολὲς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἄλλα μὲ σφραγῖδες καὶ ἄλλα μὲ μποτιλάκια μὲ χημι-

κὲς οὐσίες. Καθὼς ψάχναμε κάτω ἀπὸ τὸν καναπὲ βρήκαμε ρόλους τυπωμένων ἀντιτύπων φορτωτικῶν. Σὲ μιὰ γωνιὰ δυὸ δερμάτινες βαλίτσες γεμᾶτες ἀλληλογραφία μὲ ξένες ἐπιχειρήσεις. Ἀνάμεσά τους βρήκαμε καὶ μερικοὺς φακέλους μὲ ἀγγλικὰ χαρτονομίσματα. Ἡ ντουλάπα τοῦ τοίχου ἦταν γεμάτη μὲ διάφορα δείγματα ἐμπορευμάτων. Πλάϊ στὸ γραφεῖο τὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων βρέθηκε παραγεμισμένο μὲ τσαλακωμένα χαρτιά. Ὅταν ἡ ἔρευνα τελείωσε, φέραμε ἕνα φορτοταξί, μαζέψαμε ὅ,τι βρήκαμε στὸ γραφεῖο, τὶς βαλίτσες, μὲ τὴν ἀλληλογραφία, τὰ ρολὰ τῶν ἀντιτύπων τῶν φορτωτικῶν, βιβλία, σφραγῖδες, μελάνες, τὸ γεμᾶτο καλάθι τῶν ἀχρήστων κ.ἄ. πήραμε καὶ τὸν Δανῆ καὶ τραβήξαμε γιὰ τὴν Ἀσφάλεια. Ὁ διοικητὴς τάχασε ὅταν μᾶς εἶδε μὲ τὸ ὑλικὸ ποὺ κουβαλήσαμε καὶ μᾶς εἶπε μὲ τὸ γνωστὸ χιοῦμορ του :

—Ἐσεῖς κοντέψατε νὰ φέρετε ὁλόκληρη τὴν ὁδὸ Κολοκοτρώνη στὸ Τμῆμα.

Στὸ μεταξὺ γιὰ νὰ συντομευθῆ ἡ ἀνάκρισις ποὺ ἔκαναν οἱ ὑπαστυνόμοι Παναγιωτάκος καὶ Ἀρταβάνης, ἐσχημάτισε ὁμάδα ἀπὸ γλωσσομαθεῖς ἀστυνομικοὺς γιὰ τὸν ἔλεγχο τῆς ἀλληλογραφίας ποὺ βρήκαμε. Χωρὶς νὰ ποῦμε στὸν Δανῆ τὴν αἰτία ποὺ πιάστηκε, τὸν κλείσαμε στὸ ἀπομονωτήριο καὶ δόθηκε ἐντολὴ στὸν δεσμοφύλακα νὰ μὴ τοῦ ἐπιτραπῆ νὰ ἐπικοινωνήση μὲ κανένα. Ὕστερα ἀμέσως χωριστήκαμε σὲ μικρὲς ὁμάδες. Ἄλλοι τράβηξαν γιὰ τὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ συλλάβουν τοὺς Λουκᾶ, Τζίμα, Βιλώτα, Πῆτερ, Φατζῆ καὶ Σκαλίκα, ἄλλοι γιὰ τὰ Ταμπούρια, στὴν ὁδὸν Ἁγίου Ὄρους 115, γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Ζήτα, οἱ ἀστυφύλακες Χατζίνης καὶ Βαρουχάκης γιὰ τὰ Ν. Σφαγεῖα, Ἀμφιπόλεως 190, στὸ σπίτι τῆς Ἔφης Νηπίου, καὶ ὁ ὑπαστυνόμος Παναγιωτάκος κι' ἐγὼ τραβήξαμε στὴ Καλλιθέα, Σαπφοῦς 490, στὸ σπίτι τῆς Βαϊρδῆ. Στὸ δρόμο ἀναρωτιόμασταν ποιὰ νὰ εἶναι ἄραγε αὐτὴ ἡ Βαϊρδῆ καὶ ποιὸ ρόλο νὰ παίζη στὴν ὑπόθεσι.

—Ἐμεῖς θὰ πᾶμε κι' ὅ,τι βγῆ, εἶπα στὸν ὑπαστυνόμο.

Μᾶς ἄνοιξε ἡ ἴδια. Κυρία πολὺ καλοβαλμένη, σοβαρὴ κι' ἀριστοκράτισσα. Τῆς εἴπαμε πὼς εἴμαστε ἀστυνομικοὶ καὶ ὅτι θέλουμε νὰ μᾶς δώση κάποιες πληροφορίες.

Προσεφέρθη πρόθυμα νὰ μᾶς ἐξυπηρετήση, μὰ ὅταν τὴ ρωτήσαμε τί τῆς εἶναι ἡ Ἔφη Νηπίου χλώμιασε κι' ἀπάντησε μὲ κάποιο δισταγμό.

— Εἶναι μνηστὴ τοῦ γυιοῦ μου Λεωνίδα.

Μὲ μιᾶς ἀλληλοκοιταχθήκαμε μὲ τὸν ὑπαστυνόμο, γιατὶ αὐτὸ ποτὲ δὲν τὸ περιμέναμε. Ἡ Βαϊρδῆ νὰ εἶναι ἡ ἴδια ἡ μητέρα του! Χωρὶς νὰ δείξουμε τὴν ἔκπληξί μας, τὴ ρωτήσαμε.

— Ποῦ βρίσκεται ὁ γυιός σας ὁ Λεωνίδας ;

— Στὸ Παρίσι, εἶναι λίγες μέρες ποὺ πῆγε κοντὰ στὸν πατέρα του καὶ τ' ἄλλα μου παιδιά.

— Καὶ τώρα κυρία μου θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ κάνουμε μιὰ μικρὴ ἔρευνα στὸ σπίτι σας, τῆς εἶπε ὁ ὑπαστυνόμος.

— Μπορεῖτε νὰ κάνετε, δὲν ἔχω τίποτε ποὺ νὰ φοβᾶμαι.

Τὸ σπίτι ἦταν πλουσιώτατα ἐπιπλωμένο. Ἀμέσως ἀρχίσαμε τὴν ἔρευνα ποὺ κράτησε ὡς τὸ μεσημέρι. Ψάξαμε ντουλάπες καὶ κομοδίνα, μὰ τίποτε ἀπὸ τὰ ἀναζητούμενα δὲν βρίσκαμε. Ὅταν ὅμως ἀρχίσαμε τὴν ἔρευνα σ' ἕνα σαλονάκι, εἴδαμε τὴν Βαϊρδῆ θορυβημένη, ἀνήσυχη καὶ νὰ βηματίζη νευρικά. Ἐκεῖ ὑπῆρχαν βελούδινες πολυθρόνες καὶ ἕνας καναπὲς - ντιβάνι. Μόλις ἀνασήκωσα τὸ βελούδινο στρῶμα του ὁλόκληρο τὸ κούφωμα τοῦ ντιβανιοῦ ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ ἔντυπα, ρολὰ πλαστῶν φορτωτικῶν, ἕνας ὄγκος ἀλληλογραφίας, ἕνα μεγάλο ντοσιὲ μὲ ἔντυπα τῆς χρεωκοπημένης ἐπιχειρήσεως χάρτου «Ἀστὴρ» στὸ Ἀμβοῦργο, δυὸ ρολὰ πλαστῶν φορτωτικῶν ἀμπαλαρισμένα ἕτοιμα γιὰ ἀποστολὴ στὸ Παρίσι, στὴ διεύθυνσι Mr. C. Rifaldis 34 Boulevard Marbeau Paris 16, France καὶ δύο δέσμες ἐπι-

στολόχαρτα μὲ τυπωμένους τίτλους, ὀνόματα καὶ διευθύνσεις. Μόλις τὰ πῆρα στὸ χέρι καὶ τὰ διάβασα ξαφνιάστηκα καὶ εἶπα στὸν ὑπαστυνόμο ποὺ ἦταν ἀπασχολημένος μὲ τὸ ντοσιέ.

— Κύριε Παναγιωτάκο, διαβάστε ἐδῶ, τί σᾶς θυμίζουν τὰ ὀνόματα αὐτὰ καὶ οἱ διευθύνσεις ;

Ὁ ὑπαστυνόμος τὰ πῆρε στὰ χέρια του καὶ ὅσο διάβαζε τόσο ἄνοιγε τὰ μάτια του. Pierre Lacri, Κρατίνου 11, Ἰωάννης Πετράκης, Μιλτιάδου 23, Ὀρέστης Τάκος Πατησίων 149, Χριστοφόρου, Σωκράτους 30, Βαϊρδῆς, Ἑρμοῦ 20.

—Ὥστε πέσαμε πάνω στοὺς ἀόρατους ἀπατεῶνες ποὺ μᾶς εἶχαν ζαλίσει πρὶν ἕνα χρόνο, ψιθύρισε ὁ ὑπαστυνόμος.

— Γιὰ φαντασθῆτε, εἶπα, νὰ μὴ ξέρουμε μέχρι τώρα τί ἦταν αὐτοὶ οἱ σατανάδες, δικοί μας ἢ ξένοι, ποὺ ἔφθαναν ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς κάθε τόσο μηνύσεις ἐναντίον τους στὴν εἰσαγγελία Ἀθηνῶν.

Ἡ ἔρευνα τελείωσε. Ὅπως μαζεύαμε τὰ ἀνευρεθέντα πειστήρια γιὰ νὰ τὰ πακετάρωμε, ρώτησα τὴν Βαϊρδῆ ποὺ μᾶς παρακολουθοῦσε μὲ φανερὴ ἀγωνία.

— Μὰ πῶς συμβαίνει κυρία μου νὰ ἔχετε διαφορετικὸ ἐπίθετο ἀπὸ τὸν ἄνδρα σας ; Εἶσθε ξαναπαντρεμμένη ;

—Ὄχι, ὁ ἄνδρας μου διατηρεῖ δύο ὀνόματα, ὅπως κάνουν πολλοί, δικαιολογήθηκε μὲ σοβαρότητα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ μάτι μου ἔπεσε σὲ μιὰ ἐταζέρα ποὺ ἦταν στὴ γωνιά καὶ εἶχε ἐπάνω πολλὲς κορνιζαρισμένες φωτογραφίες. Τὶς πῆρα στὰ χέρια μου καὶ τὶς περιεργαζόμουν. Ἦταν ὅλες τῆς οἰκογενείας Ριφάλδη-Βαϊρδῆ καὶ ξαφνικὰ σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἀναγνώρισα τὸν μελαχροινὸ νέο ποὺ πῆρε τὸ δέμα ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο τῆς ὁδοῦ Νοταρᾶ καὶ ρώτησα τὴ Βαϊρδῆ ποιὸς εἶναι αὐτός.

— Εἶναι ὁ Γιάννης, ὁ μεγάλος μου γυιός, εἶπε ἀκόμη πιὸ διστακτικά.

Μείναμε ἄφωνοι μὲ τὸν ὑπαστυνόμο Παναγιωτάκο γιατὶ πέφταμε ἀπὸ ἔκπληξι σὲ ἔκπληξι. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἤμουνα ἕτοιμος νὰ τοποθετήσω καὶ τὶς φωτογραφίες μέσα στὸ δέμα, ἀκούσαμε νὰ σταματᾶ ἀπ' ἔξω ἕνα ταξὶ καὶ νὰ κτυπᾶ τὸ κουδούνι τῆς πόρτας παρατεταμένα. Ἀμέσως ἡ Βαϊρδῆ ἔτρεξε ν' ἀνοίξη, μὰ τὴν σταματήσαμε καὶ τῆς εἴπαμε νὰ μᾶς ἐπιτρέψη ν' ἀνοίξουμε ἐμεῖς. Τώρα πιά, ἦταν τὸ ἀποκορύφωμα τῶν ἐκπλήξεων. Ἀνοίγοντας τὴν πόρτα παρουσιάσθηκε μπροστά μας ὁ ἴδιος ὁ μελαχροινὸς νέος, ὁ Γιάννης Ριφάλδης, μὲ δυὸ βαλίτσες στὸ χέρι.

— Κύριε Ριφάλδη, εἶσθε ὑπὸ κράτησι, τοῦ εἴπαμε.

Αὐτός, πανέξυπνος ὅπως ἦταν, ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ γύρω του, εἶδε κάποια ἀκαταστασία μέσα στὸ σπίτι, τὰ ἕτοιμα δέματα μὲ τὰ ἔντυπα, κατάλαβε καὶ προτίμησε νὰ σιωπήση καὶ νὰ μὴ διαμαρτυρηθῆ. Ψάξαμε τὶς βαλίτσες ποὺ κρατοῦσε πλὴν ὅμως τίποτε τὸ ὕποπτο δὲν βρήκαμε. Καὶ οἱ δυὸ ἦσαν γεμᾶτες ρουχισμό. Τοῦ εἴπαμε πὼς μποροῦσε νὰ τὶς ἀφήση στὸ σπίτι καὶ νὰ μᾶς ἀκολουθήση στὴν Ἀσφάλεια. Ὁ ὑπαστυνόμος Παναγιωτάκος παρέμεινε στὸ τμῆμα γιὰ νὰ βοηθήση τὸν συνάδελφό του Ἀρταβάνη στὴν ἀνάκρισι τῶν ἀδελφῶν Ριφάλδη κι' ἐγὼ μὲ τὸν Χατζίνη τραβήξαμε τὸ ἀπόγευμα γιὰ τὸ Λυκαβηττό. Ἀπὸ τὴν παρακολούθησι εἴχαμε διαπιστώσει τακτικὲς ἐπισκέψεις τοῦ Λεωνίδα στὸ θεῖο του Νικόλαο Πανάρετο ποὺ καθόταν στὴν ὁδὸ Δαφνομήλη 125, καὶ ἀπὸ πληροφορίες εἴχαμε μάθει πὼς πρὶν λίγες μέρες ὁ Λεωνίδας μετέφερε ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ τρεῖς δερμάτινες βαλίτσες καὶ τὶς ἄφησε στὸ θεῖο του. Ὁ Νικόλαος Πανάρετος γεροντάκι τοῦ Θεοῦ, ὅταν τοῦ εἴπαμε ὅτι εἴμαστε ἀστυνομικοὶ καὶ ὅτι θὰ κάνουμε ἔρευνα στὸ σπίτι του, δὲν θορυβήθηκε καθόλου.

— Εὐχαρίστως παιδιά μου, μᾶς εἶπε, μὰ δὲν ἔχω τίποτε τὸ ἐπιλήψιμο.

— Κάποιες βαλίτσες ζητᾶμε ποὺ ἔφερε ὁ ἀνεψιός σας Λεωνίδας νὰ τὶς φυλάξετε.

—Ἄ, ναί, ἐδῶ τὶς ἔχω, εἶπε μὲ προθυμία καὶ μᾶς ὡδήγησε σὲ μιὰ ντουλάπα τοῦ τοίχου.

— Μπάρμπα Νικόλα θὰ τὶς ἀνοίξουμε μπροστά σας γιὰ νὰ μὴ ἔχουμε καμμιὰ παρεξήγησι τοῦ εἶπα κι' ἔβγαλα τὰ κλειδιὰ ποὺ εἴχαμε κατάσχει ἐπάνω στὸν Λεωνίδα Ριφάλδη. Ἡ πρώτη βαλίτσα ἦταν γεμάτη ἔντυπα, πλαστὲς φορτωτικές, πλαστὰ πιστοποιητικὰ ἐμπορευμάτων καὶ ἀσφαλιστικῶν ἑταιρειῶν ὁλοκλήρου σχεδὸν τοῦ κόσμου. Ἡ δεύτερη μὲ τὰ τσιγκογραφικὰ κλισὲ ποὺ ἐξετύπωνε τὶς πλαστὲς φορτωτικὲς κι' ἕνα σωρὸ διάφορες σφραγῖδες ποὺ τὶς χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὶς ἐπιχειρήσεις τῆς ἀπάτης. Ὁ ἀθεόφοβος δὲν εἶχε ἀφήσει καμμιὰ δημοσία ὑπηρεσία ποὺ νὰ μὴ εἶχε ἀντιποιήσει τὴ σφραγίδα της. Ἐπίσης σφραγῖδες τραπεζῶν, ἐμπορικῶν ἐπιμελητηρίων τῆς Εὐρώπης, ναυτιλιακῶν ἐπιχειρήσεων, προξενικῶν ἀρχῶν γιὰ θεωρήσεις διαβατηρίων, διευθυντῶν, πρακτόρων, ὑπουργείων, ἀκόμη καὶ αὐτοῦ τοῦ Φόρειν Ὄφφις, τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας, καὶ σφραγῖδες μὲ τὸ δικό του ὄνομα καὶ ψευδώνυμα ποὺ χρησιμοποιοῦσε ἡ συμμορία. Ὅπως M. J. Dawis - Rifaldis Treading Co. P/R. Rifal - Jean Petrakis - O. TaCos - Pierre Larfi κ.ἄ. Στὴ τρίτη βαλίτσα ὑπῆρχε στιβαγμένη ἡ ἀλληλογραφία σὲ ξένες γλῶσσες. Ἀνάμεσα βρήκαμε καὶ μερικὰ σημειωματάρια στὰ ὁποῖα ἦταν γραμμένα ὀνόματα αὐτῶν ποὺ συναντοῦσε στὸ ζαχαροπλαστεῖο «Κυβέλεια» κι' ἄλλου, ποὺ οἱ περισσότεροι ἦταν γνωστοὶ ἀπὸ τὴν παρακολούθησι.

Ἐνθουσιασμένοι μὲ τὰ νέα καὶ πλούσια πειστήρια ποὺ βρήκαμε, φορτώσαμε τὶς βαλίτσες σ' ἕνα ταξὶ κι' ὁλοταχῶς φύγαμε γιὰ τὸν Πειραιᾶ. Ὅταν τὶς ἀνοίξαμε στὸ γραφεῖο τοῦ διοικητοῦ, ὁ ἀστυνόμος Τσαγκλῆς καὶ οἱ ἄλλοι προϊστάμενοι ἔμειναν μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό.

— Μπράβο σας, ἔλεγε ὁ ἀστυνόμος, καθὼς μᾶς ἔσφιγγε τὰ χέρια. Μωρὲ τί πρᾶγμα εἶναι τοῦτο, συνέχισε καθὼς ἔδινε ἐντολὴ νὰ παραλάβη τὴν ἀλληλογραφία τὸ εἰδικὸ συνεργεῖο γιὰ τὴ μετάφρασι καὶ τὸν ἔλεγχο.

Μέχρι τὸ ἀπόγευμα καὶ οἱ ἄλλες μικροομάδες εἶχαν ἐπιστρέψει στὸ τμῆμα, φέρνοντας μαζί τους καὶ τὶς φυσιογνωμίες τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ ὑποκόσμου ποὺ ξεκίνησαν νὰ συλλάβουν. Ἀπὸ τὶς ἔρευνες στὰ σπίτια τους, ὅπως καὶ στὸ δωμάτιο τοῦ Λεωνίδα, στὰ Πετράλωνα, τίποτε τὸ ὕποπτο ἢ ἀποδεικτικὸ δὲν ἀπεκόμισαν. Ὁ Λεωνίδας ἀρνιόταν κάθε συνεργασία μὲ τοὺς συλληφθέντας.

— Τοὺς γνώρισα, ἔλεγε, ἀπὸ τὸν Λουκᾶ καὶ τὸν Βιλώτα ποὺ εἶναι συμπατριῶτες μου.

Καὶ πραγματικὰ ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι δὲν ἀπεδείχθη καμμιὰ συμμετοχὴ ἢ συνεργασία στὶς πλαστὲς φορτωτικὲς καὶ τὴν ἑπομένη ἀφέθησαν ἐλεύθεροι.

Ὅσο γιὰ τὴ φιλενάδα του Ἔφη Νηπίου τὴ χρησιμοποιοῦσε μόνο γιὰ σύνδεσμο μὲ τὴ μητέρα του. Ὅπως φαίνεται φοβόταν τὴν παρακολούθησι καὶ ἔτσι ἐξηγεῖται γιατὶ διατηροῦσε ἐπιπλωμένο δωμάτιο στὰ Πετράλωνα. Ἡ ἀνάκρισις προχωροῦσε, μὰ ὁ Λεωνίδας καὶ ὁ Γιάννης Ριφάλδης ἠρνοῦντο κάθε κατηγορία.

— Δὲν ἔχετε τίποτε εἰς βάρος μας, ἔλεγαν στοὺς ὑπαστυνόμους.

(Συνεχίζεται)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

'Εκ τοῦ βιβλίου τοῦ 'Αμερικανοῦ συγγραφέως **Ντὸν Χουάιτχεντ** «'Η ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν τοῦ 'Αστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

'Έτσι, λόγω τῆς κακῆς κατασκευῆς τοῦ ἐργοστασίου Κόλυερ, πολλὲς φορὲς ἕνας διοικητὴς λόχου κατὰ τὴν ὥρα τῆς μάχης, ἔχανε τὴν ἐπαφή του μὲ τὸ τάγμα του, γιατὶ ἡ τηλεφωνικὴ σύνδεσίς του δὲν λειτουργοῦσε καλά, ἄλλοτε πάλι, λόγω τοῦ ἐλαττωματικοῦ καλωδίου, ἐξερρηγνύετο πυρκαϊὰ πάνω σ' ἕνα πλοῖο ἐν πλῷ.

Κοντὰ στὶς ἀπάτες τοῦ εἴδους αὐτοῦ καὶ τὰ ἄλλα προβλήματα ποὺ εἶχε νὰ ἀντιμετωπίση τὸ FBI, ἔπρεπε νὰ ἔχη συνεχῶς ἐντεταμένη τὴν προσοχή του, γιὰ νὰ προλάβη σαμποτὰζ καὶ διενέργεια κατασκοπείας ἀπὸ δραπέτας τῶν στρατοπέδων αἰχμαλώτων πολέμου.

'Επὶ μῆνες ὁ Χοῦβερ ἔκρουε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ ἐτόνιζε ὅτι ἔπρεπε νὰ ληφθοῦν περισσότερα μέτρα ἀσφαλείας πέριξ τῶν στρατοπέδων συγκεντρώσεως αἰχμαλώτων, ποὺ ἐφρουροῦντο ἀπὸ τὸ στρατό. Συνήθως οἱ δραπετεύοντες αἰχμάλωτοι συνελαμβάνοντο ἐντὸς 24 ὡρῶν ἀπὸ τὴν τοπικὴ ἀστυνομία, τὸ στρατὸ ἢ τὸ FBI.

Πολὺ ἐνωρὶς διεπιστώθη ὅτι οἱ συμπαθοῦντες τὸν ναζισμὸ ἦσαν πρόθυμοι νὰ παράσχουν βοήθεια σὲ δραπέτες αἰχμαλώτους. Αὐτὸ ἐπεβεβαιώθη τὸ 1942 ὅταν ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Χὰνς Πέτερ Κρούγκ, ἕνας νεαρὸς γερμανὸς πιλότος βομβαρδιστικοῦ, ἐδραπέτευσε ἀπὸ ἕνα καναδικὸ στρατόπεδο καὶ διέφυγε στὶς ΗΠΑ.

Οἱ συνάδελφοι τοῦ Κρούγκ συνήργησαν καὶ τὸν ἐβοήθησαν στὴ δραπέτευσί του κατασκευάζοντες ἕνα ἀνθρώπινο ὁμοίωμα ἀπὸ χόρτα καὶ ἐφημερίδες. Παρ' ὅλο ποὺ τὸ ὁμοίωμα αὐτὸ ἦταν ἄτεχνο, ἐν τούτοις ἀντεκατέστησε τὸν Κρούγκ στὴ γραμμὴ κατὰ τὴν ὥρα τοῦ προσκλητηρίου καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χρόνο νὰ δραπετεύση χωρὶς νὰ γίνη ἀντιληπτός. "Οταν βγῆκε ἀπὸ τὸ στρατόπεδο ὁ Κρούγκ, τράβηξε γιὰ τὸ Γουίνσορ τοῦ 'Οντάριο καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ μιὰ κλεμμένη βάρκα πέρασε τὸν ποταμὸ Ντητρόητ καὶ ἀποβιβάσθηκε στὴ Μπὲλ "Αηλ τοῦ Ντητρόητ.

'Ο Κρούγκ εἶχε στὴν τσέπη του ἕνα χαρτὶ περιτυλίγματος, πάνω στὸ ὁποῖο ἦταν γραμμένο τὸ ὄνομα τῆς Μαργαρίτας Γιοχάνα Μπέρτελμαν καὶ ἡ διεύθυνσίς της. Τὸ χαρτὶ αὐτὸ τὸ εἶχε βρῆ ὁ γερμανὸς αἰχμάλωτος μέσα στὸ στρατόπεδο, ὅπου εἶχε φθάσει ὡς περιτύλιγμα ἑνὸς δέματος ποὺ περιεῖχε ἕνα ζευγάρι κάλτσες ὡς δῶρον.

'Ο Κρούγκ τράβηξε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ σπίτι τῆς Μπέρτελμαν. Κτύπησε καὶ ὅταν ἡ Μπέρτελμαν τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα, ζήτησε ἕνα ποτήρι νερό. Μόλις μπῆκε μέσα, ὁ Κρούγκ τῆς ἀπεκάλυψε τὴν ταυτότητά του, τῆς ἔδειξε τὶς ἀργυρὲς ἐπωμίδες ποὺ εἶχε ἀφαιρέσει ἀπὸ τὴ ναζιστικὴ στολή του. «Αὐτὲς πιστοποιοῦν ὅτι πράγματι εἶμαι ἀξιωματικὸς τῆς γερμανικῆς ἀεροπορίας» εἶπε. Καὶ ἡ Μπέρτελμεν ἐπείσθη.

'Αφοῦ τοῦ προσέφερε φαγητό, ἡ Μπέρτελμαν εἶπε στὸν Κρούγκ ὅτι ἐγνώριζε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ μποροῦσε νὰ τὸν βοηθήση νὰ δραπετεύση. 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Μὰξ Στέφαν, ἀμερικανὸς ὑπήκοος, ποὺ διατηροῦσε ἑστιατόριο στὸ Ντητρόητ. Προπολεμικῶς τὸ ἑστιατόριο τοῦ Μὰξ ἦταν ὁ τόπος συναντήσεως τῶν μελῶν τοῦ γερμανοαμερικανικοῦ συνδέσμου. 'Ο Στέφαν ἀνέλαβε τὸν Κρούγκ ὑπὸ τὴν προστασίαν του, τοῦ ἔβγαλε εἰσιτήριο γιὰ νὰ πάη στὸ Σικάγο μὲ λεωφορεῖο, τοῦ ἔδωσε χρήματα καὶ τοῦ παρεχώρησε προσωρινὴ στέγη, τὸν συνεβούλευσε δὲ τί ἔπρεπε νὰ κάμη γιὰ νὰ μὴ δίνη ὑπόνοιες. 'Ο Στέφαν παρέσχε κάθε βοήθεια στὸ γερμανὸ αἰχμάλωτο - δραπέτη καὶ ὁ Κρούγκ τελικὰ ξεκίνησε μὲ κατεύθυνσι τὰ

μεξικανικὰ σύνορα. "Ηλπιζε νὰ διαφύγη στὸ Μεξικὸ καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ ἐπιστρέψη στὴ Γερμανία. "Οταν ὅμως κατέλυσε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Σὰν 'Αντόνιο, μὲ τὸ ψευδώνυμο «Ζὰν "Ετ», ὁ ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου τὸν ἀνεγνώρισε ἀπὸ μιὰ φωτογραφία ποὺ εἶχε ἰδῆ σὲ μιὰ προκήρυξι καταζητουμένων τοῦ FBI. Εἰδοποίησε ἀμέσως καὶ κατέφθασαν δύο εἰδικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ FBI καὶ δύο ἀστυνομικοὶ ποὺ προέβησαν στὴ σύλληψι τοῦ Κρούγκ.

'Η σύλληψις τοῦ Κρούγκ ὡδήγησε ἐπίσης καὶ στὴ σύλληψι τοῦ Μὰξ Στέφαν, ποὺ ἦταν τὸ πρῶτο ἄτομο ποὺ καταδικάσθηκε ἀπὸ τὰ ὁμοσπονδιακὰ δικαστήρια γιὰ προδοσία κατὰ τῆς χώρας ἀπὸ τοῦ 1794, ὅταν τότε εἶχε καταδικασθῆ ὁ ἀρχηγὸς σπείρας λαθρεμπόρων οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. 'Ο Στέφαν καταδικάσθηκε σὲ θάνατο, ἀλλὰ ὁ πρόεδρος Ροῦζβελτ ἐμείωσε τὴν ποινή του σὲ ἰσόβια δεσμά.

Στὴ ἀρχὴ ὁ ἀριθμὸς τῶν αἰχμαλώτων πολέμου στὶς ΗΠΑ ἔφθανε τὶς 175.000 καὶ μέσα σὲ λίγο χρόνο αὐξήθηκε σὲ 400.000. 'Υπελογίζετο ὅτι ἀπὸ τὸ στρατόπεδα αὐτὰ ἐδραπέτευαν κάθε μῆνα περὶ τοὺς 75 αἰχμάλωτοι.

'Ο Χοῦβερ μὲ τὶς ἀναφορές του πρὸς τὸν ὑπουργὸ Δικαιοσύνης καὶ τὸν Λευκὸ Οἶκο, ζητοῦσε τὴν λῆψι περισσοτέρων μέτρων ἀσφαλείας στὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Τὶς ἀντιλήψεις του ὅμως αὐτὲς δὲν τὶς συνεμερίζοντο οἱ ἄλλοι παράγοντες, μέχρις ὅτου ἔφθασε μιὰ πληροφορία ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ προέδρου εὑρίσκετο ἐν κινδύνω.

'Η βρεταννικὴ μυστικὴ ὑπηρεσία πληροφοριῶν εἶχε λάβει ἀξιόπιστες πληροφορίες, ὅτι οἱ Γερμανοὶ θὰ ἔρριχναν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀλεξιπτωτιστὰς στὰ μετόπισθεν τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων, στὸ Λονδῖνο καὶ στὸ Παρίσι κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων. Θὰ ἐγίνετο ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ στρατηγοῦ 'Αϊζενχάουερ καὶ τοῦ προέδρου Ροῦζβελτ. 'Εν τῷ μεταξὺ οἱ συχνὲς ὁμαδικὲς δραπετεύσεις αἰχμαλώτων ἀπὸ τὰ στρατόπεδα, δημιουργοῦσαν σύγχυσι καὶ ἀνησυχίες.

Τὸ σῆμα ποὺ ἐδόθη ἀπὸ τὴν Εὐρώπη ἐξανάγκασε τοὺς ἁρμοδίους μὰ λάβουν πιὸ αὐστηρὰ μέτρα ἀσφαλείας.

'Ο μεγάλος πόλεμος ἐτελείωσε. Τὰ ἔθνη κουρασμένα ἀπὸ τὸν ἀγῶνα κατέθεταν τὰ ὅπλα καὶ διέλυαν τοὺς στρατούς των — πλὴν τῆς Ρωσίας. Οἱ στρατιὲς τῶν ΗΠΑ διελύθησαν καὶ οἱ μεγάλοι ἀεροπορικοὶ στόλοι μετεβάλλοντο σὲ παλιοσίδερα καὶ τὰ πολεμικὰ πλοῖα παρωπλίζοντο. 'Επὶ τέλους ἡ εἰρήνη βασίλευε ξανὰ στὸν κόσμο. Τί ὡραῖα !

Γιὰ τὸ FBI ὅμως εἰρήνη δὲν ὑπῆρχε.

Μεταπολεμικὴ ἐγκληματικότης

Τὴν 10.55' ὥρα τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1953, ἕνα παρατεταμένο κτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ τῆς κυρίας εἰσόδου τοῦ Γαλλικοῦ 'Ινστιτούτου τῆς Νὸτρ Ντὰμ Ντὲ Σιόν, ἑνὸς ἰδιωτικοῦ νηπιαγωγείου στὸ Κάνσας τοῦ Μισούρι, ἔκανε τὴν ἀδελφὴ Μόραντ νὰ τρέξη λαχανιασμένη στὴν πόρτα.

'Η ἀδελφὴ Μόραντ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ διεπίστωσε ὅτι ὁ ἐπισκέπτης ἦταν μιὰ μεσῆλιξ γυναίκα, μὲ πλατσουδερὸ πρόσωπο καὶ μὲ τὴν ἀνησυχία ζωγραφισμένη στὰ μάτια της. 'Η ἄγνωστη γυναίκα ζήτησε συγγνώμην γιὰ τὴν ἐνόχλησι καὶ μὲ σπουδὴ ἐξήγησε ὅτι ἦταν θεία τοῦ μικροῦ Μπόμπυ Γκρήηνλήζ, ἑνὸς μαθητοῦ τοῦ 'Ινστιτούτου.

— Συμβαίνει κάτι πολὺ σοβαρό. 'Η μητέρα τοῦ Μπόμπυ ὑπέστη καρδιακὴ προσβολὴ καὶ τὴν μεταφέραμε στὸ νοσοκομεῖο τῆς Σαὶντ Μαίρυ. Μᾶς ζητεῖ ἐπίμονα νὰ δῆ τὸ παιδί της. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τῆς τὸ πάω ἀμέσως.

'Η ἀδελφὴ Μόραντ μουρμούρισε στὴν ἄγνωστη τὰ συλλυπητήριά της καὶ τῆς εἶπε νὰ περιμένη στὸ παρεκκλήσι τῆς σχολῆς μέχρις ὅτου αὐτὴ ἀνεβῆ ἐπάνω

γιὰ νὰ τῆς φέρῃ τὸν Μπόμπυ. Ἡ ἀδελφὴ Μόραντ εἶπε στὸ παιδὶ ὅτι τὸ ζητοῦσε μιὰ θεία του, ἀλλὰ δὲν τοῦ εἶπε τίποτε γιὰ τὴν καρδιακὴ προσβολὴ τῆς μητέρας του.

Ὅταν ὁ Μπόμπυ κατέβηκε κάτω, δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι καὶ δὲν ἔδειξε ὅτι ἡ ξένη ἐπισκέπτρια τοῦ ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστη.

Ἡ ἄγνωστη, παραλαμβάνοντας τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴ Μόραντ, τῆς εἶπε ὅτι εἶχε μπῆ στὸ παρεκκλήσι καὶ εἶχε προσευχηθῆ γιὰ τὴν ἀνάρρωσι τῆς κυρίας Γκρήηνλήζ, προσθέτοντας : «Ἐγὼ δὲν εἶμαι καθολικὴ καὶ δὲν ξέρω ἂν ὁ Θεὸς ἄκουσε τὶς δεήσεις μου».

Ἔρριξε τὸ ἕνα της χέρι στὶς πλάτες τοῦ μικροῦ παιδιοῦ καὶ βγῆκαν μαζὶ ἀπὸ τὴ σχολὴ στὸ δρόμο, ὅπου μπῆκαν στὸ ταξὶ ποὺ τοὺς περίμενε. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ ταξὶ τοὺς ἀποβίβασε στὸ Κὰτζ Πάρκινγκ, στὸ κέντρο τῆς πόλεως τοῦ Κάνσας. Ἡ ἄγνωστη γυναίκα ὡδήγησε τότε τὸ παιδάκι σ' ἕνα αὐτοκίνητο μὲ ξύλινη καρρότσα, μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόταν ἕνας ἄνδρας μὲ τραχέα χαρακτηριστικὰ καὶ μὲ μιὰ μικρὴ οὐλὴ στὸ μέτωπο. Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε, ἀλλὰ δὲν κατευθύνθηκε πρὸς τὸ νοσοκομεῖο τῆς Σαὶντ Μαίρυ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ περίπου, μιὰ ἀδελφὴ ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ Ἰνστιτοῦτο τηλεφωνοῦσε γιὰ νὰ πληροφορηθῆ τὴν κατάστασι τῆς κυρίας Γκρήηνλήζ. Ἔμεινε κατάπληκτη ὅταν ἔλαβε τὴν ἀπάντησι ὅτι ἡ κυρία Γκρήηνλήζ βρισκόταν στὸ σπίτι της καὶ ἔχαιρε ἄκρας ὑγείας καὶ ὅτι δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὴν ἄγνωστη γυναίκα ποὺ εἶχε παραλάβει τὸ παιδί της ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Θορυβημένη ἡ κυρία Γκρήηνλήζ, ἔσπευσε νὰ τηλεφωνήσῃ στὸ σύζυγό της, ἕνα πλούσιο ἔμπορο αὐτοκινήτων, κι' αὐτὸς ἔτρεξε ἀμέσως στὸ σπίτι του. Εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία τοῦ Κάνσας, ἡ ὁποία μὲ τὴ σειρά της ἀνέφερε τὰ τῆς ἀπαγωγῆς στὸ γραφεῖο τοῦ FBI.

Καθ' ὃν χρόνον διεβιβάζοντο τὰ κατεπείγοντα αὐτὰ τηλεφωνήματα, τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὴν ξύλινη καρρότσα κατηυθύνετο πρὸς νότον, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι τοῦ Κάνσας, κινούμενο πάνω στὴν 169 δημοσία ὁδό. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ καθόταν στὸ τιμόνι ἦταν ὁ 35ετὴς Κὰρλ Ὥστων Χώλλ, ὁ ἄσωτος γυιὸς ἑνὸς εὐυπολήπτου δικηγόρου. Ἡ γυναίκα ἦταν ἡ Μπόνυ Μπράουν Χέντυ, 41 ἐτῶν, ποὺ συζοῦσε παρανόμως μὲ τὸν Χώλλ. Ὁ Χὼλλ εἶχε κατασπαταλήσει τὴν περιουσία τῶν γονέων του. Εἶχε καταδικασθῆ σὲ 5 χρόνια φυλάκισι γιὰ ληστεία ἑνὸς ὁδηγοῦ ταξὶ στὸ Κάνσας. Κάθησε δέκα ἕξι μῆνες στὴ φυλακὴ καὶ μετὰ τοῦ ἐχορηγήθη ἀμνηστεία καὶ τὴν 24 Ἀπριλίου 1953 ἦταν πάλι ἐλεύθερος.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀποφυλάκισί του, συνάντησε τὴ Μπόνυ Χέντυ καὶ ἐγκαταστάθηκε στὸ σπίτι της, στὸν Ἅγιο Ἰωσὴφ τοῦ Μισούρι. Τὄρριξαν κι' οἱ δυό τους στὸ πιοτὸ καὶ μέσα στὴν ἐπήρεια τῶν ἀτμῶν τοῦ οἰνοπνεύματος, κατέστρωσαν τὰ σχέδια ἀπαγωγῆς τοῦ παιδιοῦ τῶν Γκρήηνλήζ.

Τώρα ἡ ἀπαγωγὴ εἶχε διαπραχθῆ καὶ ἔσπευδαν νὰ συμπληρώσουν τὸ ὑπόλοιπο τοῦ σχεδίου τους.

Τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὴν ξύλινη καρρότσα ἔστριψε, ἄφησε τὴν δημοσία κεντρικὴ ὁδὸ καὶ μπῆκε σὲ μιὰ πάροδο. Ἀφοῦ διήνυσε περὶ τὰ δύο χιλιόμετρα, τὸ αὐτοκίνητο ἔστριψε πάλι δεξιὰ καὶ πῆρε ἕνα ἐρημικὸ μονοπάτι ὅπου καὶ σταμάτησε. Ἡ Μπόνυ κατέβηκε καὶ προχώρησε μέσα σ' ἕνα χωράφι, ἐνῶ ὁ Κὰρλ Χὼλλ κινήθηκε πρὸς τὸ πίσω κάθισμα καὶ πλησίασε τὸ παιδί. Τὰ δάκτυλά του ἔπιασαν καὶ ἔσφιξαν δυνατὰ τὸ λαιμὸ τοῦ παιδιοῦ. Τὸ παιδὶ ὅμως κατέβαλε ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν στραγγαλισμό. Τότε ὁ Χὼλλ ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη καὶ ἔπιασε τὸ περίστροφό του. Τὸ τράβηξε καὶ πυροβόλησε μιὰ φορά, προσπαθώντας νὰ πετύχῃ τὸ παιδὶ στὴν καρδιά. Μὴ ξέροντας ὅμως ἂν πέτυχε στὸ στόχο του καὶ γιὰ νὰ εἶναι σίγουρος, πυροβόλησε γιὰ δεύτερη φορὰ στὸ κεφάλι, ὁπότε ὁ μικρὸς ἔμεινε ἄπνους. Τότε ἔβγαλε τὸ πτῶμα ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, τὸ τοποθέτησε πάνω στὸ ἔδαφος καὶ τὸ ἔβαλε μέσα σὲ μιὰ πλαστικὴ σακκούλα. Τὸ ἔδα-

φος εἶχε κοκκινίσει ἀπὸ τὸ αἷμα στὸ σημεῖο τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖο ἀπέχει δύο μίλλια νοτίως καὶ δύο μίλλια δυτικὰ ἀπὸ τὴ μεθοριακὴ γραμμὴ τῆς πολιτείας τοῦ Κάνσας.

Σὲ λίγο ἡ Μπόνυ ἐπέστρεψε στὸ αὐτοκίνητο. Βοήθησε τὸν Χὼλλ νὰ σηκώσῃ τὸ πτῶμα καὶ νὰ τὸ βάλῃ ξανὰ μέσα στὸ αὐτοκίνητο, στὸ πίσω κάθισμα. Μετά, ξεκίνησαν γιὰ τὸ σπίτι της, στὸν "Αγιο 'Ιωσήφ, ὅπου ἄφησαν τὸ αὐτοκίνητο στὸ γκαράζ. Τὸ μνῆμα τὸ εἶχαν ἕτοιμο, σκαμμένο πλάϊ στὸ σπίτι. "Ερριξαν τὸ πτῶμα μέσα στὸ ὄρυγμα καὶ ὁ Χὼλλ ἔδειασε ἀπὸ πάνω ἕνα σακκὶ ἀσβέστη. Μετὰ ἔρριξαν χῶμα καὶ τὸ σκέπασαν. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Μπόνυ καὶ ὁ Κὰρλ Χὼλλ ἔφεραν καὶ φύτεψαν χρυσάνθεμα πάνω στὸ φρεσκοσκαμμένο τάφο.

'Η πρώτη ἐκβιαστικὴ ἐπιστολὴ ποὺ ἔστειλαν οἱ δύο ἐγκληματίες πρὸς τοὺς Γκρήηνλὴζ, ἔλεγε:

«Τὸ παιδί σας ἀπήχθη. 'Ετοιμάσετε 600.000 δολλάρια σὲ χαρτονομίσματα τῶν 20 καὶ 10 δολλαρίων. Γνωρίζομε ὅτι ἀπαιτοῦνται μερικὲς ἡμέρες γιὰ νὰ συγκεντρωθῇ τὸ ποσὸν αὐτό. Τὸ παιδὶ βρίσκεται σὲ καλὰ χέρια. "Οταν ἑτοιμάσετε τὰ χρήματα, βάλετε ἀγγελία στὸν «'Αστέρα» τοῦ Κάνσας. 'Ο Μ. θὰ σᾶς συναντήσῃ στὸ Σικάγο τὴν ἑπομένη Κυριακή. 'Υπογραφὴ κ. Κ. Μὴ καλέσετε τὴν ἀστυνομία καὶ μὴ προσπαθήσετε νὰ χρησιμοποιήσετε χημικὲς οὐσίες πάνω στὰ χαρτονομίσματα ἢ νὰ κρατήσετε τοὺς ἀριθμούς των. Μὴ χρησιμοποιήσετε τὶς ραδιοφωνικὲς ἐκπομπὲς γιὰ νὰ ἐπιτύχετε τὴν σύλληψί μας, γιατὶ τὸ παιδὶ θὰ πεθάνῃ. "Αν προσπαθήσετε νὰ μᾶς παγιδεύσετε, θὰ πεθάνῃ ἡ σύζυγός σας, τὸ ἄλλο σας παιδὶ καὶ σεῖς ὁ ἴδιος, γιατὶ σᾶς ἔχομε ὑπὸ συνεχῆ παρακολούθησιν. 'Αργότερα θὰ σᾶς ποῦμε μὲ ποιὸν τρόπο θὰ ἔλθωμε σ' ἐπαφὴ γιὰ τὰ χρήματα. "Οταν λάβετε τὸ σημείωμα αὐτό, θὰ μᾶς τὸ γνωστοποιήσετε, πηγαινοερχόμενοι μὲ τὸ αὐτοκίνητό σας πάνω στὴν κεντρικὴ λεωφόρο, ἐπὶ 20 λεπτά, καὶ μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν 39 καὶ 29, ἔχοντας ἕνα λευκὸ πανὶ πάνω στὴν κεραία τοῦ αὐτοκινήτου.

'Εὰν πράξετε ἀκριβῶς ὅπως σᾶς λέμε καὶ δὲν χρησιμοποιήσετε τεχνάσματα, θὰ σᾶς ἐπιστρέψωμε τὸ παιδὶ ἐντὸς 24 ὡρῶν ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τῶν χρημάτων. Θὰ μᾶς παραδώσετε τὰ χρήματα μέσα σ' ἕνα στρατιωτικὸ σάκκο. Νὰ εἶσθε ἕτοιμοι νὰ τὰ παραδώσετε ἀμέσως μόλις ἔλθωμε σὲ ἐπαφή.

400.000 δολλάρια σὲ χαρτονομίσματα τῶν 20 δολλαρίων.

200.000 δολλάρια σὲ χαρτονομίσματα τῶν 10 δολλαρίων».

Τὸ FBI εὑρίσκετο σὲ συνεχῆ ἐπικοινωνία μὲ τὴν οἰκογένεια Γρήηνλὴζ καὶ μὲ τὴν ἀστυνομία τοῦ Κάνσας, ἀλλὰ δὲν προέβαινε σὲ καμμιὰ ἐνέργεια γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς Γκρήηνλὴζ νὰ ἔλθουν σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀπαγωγεῖς, γιατὶ αὐτὸ ἦταν ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀτυχοῦς οἰκογενείας.

Σὲ λίγο, ἡ οἰκογένεια Γκρήηνλὴζ ἄρχισε νὰ βομβαρδίζεται μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ σαδιστικὲς ἐπιστολὲς καὶ μηνύματα, ποὺ τὸ περιεχόμενό τους ἦταν κάτι τὸ πρωτοφανὲς γιὰ τὴν ἀμερικανικὴ ἐγκληματολογικὴ ἱστορία. "Ολες οἱ ἐπιστολὲς ἐτόνιζαν τὴν ὑπόσχεσι τῆς ἀσφαλοῦς ἐπιστροφῆς τοῦ παιδιοῦ, ἐὰν παρεδίδοντο τὰ χρήματα.

'Εκτὸς ἀπὸ τὶς ἐπιστολές, ὁ μυστηριώδης «Μ» τηλεφωνοῦσε συχνά, ἐπηκολούθησαν μετὰ ἄλλες ἐπιστολὲς ποὺ ἔδιναν ὁδηγίες γιὰ τὴν παράδοσι τῶν λύτρων. Πάντοτε ὅμως συνέβαινε «κάτι» καὶ τὸ ραντεβοῦ ἐματαιοῦτο.

Σὲ μιὰ τηλεφωνικὴ συνδιάλεξι ποὺ ὁ «Μ» μιλοῦσε μὲ ἕνα γνωστὸ τῆς οἰκογενείας Γκρήηνλὴζ, ζήτησε ἡ ἴδια ἡ κυρία Γκρήηνλὴζ νὰ τοῦ μιλήσῃ. 'Η συνδιάλεξίς τους ἦταν περίπου ἡ ἑξῆς:

(Συνεχίζεται)

ΤΑΞΙΣ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου Ἀθηναίων
κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΚΟΥΖΕ**

Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς παλιγγενεσίας μας, ἀστυνομικὰ καθήκοντα στὰ χωριὰ καὶ στὶς κωμοπόλεις ἐκτελοῦσαν οἱ πρόεδροι τῶν κοινοτήτων. Οἱ ἀδικίες ποὺ γίνονταν τότε εἰς βάρος φιλησύχων πολιτῶν ἔχουν ἐπιδράσει τόσο πολὺ στὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ, ποὺ τὴν ἐκφράζει μὲ τὴν γνωστὴν παροιμία: «Χωροφύλακα—ἀστυφύλακα τάϊσέ τον, πότισέ τον, ἀλλὰ ποτὲ μὴν τὸν κάνῃς φίλο!» Ἀδικη, ἀστήρικτη κι ἐγκληματικὴ εἶναι αὐτὴ ἡ προκατάληψι.

Μετὰ τὴν ὑπογραφὴ τῆς Συνθήκης τῶν Σεβρῶν, ὁ ἀείμνηστος Ἐλευθέριος Βενιζέλος σκέφθηκε πολὺ σωστὰ ὅτι ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἱδρύσῃ ἕνα νέο Σῶμα Ἀστυνομίας, ποὺ δὲν θὰ ἦταν φανατισμένο οὔτε ὑπὲρ τῆς βασιλικῆς ἰδεολογίας, οὔτε ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις τῶν ὀπαδῶν του. Ἐπειδὴ δὲ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν μέλλουσα σύζυγό του Ἔλενα Σκυλίτση καὶ θαύμαζε κάθε τι τὸ Ἀγγλικό, παρεκάλεσε τὸν τότε πρωθυπουργὸν τῆς Ἀγγλίας Λόϋντ Τζώρτζ, μὲ τὸν ὁποῖον συναντιόταν τακτικὰ στὸ πολυτελὲς μέγαρο τῆς Λαίδης Κρόσφιλντ, ποὺ ἦταν στενὴ συγγενὴς μὲ τὴν οἰκογένεια Σκυλίτση, νὰ τὸν βοηθήσῃ στὴν ἵδρυσι ἑνὸς ἀνεπηρεάστου ἀπὸ τὴν πολιτικὴ νέου ἀστυνομικοῦ σώματος στὴν Ἑλλάδα. Καὶ ὁ Ἄγγλος συνάδελφός του τοῦ συνέστησε ὡς κατάλληλον ὀργανωτὴν τὸν ἰδεολόγον ἀνώτερον ἀξιωματικὸν τῆς Σκότλαντ Γυάρντ, Σὲρ Φρέντερικ Halliday, ποὺ μάλιστα εἶχε καὶ τὸ μεγάλο προσὸν νὰ εἶναι φιλέλλην. Γιὰ ν' ἀντιληφθῆτε καλύτερα τὸ πνεῦμα τοῦ Σὲρ Φρέντερικ, ποὺ γνώρισα προσωπικὰ λίγο μετὰ τὴν ἄφιξίν του, ἀρκεῖ νὰ σᾶς ἀναφέρω πὼς πίστευε ὅτι Ἀστυνομία Πόλεων σημαίνει: «Σεβασμὸς τοῦ Νόμου δίχως βία, λόγῳ ἐπιβολῆς καὶ ἐμπιστοσύνης».

Ὁ ὀργανωτής, μόλις ἔφθασε στὴν Ἀθήνα, στὰ μέσα τοῦ 1920, ἐπεχείρησε στὴν ἀρχή, μὲ τὴν τοποθέτησι ὡς στελεχῶν τοῦ νέου Σώματος διακεκριμένων ἀξιωματικῶν τῆς Χωροφυλακῆς, καθὼς καὶ μὴ φανατικῶν χωροφυλάκων, νὰ προχωρήσῃ στὴν ὀργάνωσι, ἀλλὰ προσέκρουσε σ' ἕνα μεγάλο μειονέκτημα: τὴν ἐξάρτησι ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ ἱεραρχία, ὁπότε ὁ χωροφύλακας ἦταν ἀναγκασμένος νὰ στέκεται προσοχὴ μπροστὰ στὸν πρῶτο λοχία τοῦ στρατοῦ. Ὕστερα ἀπὸ αὐτό, εἰσηγήθηκε τὸν νόμο περὶ συστάσεως τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ ἡ εἰσήγησί του ἔγινε ἀμέσως δεκτὴ ἀπὸ τὸν πρωθυπουργόν, ποὺ τὴν ὑπέβαλε ὡς κατεπείγουσα πρὸς ψήφισι στὴ Βουλή, τὸ 1920. Ὁ Χαλλίνταιϋ γιὰ τὸ νέο Σῶμα χρησιμοποίησε ἐντελῶς νέα στελέχη καὶ οἱ ἀστυφύλακες δὲν εἶχαν καμμίαν ἐξάρτησι ἀπὸ τὴν Χωροφυλακὴ καὶ τὴν στρατιωτικὴ ἱεραρχία. Αὐτοὶ ποὺ τὸ πλαισίωναν ἦσαν ἀπόφοιτοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τῆς Νομικῆς καὶ διέθεταν καὶ τ' ἀπαραίτητα σωματικὰ προσόντα, ἔκαναν δὲ εἰδικὴ ἐκπαίδευσι στὴν πρώτη Σχολὴ Ἀστυνομίας Πόλεων ποὺ ἱδρύθη στὴν Κέρκυρα.

Μὲ τὸ πνεῦμα αὐτὸ λοιπόν, ἱδρύθηκε ἡ Ἀστυνομία Πόλεων. Ἀντὶ στρατιωτικοῦ, ἕνα ἰδιαίτερο πολιτικὸ Σῶμα.

Ἂς ρίξουμε μιὰ ματιὰ καὶ στὴν ἐμφάνισι καὶ τὴν διάρθρωσι τῆς Ἀστυνομίας μερικῶν ξένων κρατῶν, ἀπ' τὰ ὁποῖα θὰ μπορούσαμε νὰ διδαχθοῦμε πολλὰ πράγματα.

Στὴν Ἀγγλία π.χ., ἀπὸ τὴν ὁποία μεταφυτεύθηκε τὸ δικό μας ἀστυνομικὸ δένδρο, ὁ ἀστυφύλακας ἔχει μιὰ προνομιακή, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ, θέσι ἀνάμεσα στὸ μεγάλο κοινό, ποὺ τὸν βλέπει πάντα μὲ συμπάθεια καὶ πολλὲς φορὲς τὸν συντρέχει στὸ δύσκολο ἔργο του. Σ' ἕνα ταξίδι μου πρὸ ἐτῶν στὴν Ἀγγλία, μοῦ ἔτυχε νὰ διαπιστώσω κατ' ἐπανάληψι πόσο βαθιὰ στὴν καρδιὰ τῶν παιδιῶν εἶναι ριζω-

μένος ὁ ἀστυφύλακας. Τοὺς ἀποκαλοῦν «Μπόμπηδες», ἐνῶ ἀποκαλοῦν «Τόμμηδες» τοὺς κληρωτοὺς στρατιῶτες, γιὰ τοὺς ὁποίους τὰ 'Εγγλεζάκια ἀδιαφοροῦν.

Στὴ Γαλλία ὑπάρχει σαφὴς διαχωρισμὸς ἀνάμεσα στοὺς ἀστυφύλακες τῆς Τάξεως (Sergents de Ville), οἱ ὁποῖοι ἐπιβλέπουν ἐν γένει τὴν τάξιν καὶ τὴν καθαριότητα τῆς πόλεως, καὶ ἰδίως ρυθμίζουν τὴν τροχαία κίνησι, ἀπὸ τοὺς ἄλλους τῆς 'Ασφαλείας (Agents de Police), οἱ ὁποῖοι καταδιώκουν κακοποιοὺς καὶ φοροῦν πολλὲς φορὲς πολιτικά. Καὶ οἱ μέν, ἐν ἀνάγκη βοηθοῦν τοὺς δέ. Οἱ πρῶτοι, ἀναμφισβήτητα, εἶναι πιὸ συμπαθητικοὶ καὶ ἡ ἐμφάνισίς τους εἶναι ἄψογη καὶ πολιτισμένη.

"Ας ἔλθουμε πάλι στὴ δική μας χώρα. 'Εδῶ, ἡ ἐκτίμησι καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀστυνομικοὺς δὲν εἶναι αὐτὴ ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι. "Ισως λόγῳ ἀγνοίας. "Ισως ἐκ σφαλμάτων καὶ ἐλλιποῦς διαφωτίσεως τοῦ κοινοῦ, παρ' ὅλες τὶς λαμπρὲς προσπάθειες τοῦ 'Ομίλου Φίλων τῆς 'Αστυνομίας.

Δὲν χρειάζεται λοιπὸν νὰ κοπιάσῃ πολὺ κανείς, γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι τὸ δικό μας κοινὸ ἔχει μιὰ προκατάληψι ἐναντίον τῆς 'Αστυνομίας. Καμμιὰ φορὰ τῆς προσάπτουν τὴ μομφὴ ὅτι συλλαμβάνει ἀθώους. "Αλλοτε τὴν κατηγοροῦν ὅτι παραβιάζει τὸ οἰκογενειακὸ ἄσυλο. Μιὰ μήνυσι τὴν ἀποδίδουν στὰ νεῦρα τοῦ ὀργάνου τῆς τάξεως. Μιὰ εὐγενικὴ σύστασι τὴν παίρνουν γιὰ ἐνόχλησι. Κι' ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν κοινὴ γνώμη φτάνει στὸ σημεῖο νὰ πιστεύῃ, ὅτι ὁ ἀστυφύλακας ἔχει σὰν ἀποστολὴ νὰ προστατεύῃ τοὺς φορατζῆδες, τοὺς κλητῆρες, τὰ συνεργεῖα τοῦ Σχεδίου Πόλεως ποὺ κατεδαφίζουν παράνομα κτίσματα κ.τ.λ. 'Υπάρχουν ἀκόμη στὸν τόπο μας μερικὲς μαννάδες (λαϊκῶν τάξεων ἰδίως), ποὺ ἀνοήτως, ἀνοητότατα, καλλιεργοῦν στὴν ψυχὴ τῶν παιδιῶν τους τὸν φόβο πρὸς τὸν ἀστυφύλακα. Θὰ ἔτυχε, βέβαια, ν' ἀκούσετε τὴν βάρβαρη κι' ἀπαράδεκτη φράσι: «Κάτσε ἥσυχα, θὰ σὲ δώσω στὸν ἀστυφύλακα!»

'Η ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ 'Αστυνομία Πόλεων ἔχει προσφέρει πολλὰ στὸν τόπο μας κι ἡ ἱστορία της εἶναι γεμάτη ἀνθρωπιὰ καὶ ἐπιτεύγματα πολιτισμοῦ. Κι' ὅμως ἀναγνώρισι ἀπὸ τὴν κοινὴ γνώμη δὲν ὑπάρχει. Δὲν εἶμαι ὁ ἁρμόδιος νὰ ἐπισημάνω τὰ αἴτια.

Γιὰ τὴν καλλιτέρα μόρφωση, θέσι, ἀμοιβὴ καὶ ἐκτίμησι, στὰ μάτια τῆς κοινῆς γνώμης, τῆς 'Αστυνομίας, θὰ ἔπρεπε νὰ φροντίζῃ ἰδιαίτερα ἡ ἑκάστοτε Κυβέρνησι. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἄλλη ἱστορία καὶ θὰ ξεφεύγαμε ἀπὸ τὸ θέμα μας, ἂν τὴν ἀναπτύσσαμε ἐδῶ. 'Αρκούμεθα μόνο νὰ ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὸν περίφημο "Ομιλο τῶν Φίλων τῆς 'Αστυνομίας.

'Ιδρύθηκε τὸ καλοκαίρι τοῦ 1945. 'Απὸ τὰ ἱδρυτικά του στελέχη ἦταν καὶ ἡ ἀλησμόνητη ἀδελφή μου Μίκα Σκουζὲ καὶ ἡ σημερινὴ πρόεδρός του, ἡ ἀγαπητὴ φίλη κυρία Εὐτυχία 'Ιωακείμογλου. 'Ο "Ομιλος αὐτὸς προσπαθεῖ νὰ σβήσῃ τὴν παλιὰ προκατάληψι καὶ ἐπὶ πλέον νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ βοηθήσῃ μὲ κάθε τρόπο τὰ παιδιὰ τῶν ἀστυφυλάκων, ποὺ τόσο στεροῦνται τὸν πατέρα τους, πάντα ἀπασχολημένο (γιορτὲς—Κυριακές, μέρα καὶ νύκτα) μὲ τὴν τήρησι τῆς τάξεως καὶ τὴν διατήρησι τῆς ἀσφαλείας καὶ τῶν Νόμων. "Ενα περίφημο ἔργο τοῦ 'Ομίλου εἶναι καὶ τὸ Πρεβαντόριο τῆς 'Εκάλης.

Μετὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀναδρομὴ καὶ τὴν ἀνάμνησι τῶν γενναίων ἀστυνομικῶν μας, ποὺ σ' ὁλόκληρη τὴν ἱστορία τοῦ Σώματος πολέμησαν μέσα σὲ προκαταλήψεις καὶ ἐντελῶς ἀβοήθητοι ἀπὸ τοὺς πολίτες γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἀσφάλειά τους, κλείνω τὸ θέμα μου μὲ τὴν σκέψι σ' ἐκείνους ποὺ ἔπεσαν ὑπὲρ τῆς ἰδέας καὶ μὲ τὴν εὐχὴ ν' ἀποκατασταθοῦν τελείως οἱ σχέσεις 'Αστυνομίας καὶ πολιτῶν, ὥστε νὰ εὐοδωθῇ τὸ μεγάλο καὶ δύσκολο ἔργο τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων.

Δ. ΣΚΟΥΖΕΣ

Η ΠΡΟΣΟΧΗ
ΣΤΗ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **ΘΕΜ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ**

Ἕνα ζήτημα ποὺ συνδέεται ἀπόλυτα μὲ τὸν ἐσωτερικὸ κόσμο καὶ τὸν ψυχικὸ βίο τοῦ ἀνθρώπου καὶ συντελεῖ τὰ μέγιστα στὴν ἐξασφάλισι τῆς ψυχικῆς του ὑγείας, εἶναι τὸ νὰ προσέχῃ κανεὶς στὶς ἐπιταγὲς τῆς συνειδήσεώς του. Νὰ παρακολουθῇ δηλαδὴ τὶς ἐνέργειές της, νὰ ἐξετάζῃ τὴ φωνή της, ν' ἀκούῃ τὶς συστάσεις της καὶ νὰ μὴν κάνῃ ἀντίθετα πράγματα. «Νὰ μὴ πηγαίνῃ κόντρα», κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, ἀλλὰ νὰ βαδίζῃ σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιταγές της, νὰ ρυθμίζῃ ἀνάλογα τὴ διαγωγή του καὶ νὰ συμμορφώνεται μὲ ὅ,τι ἐκείνη ἐγκρίνει καὶ ἐπιδοκιμάζει ἐλεύθερα... Ἂς ἐξετάσουμε ὅμως κάπως λεπτομερέστερα τὸ ζήτημα αὐτό.

Τὸ πρῶτον ἐρώτημα ποὺ γεννᾶται ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι: Περὶ τίνος πρόκειται; Τί πρᾶγμα εἶναι δηλαδὴ αὐτὴ ἡ συνείδησις; Γιὰ ν' ἀπαντήσουμε κατὰ τρόπον ἁπλὸ σ' αὐτό, ἂς λάβουμε ὑπ' ὄψιν τὶς πέντε αἰσθήσεις μας, ποὺ ἀποτελοῦν τὰ μέσα καὶ τὶς δυνάμεις, μὲ τὶς ὁποῖες ἐπικοινωνοῦντες μὲ τὸν ἔξω κόσμον, ἀντιλαμβανόμαστε τὰ ἐκεῖ συμβαίνοντα...

Ἀπὸ τὴν ἄποψιν αὐτὴν οἱ αἰσθήσεις μοιάζουν μ' ἕνα εἶδος παραθύρων τοῦ ὀργανισμοῦ μας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα βλέπομε τί γίνεται μακρυά μας... Ἔτσι καθοδηγούμαστε στὶς ἐνέργειες καὶ τὶς πράξεις μας καὶ λαμβάνουμε, ὅταν χρειάζεται, ὡρισμένα μέτρα... Ὅπως εἶναι δὲ γνωστόν, μὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς αἰσθήσεις μας παίρνουμε ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμο διαφορετικὲς πληροφορίες καὶ σχηματίζουμε ἰδιαίτερες ἔννοιες. Γιατὶ ὅλες — ὅρασις, ἀκοή, ὄσφρησις, γεῦσις, ἁφὴ — ἔχουν τὰ ὄργανά τους καὶ ἡ κάθε μιὰ ἰδιαίτερο τρόπο λειτουργίας, μὲ τὸν ὁποῖον προσφέρει τὶς ὑπηρεσίες της...

Ὅταν κάποια ἀπὸ τὶς αἰσθήσεις παθαίνῃ βλάβη καὶ δὲν λειτουργῇ, γινόμαστε ἀνάπηροι... Αἰσθανόμαστε δὲ πολὺ τὴν ἔλλειψί της καὶ στενοχωρούμαστε γιατὶ ἐχάσαμεν ἕνα ἀπὸ τὰ πολύτιμα ὄργανα πληροφοριῶν. Γιατὶ ὅσο κι' ἂν προσπαθήσουμε ν' ἀναπληρώσουμε τὴν ἀπώλειά του, θὰ αἰσθανώμαστε πάντοτε τὸ κενόν, ἀφοῦ κανένα ἄλλο τεχνητὸ μέσο δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ κατὰ τρόπον πλήρη καὶ ἀποτελεσματικόν.

Ἀλλ' ὅ,τι εἶναι οἱ αἰσθήσεις γιὰ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, ἀποτελεῖ ἡ συνείδησις γιὰ τὸν ἐσωτερικὸ βίο τοῦ ἀνθρώπου... Καὶ ὅπως μὲ τὶς πρῶτες ὁ ἄνθρωπος πληροφορεῖται ἐκεῖνα ποὺ συμβαίνουν μακρυά του, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο μὲ τὴ συνείδησι, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ μιὰ ἐσωτερικὴ αἴσθησις, μαθαίνει ὅλα ὅσα γίνονται κοντά του, μέσα του, στὸν ἐσωτερικό του κόσμο... Ἑπομένως ἡ συνείδησις εἶναι τὸ ὄργανο πληροφοριῶν γιὰ ὅσα συμβαίνουν ἐντός μας, στὸν ψυχικό μας βίο...

Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο, μεγαλύτερο καὶ περισσότερο. Γιατὶ ὅπως ἡ βλάβη μιᾶς ἀπὸ τὶς ἐξωτερικὲς αἰσθήσεις μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ὁ ὀργανισμός μας ἔπαθε κάποια ζημία καὶ δὲν λειτουργεῖ κανονικά, τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴ συνείδησι... Ἡ ἀχρήστευσίς της δηλαδὴ — καὶ ἡ συνείδησις ἀποτελεῖ τὴ μόνη ἐσωτερικὴ αἴσθησι — προξενεῖ μεγάλην ἀνωμαλίαν καὶ βλάβη στὸν ὀργανισμό. Γιατὶ ὅπως γίνεται κανεὶς ἀνάπηρος, ὅταν χάνῃ μίαν ἐξωτερικὴν αἴσθησιν ἢ ἕνα μέλος τοῦ σώματός του, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον παθαίνει ἀναπηρία καὶ ὅταν ἡ συνείδησίς του παύῃ νὰ λειτουργῇ καὶ ἀχρηστεύεται...

Στὸ σημεῖον αὐτὸ θὰ ἐρωτηθῇ ἴσως: Καὶ τί πληροφορούμαστε ἀπὸ τὴ συνείδησι, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ ἀποτελεῖ εἶδος αἰσθήσεως; Τί ὑπηρεσίες μᾶς προσφέρει αὕ-

τη ; Ἡ ἀπάντησις ὅμως δὲν εἶναι δύσκολη. Λέγει δὲ αὕτη, ὅτι ὅπως οἱ ἐξωτερικὲς αἰσθήσεις ἐξυπηρετοῦν τὸ σῶμα, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπον καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ὑπηρετεῖ τὴν ψυχή... Μ' ἄλλα λόγια ἡ συνείδησις μᾶς ἐξυπηρετεῖ στὸν ἐσωτερικὸ βίο, ἤτοι πνευματικά, ἠθικὰ καὶ ψυχικά, γιατὶ χωρὶς τὴ λειτουργία της δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ ὁλοκληρωμένη καὶ τελείως ἀνεπτυγμένη ἡ ἀνθρωπίνη ὕπαρξις.

Ποιὸς εἶναι ὅμως ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἡ συνείδησις προσφέρει τὶς ὑπηρεσίες της ; Ἐρωτᾶται καὶ πάλιν. Κατὰ ποιὸν τρόπο λειτουργεῖ δηλαδή ; Ἁπλούστατα, ἀπαντοῦμε, ὁ τρόπος λειτουργίας τῆς συνειδήσεως συνίσταται στὴν ἔγκρισι ἢ ἐπιδοκιμασία κάθε πράξεώς μας ἢ τὴν ἀπόκρουσι καὶ ἀποδοκιμασία της... Μ' ἄλλα λόγια ἡ συνείδησις ἀποτελεῖ τὴν αἴσθησι τοῦ καλοῦ, τοῦ ὡραίου, τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀληθοῦς... Ἡ λειτουργία της δὲν φανερώνεται μ' ἕνα εἶδος ἐσωτερικῆς φωνῆς, ποὺ πηγάζει αὐθόρμητα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ψυχή. Μ' ἄλλα λόγια ἡ συνείδησις ἐπιδοκιμάζει, (ἐγκρίνει, ἀποδέχεται), ἢ ἀποδοκιμάζει, κάθε ἐνέργεια ἢ πρᾶξι τοῦ ἀνθρώπου, ἀνάλογα μὲ τ' ἀποτελέσματα ποὺ φέρει αὕτη.

Κατὰ γενικὸ κανόνα, ἡ συνείδησις εἶναι παροῦσα σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο μέρος τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, ἡ ὁποία ὁλοκληρώνεται καὶ τελειοποιεῖται μ' αὐτήν... Ἂν ἑπομένως λείψῃ αὕτη, ἢ παύσῃ νὰ λειτουργῇ, εἶναι φανερὸν ὅτι διαταράσσεται ἡ ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ παρουσιάζεται μιὰ ἀναπηρία αὐτοῦ, ἡ ὁποία ἔχει, ὅπως καὶ ἡ σωματικὴ ἀναπηρία, τὴν ἐπίδρασί της...

Ἀναχωροῦντες ἀπὸ τὴ βάσι αὐτὴ μποροῦμε νὰ εἰποῦμε, ὅτι τὴν αἴσθησι τοῦ δικαίου, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς, ἔχουν κατ' ἀρχὴν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Μὲ μόνη τὴ διαφορά, ὅτι εἶναι ἄνισα μεταξύ τους, καὶ φανερώνεται ἀνάλογα μὲ τὸν χαρακτῆρα, τὴν πνευματικὴ ἀνάπτυξι καὶ τὴν ψυχικὴν καλλιέργειαν ἑκάστου... Ἐξ ἄλλου πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἡ συνείδησις δὲν ἀναφαίνεται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τελειοποιημένη στὸν ἄνθρωπο, ὅπως οἱ σωματικὲς αἰσθήσεις. Ἀντίθετα παρουσιάζεται σὲ ὑποτυπώδη μορφή, ἔχει ἀνάγκην καλλιεργείας καὶ εἶναι ἐπιδεκτικὴ μαθήσεως... Γιατὶ ὅπως τὰ πόδια συνηθίζουν νὰ βαδίζουν, τὰ φτερὰ νὰ πετοῦν, τὰ δόντια νὰ δαγκώνουν καὶ νὰ κόβουν, κλπ., κατὰ παρόμοιον τρόπον καὶ ἡ συνείδησις ἀναπτύσσεται μὲ τὴν ἄσκησιν...

Ἀπὸ αὐτὰ καταφαίνεται, νομίζουμε, ὁ ρόλος τῆς συνειδήσεως. Γιατὶ εἶναι φανερόν, ὅτι καὶ αὐτὴ εἶναι ἕνα ὄργανο τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως τὰ διάφορα μέλη τοῦ σώματός του. Καὶ ὅτι ὅπως τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ ὑπηρετεῖ τὸ σῶμα καὶ τοῦ προσφέρει ὑπηρεσίες, κατὰ παρόμοιον τρόπο καὶ ἡ συνείδησις ὑπηρετεῖ τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐξυπηρετεῖ τὴν ψυχήν του... Ἐπὶ πλέον εἶναι προφανές, ὅτι ὅπως κάθε μέλος τοῦ σώματος εἶναι ἐπιδεκτικὸν ἀσκήσεως καὶ καλλιεργείας, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον τοῦτο ἰσχύει ἀπόλυτα καὶ γιὰ τὴ συνείδησι... Καὶ ὅτι ὅπως ἕνα σωματικὸ μέλος, λ.χ. μάτι, πόδι, χέρι, αὐτί, κλπ. μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀνάπηρο καὶ νὰ μὴν εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐκπληρώνῃ τὸν προορισμόν του, κατὰ παρόμοιον τρόπον εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴ συνείδησι, ποὺ ἀποτελεῖ ὄργανο καὶ φύλακα τοῦ ἠθικοῦ μας βίου. Γιὰ νὰ μὴν καταλήγουμε δὲ σ' αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα, ὀφείλουμε νὰ προσέχουμε, νὰ καλλιεργοῦμε καὶ ν' ἀναπτύσσουμε τὴ συνείδησί μας.

Προσέχετε λοιπόν, στὸ μεγάλο αὐτὸ ζήτημα. Γιατὶ ὅπως λέει ὁ ἐπιφανὴς Γάλλος συγγραφεὺς Charles Wagner «ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει συνείδησιν, ἀποτελεῖ μιὰ δύναμι, μὲ τὴν ὁποία τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μοιάσῃ... Εἶναι ἕνας βράχος ἀκλόνητος, τὸν ὁποῖον δὲν μποροῦν νὰ βλάψουν τὰ μανιασμένα κύματα, ποὺ ξεσποῦν ἐπάνω του... Συνεπῶς ὅσο περισσότεροι εὐσυνείδητοι ἄνθρωποι ὑπάρχουν σ' ἕνα ἔθνος, τόσο περισσότερον τοῦτο εἶναι στερεὸ καὶ ἀκλόνητον... Αὐτὸ δὲν σημαίνει βέβαια, ὅτι καὶ ὁ εὐσυνείδητος δὲν εἶναι ἄνθρωπος καὶ συνεπῶς δὲν

χρειάζεται καὶ δὲν ζητεῖ συμβουλὲς ἀπὸ κανέναν... Ἀντίθετα, τίποτε δὲν φαίνεται σ' αὐτὸν ἄξιον περιφρονήσεως ἢ παραμελήσεως, πρὸ πάντων ὅταν πρόκειται νὰ ἐπιτύχῃ μεγαλύτερη δικαιοσύνη... Γιατὶ ἰδιαίτερα τότε οὗτος μελετᾶ μὲ προσοχὴ τὰ πάντα, ἐξετάζει ὅλες τὶς ὑποδείξεις ποὺ τοῦ γίνονται καὶ ποτὲ δὲν ἔχει ὡς κανόνα τὸ πεῖσμα ἢ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνη του».

«Ἐνεργῶν κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ὁ εὐσυνείδητος ἄνθρωπος καὶ λεπτολογῶν τὰ πάντα, καταρτίζεται καλλίτερα καὶ γίνεται σοφώτερος. Συγχρόνως ἀποταμιεύει φῶς, μὲ τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖται νὰ κρίνῃ δίκαια τὰ πράγματα, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν ἴδια του τὴ διαγωγή, καὶ νὰ γίνεται ἔτσι ἀνεξάρτητος. Σὲ κάθε τέτοια περίπτωσι δὲν ἀκούει κανένα, ἂν ἡ συνείδησίς του παρουσιάσῃ ἕνα καθῆκον πρὸς ἐκτέλεσιν. Γιατὶ θεωρεῖ ἑαυτὸν ὑποχρεωμένον νὰ συμμορφώνεται μὲ τὶς ἐπιταγέστης... Ὑπὸ τὴν εὐγενῆ δὲ καὶ μεγαλοπρεπῆ αὐτὴν ἔννοιαν, ἡ συνείδησις ἀποτελεῖ τὸ Θεῖο στοιχεῖον ποὺ ὑπάρχει στὸν ἄνθρωπο. Γιατὶ ὡς πλάσμα τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐντός του κάτι τὸ Θεῖο. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ Θεία φωνή, μὲ τὴν ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ ἡ ἀνθρωπίνη... Συνεπῶς ὅταν ἡ Θεία αὐτὴ φωνὴ μᾶς καλεῖ νὰ κάνουμε κάτι, ἢ ἐγκρίνει καὶ ἀποδέχεται ἐκεῖνο ποὺ ἐπράξαμεν ἢ πρόκειται νὰ πράξουμε, μποροῦμε νὰ εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι βαδίζουμε τὸν ἴσιο δρόμο, καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει φόβος λάθους ἢ παραπλανήσεως...».

Ὁ χαρακτὴρ τῆς συνειδήσεως

Ὕστερα ἀπὸ ὅσα εἴπαμεν ἀνωτέρω, γεννῶνται τὰ ἑξῆς ἐρωτήματα: Καλὰ ὅλ' αὐτά... Ἀλλὰ ποιὸς εἶναι ὁ χαρακτὴρ τῆς συνειδήσεως; Κατὰ ποιὸν τρόπον δηλαδὴ φανερώνεται καὶ ἐνεργεῖ αὕτη; Σὲ τί πρέπει νὰ προσέχουμε; Ἂς προσπαθήσουμε λοιπὸν νὰ δώσουμε κάποια ἀπάντησι σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ ἀπάντησις σὲ παρόμοια ἐρωτήματα δὲν φαίνεται δύσκολη. Γιαὶ ὅταν ἡ ἐσωτερική μας αἴσθησις, δηλαδὴ ἡ συνείδησις, ἀρχίζῃ νὰ λειτουργῇ, γινόμαστε αὐτόματα προσεκτικοὶ στὴν ποιότητα τῶν πράξεών μας. Πρὶν γίνῃ αὐτὸ βαδίζουμε σχεδὸν στὰ τυφλὰ καὶ ἐνεργοῦμε τυχαίως. Κάνουμε δηλαδὴ ὅ,τι ἕνα φύλλο δένδρου ποὺ πλέει ἐπάνω στὸ νερὸ ἑνὸς ρυακίου καὶ τὸ ὁποῖο μετακινεῖται ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπὸ τὸν ἀέρα, ἢ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ νερὸ ποὺ τρέχει καὶ δὲν μένει ἥσυχο...

Ἀλλ' ὅταν ἀφυπνίζεται καὶ ἀρχίζῃ νὰ λειτουργῇ ἡ συνείδησις, ἀρχίζουμε νὰ σκεπτώμαστε: «Ἄραγε ἐκεῖνο ποὺ κάνω, εἶναι καλὸ ἢ κακό;». Καὶ ἀνάλογα μὲ τὴν πρᾶξι μας, παίρνουμε καὶ τὴν ἀπάντησι, θετικὴ ἢ ἀρνητική, δηλαδὴ ἀποδοκιμαστικὴ ἢ ἐπιδοκιμαστική. Γιατὶ ἡ συνείδησις ἀσκεῖ τὸν ἔλεγχον, ἐξετάζει, ἐρευνᾶ καὶ μᾶς πληροφορεῖ...

Θὰ φανῇ ἴσως παράδοξο σὲ πολλούς, ὅτι μιὰ τόσο μικρὴ καὶ σύντομη ἐρώτησις, ποὺ κάνουμε στὸν ἑαυτό μας, μπορεῖ νὰ ἐκτελέσῃ ἕνα τόσο μεγάλον ἔργον καὶ ν' ἀσκήσῃ τόσο σημαντικὴν ἐπίδρασι στὴ ζωή μας... Ἐν τούτοις ἡ ἀπορία αὐτὴ εἶναι ἀδικαιολόγητη. Γιατὶ ὅπως εἶναι γνωστόν, κάθε μεγάλο εἶναι σύνθεσις πολλῶν μικρῶν... Οἱ μικροὶ κόκκοι τῆς ἄμμου λ.χ. συγκεντρωμένοι σ' ἕνα μέρος σχηματίζουν τεράστια ἀμμώδη ἐκτασι καὶ πολλὲς φορὲς πελώρια ἀμμόβουνα καὶ ἀχανεῖς ἐρήμους... Οἱ μικρὲς σταγόνες τοῦ νεροῦ τῆς βροχῆς καθὼς πέφτουν στὸ ἔδαφος ἑνώνονται. Ἔτσι σχηματίζουν στὴν ἀρχὴ μὲν μικρὰ ρυάκια, ὕστερα χειμάρρους, κατόπιν μεγαλύτερα ποτάμια καὶ τέλος τοὺς μεγάλους ποταμούς, ποὺ τροφοδοτοῦν τὶς θάλασσες καὶ τοὺς ὠκεανούς... Μικρὰ - μικρὰ βήματα, ἀλλὰ μὲ συνέχεια καὶ σταθερότητα γινόμενα, μᾶς ὁδηγοῦν μακρυά, σὲ μεγάλες ἀποστάσεις, κ.ο.κ.

Πραγματικὰ λοιπὸν ὅλα τὰ μεγάλα γίνονται ἀπὸ μικρά... Δὲν ὑπάρχει συ-

νεπῶς τίποτε τὸ μεγάλο στὴ φύσι, στὴν ἱστορία, στὴν τέχνη καὶ γενικὰ σ' ὅλη τὴ γύρω μας κτίσι, ποὺ νὰ μὴν εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν μικρῶν. Ἀλλ' ὅ,τι συμβαίνει μὲ τὰ πράγματα καὶ τὰ ὑλικὰ ἀντικείμενα, ἰσχύει ἀπόλυτα καὶ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ζωή. Γιατὶ ὅπως μὲ μικρὰ τεμάχια λίθων, π.χ., καταλλήλως προσαρμοζόμενα, σχηματίζουν τὰ μεγάλα οἰκοδομήματα, τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὸν ἐσωτερικὸ βίο τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ ἡμέρες τῆς ἀγνῆς δηλαδή, δικαίας, ὑγιοῦς καὶ ἀδιάφθορης ζωῆς ἑνώνονται καὶ αὐτόματα, τρόπον τινά, ἀποτελοῦν τὸν ἀγαθό, εὐχάριστο, γόνιμο καὶ σκόπιμο βίο κάθε ἀνθρώπου, ποὺ τὸν ἐπιθυμεῖ συνειδητά...

Τὸ μικρὸ λοιπὸν ἐρώτημα ποὺ ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω, μπορεῖ νὰ φέρῃ μεγάλα ἀποτελέσματα ἀσφαλῶς. Καὶ δὲν ὑπάρχει μὲν ἀμφιβολία, ὅτι παρουσιάζονται κάποτε καὶ δυσχέρειες. Εἶναι ὅμως βέβαιον, ὅτι ἡ ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ ὑπερνικοῦν τὶς δυσχέρειες καὶ φέρουν τὸ εὐεργετικὸν τους ἀποτέλεσμα.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις λ.χ. ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως δὲν εἶναι συγκεκριμένη καὶ ἑπομένως δὲν ξεύρει κανεὶς ποιὸ δρόμο ν' ἀκολουθήσῃ... Τότε ὅμως μπορεῖ οὗτος νὰ συμβουλεύεται ἄλλους, ποὺ ἔχουν μεγαλύτερην ἡλικία, πεῖρα καὶ γνώσεις καὶ εἶναι σὲ θέσι νὰ δίδουν ὁδηγίες γιὰ τὸ τί πρέπει νὰ γίνεται... Τί κάνει κανεὶς ὅταν χαλάῃ τὸ ὡρολόγι του ; Τὸ πηγαίνει στὸν ὡρολογοποιό, ἢ ρωτάει ἄλλους ποὺ ἔχουν καλὰ ὡρολόγια γιὰ νὰ μαθαίνῃ τὴν ὥρα... Τὸ ἴδιο λοιπὸν πρέπει νὰ γίνῃ καὶ στὴν ἀνωτέρω περίπτωσι. Γιατὶ καὶ ἡ συνείδησις μοιάζει μὲ ἕνα ὡρολόγιον καὶ μάλιστα τὸ ξυπνητήρι, τὸ ὁποῖον ὅλοι ξεύρουν...

Στὸ σημεῖον αὐτὸ ὅμως ἀκοῦμε μίαν ἀντίρρησιν, τὴν ὁποία θεωροῦμε σκόπιμο νὰ ἐξετάσουμε. Ὅπως ξεύρετε, λέγει αὕτη, κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὴ δική του γνώμη σὲ κάθε ζήτημα, καὶ συνεπῶς ἀκούει κανεὶς τόσες γνῶμες σὲ κάτι ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ ἐρωτήσῃ ἄλλους, ὅσοι κι' ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἐρωτηθοῦν... Τί πρέπει νὰ κάνῃ λοιπὸν τότε ; Κατὰ ποιὸν τρόπο νὰ ἐνεργῇ ;

Τὸ ἐρώτημα φαίνεται εὔλογο καὶ δικαιολογημένο κατ' ἀρχήν. Ἂν θελήσουμε ὅμως νὰ ἐμβαθύνουμε σ' αὐτό, θὰ ἰδοῦμε ὅτι εἶναι ἀβάσιμο καὶ ἀδικαιολόγητο. Γιατὶ ὅλ' αὐτά, ἀποτελοῦν κρίσεις ἐσφαλμένες, ποὺ κάνει κανεὶς γιὰ ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐλευθερία του, ἐνώπιον μιᾶς αὐθεντίας... Ἀλλὰ κάθε ἀνωτέρα διαταγή, πρέπει νὰ ἐπιδοκιμάζεται καὶ ἀπὸ τὴν συνείδησιν ἐκείνου, πρὸς τὸν ὁποῖο δίδεται γιὰ ἐκτέλεσι... Συνεπῶς ὅταν ἡ ἀνωτέρα ἐξουσία διατάσσῃ, ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ τοῦτο καὶ νὰ μὴ δίδῃ παράνομες διαταγές, οὔτε νὰ ἔχῃ παράλογες ἀξιώσεις... Ἡ ἀπάντησις ἑπομένως ποὺ δίδουμε στὸ ἐρώτημά μας, εἶναι σαφής : Ὀφείλουμε ν' ἀκολουθοῦμε ἐκεῖνες τὶς συμβουλές, ποὺ ἐγκρίνει καὶ ἐπιδοκιμάζει ἡ συνείδησίς μας... Ἀλλ' ἄσχετα πρὸς αὐτό, ὅπως δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ στέλλῃ τὸ χαλασμένο ὡρολόγι του ταυτόχρονα σὲ πολλοὺς ὡρολογοποιούς, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο δὲν δύναται ν' ἀκούῃ τις γνῶμες ὅλων τῶν ἀνθρώπων, γιὰ ἕνα ζήτημα ποὺ τὸν ἀπασχολεῖ...

Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶναι ὅτι δὲν εἶναι καλὸ πρᾶγμα νὰ ἐνεργῇ κανεὶς ἐναντίον τῆς συνειδήσεώς του, πρὸ πάντων ὅταν ὁδηγῆται καὶ διαφωτίζεται καλά. Γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ καταπατήσῃ κάθε ἱερὸν καὶ ὅσιον, ποὺ ἔχει, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων... Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὀφείλουμε νὰ διδάσκουμε καὶ νὰ διαφωτίζουμε τὴ συνείδησί μας. Νὰ μένουμε δὲ σύμφωνοι μὲ τὴ φωνή της, ἀκόμα καὶ ὅταν διατάσσῃ ἀντίθετα ἡ ἐξουσία... Γιατὶ ὅπως εἶπεν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος στὸ συνέδριο τῶν ἀρχιερέων, «πειθαρχῶν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις...».

(Συνεχίζεται)

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ
ΚΛΑΔΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΗΝΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1965

Α) Κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1—28 εἰς 'Αθήνας—Πειραιᾶ—Πάτρας καὶ Κέρκυραν:

1. 'Εξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἴκοι	2.957		Μέλη
2. » εἰς ἰατρεῖα » » »	2.374		»
3. Παρεπέμφθησαν διὰ παρακλινικὰς ἐξετάσεις ἢ θεραπείας εἰς ἰδιώτας ἰατροὺς ἢ ἰδιωτικὰ ἐργαστήρια	1.015		»
4. 'Υπεβλήθησαν εἰς ὀδοντιατρικὰς θεραπείας ἐν Πάτραις καὶ Κερκύρᾳ	29		»
5. Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	223		»
6. 'Εγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	35	νέα	»
7. Παθολογικαὶ καὶ παρακλινικαὶ ἐξετάσεις πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὰ ἰατρεῖα καὶ ἐργαστήρια τοῦ νοσοκομείου 'Αστυνομίας Πόλεων καὶ Κλάδου 'Υγείας 'Αθηνῶν—Πειραιῶς	3.205		»
8. 'Εχορηγήθησαν ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας δρχ. 9.698 εἰς ...	41		»
"Ητοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ ..	9.879		»
9. 'Εξετελέσθησαν εἰς φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 7.357 συνταγαί.			

'Απὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν 'Ιανουάριος 1965 ἔχει ὡς ἑξῆς:

"Εσοδα τακτικὰ	δραχμαὶ	518.590,45
"Εσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	567.805,30
Σύνολον 'Εσόδων	»	1.086.395,75
"Εξοδα	»	856.978,35
Πλεόνασμα	»	229.417,40

Β) Κατωτέρω κοινοποιοῦμεν ὑμῖν πρὸς γνῶσιν ἀπόφασιν τοῦ κ. 'Υπουργοῦ 'Υγιεινῆς, περὶ τοῦ τρόπου ἐνεργείας φυσιοθεραπείας καὶ παρακαλοῦμεν διὰ τὴν ἀκριβῆ συμμόρφωσιν τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς τὰ καθοριζόμενα.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΥΓΙΕΙΝΗΣ
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ — 'Αθῆναι τῇ 8-2-1965
ΥΥΠΥΣΔ
ΤΜΗΜΑ Α'
ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. ΠΥΣ 8295
ΘΕΜΑ :«Φυσιοθεραπεῖαι ».

"Εχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 665)62 Β. Διατάγματος, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 566/63 Β. Διατάγματος.

2) Τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ φυσιοθεραπεῖαι ἐν γένει ἐνεργοῦνται κατὰ κανόνα ὑπὸ εἰδικῶν διπλωματούχων φυσιοθεραπευτῶν, μὴ ἰατρῶν, μεθ' ὧν δὲν εἶναι νόμῳ ἐπιτρεπτὴ ἡ ὑπογραφὴ συμβάσεων καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὔτε ἡ ἔκδοσις εἰδικῶν ἐγκρίσεων διὰ τὴν πληρωμὴν τούτων ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ Δημοσίου Ταμείου.

'Αποφασίζομεν

'Ορίζομεν ὅπως εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς, μετὰ γνωμάτευσιν πάντοτε τοῦ θε-

ΠΑΤΡΙΝΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΣΥΦΑΝΤΟΥ**

Καὶ τί δὲν θυμίζει τὸ Πατρινὸ Καρναβάλι σὲ μᾶς ποὺ ἔχουμε τὴν ἐξαίρετη τιμὴ νὰ βρισκώμαστε σὲ μιὰ πόλι μὲ ἕνα σύνολο ὑπερόχων ἀνθρώπων καὶ ποὺ σὲ κάθε γωνιά της πνέει τὸ ἄρωμα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἡ εὐγένεια ἁπλώνει ἐναργὲς τὸ χρῶμα της μέχρι τὴν τελευταία φτωχογειτονιά.

Θυμίζει παληὲς ἀξέχαστες ἐποχὲς μὲ παράδοσι ἀρχοντιᾶς ποὺ φτάσαν μέχρι σήμερα ἀνέπαφες ἀπὸ τὴ φθορὰ τοῦ χρόνου, ἴδιες, αὐτούσιες στὸ χρῶμα καὶ τὴ χαρούμενη διάθεσι, μὲ τὴ σάτυρα εὐγενικὴ καὶ ἐπιβλητική, ποὺ σιγὰ-σιγὰ ἁπλώθηκε στὸ σύνολο τῶν Πατρινῶν καὶ ποὺ ἀποτελεῖ σήμερα «σῆμα κατατεθὲν» γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς Πάτρας.

Ὅσο καὶ νὰ θέλη κανεὶς νὰ φανῇ συντηρητικὸς σὲ μιὰ ἀναδρομὴ αὐτοῦ τοῦ ξεφαντώματος τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ κεφιοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κατορθώσῃ, γιατὶ παρασύρεται ἀπ' αὐτὴ τὴν περίσσεια, τὴ σπατάλη, ἂν θέλετε, τοῦ γλεντιοῦ ποὺ ἔζησε. Καὶ αὐτὸ τὸ γεγονὸς εἶναι ἐκεῖνο ποὺ δίνει τὸ τόνο καὶ τὸ χρῶμα τῆς γιορτῆς, ποὺ ἔχει γίνει βίωμα σὲ κάθε Πατρινό.

Ἀπὸ χρονιὰ σὲ χρονιὰ τοῦτο τὸ πανηγύρι γιγαντώνεται καὶ τείνει νὰ πάρῃ μία ἰδιαίτερη θέσι ἀκόμη καὶ ἔξω ἀπὸ τὰ πλαίσια τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου.

Κι ὅσο πιὸ μεγάλο γίνεται, τόσο μεγαλώνουν καὶ οἱ εὐθύνες τῆς Ἀστυνομίας, ἐπιφορτισμένης νὰ τηρήσῃ μία ἰδιόμορφη τάξι καὶ ἰδιόμορφη ἀσφάλεια. Γιατὶ πραγματικὰ παρουσιάζει μία ἰδιομορφία ἡ περίπτωσις τοῦ νὰ θέλῃ κανεὶς μιὰ τάξι στὰ πλαίσια τῆς «ἀταξίας» καὶ μίαν ἀσφάλεια σ' ἕνα ἀμεριμνοσύνολο ποὺ σκοπός του εἶναι τὸ γλέντι, τὸ κέφι, τὸ ξεφάντωμα τῆς χαρᾶς. Γενικά, νὰ ἐπιβάλῃς τάξι καὶ ἀσφάλεια μέσα σ' ἕνα ἀνώνυμο πλῆθος ποὺ τὸ βλέπεις τὶς περισσότερες φορὲς πί-

---

ράποντος ἰατροῦ, καταχωρουμένην ἐν τῷ βιβλιαρίῳ ἀσθενείας, ἀπαιτοῦνται εἰδικαὶ φυσιοθεραπεῖαι εἰς περιθαλπομένους εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου, αἱ φυσιοθεραπεῖαι αὗται ἐνεργοῦνται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ διπλωματούχων φυσιοθεραπευτῶν μετὰ προηγουμένην ἔγκρισιν τῶν ἐλεγκτῶν ἰατρῶν τῆς ΥΥΠΥΣΔ παρεχομένην δι' εἰδικῆς γνωματεύσεως κατὰ τὸ σύστημα τῆς παροχῆς περιθάλψεως ὑπὸ μὴ συμβεβλημένων ἰατρῶν κ.λ.π., τῆς νομίμου ἀμοιβῆς τούτων καταβαλλομένης ὑπὸ τῶν ἠσφαλισμένων καὶ εἰσπραττομένης ὑπ' αὐτῶν βάσει τῶν νομίμων δικαιολογητικῶν ὑποβαλλομένων δι' αἰτήσεως.

Ἡ παροῦσα ἰσχύει διὰ τὴν περιφέρειαν τῆς τέως διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης.

Ὁ Ὑπουργὸς
Α. ΚΟΚΚΕΒΗΣ

Γ) Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι τὰ μέλη τοῦ Κλάδου Ὑγείας, προσερχόμενα εἰς τὰ Κεντρικὰ γραφεῖα καὶ Ἰατρεῖα αὐτοῦ, ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 13, κατὰ τὰς ὥρας 10—12 ἔνθα παρατηρεῖται μεγάλη κίνησις, δέον νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν των ὅτι, ἡ χρησιμοποίησις τῶν ἀνελκυστήρων θὰ γίνεται κατ' ἀπόλυτον σειρὰν προτεραιότητος προσελεύσεως, προτιμωμένων τῶν ἐνοίκων, ἵνα οὕτω ἀποφεύγωνται ὁ συνωστισμός, ἡ δημιουργία παραπόνων καὶ οἱ διαπληκτισμοί.

Ὁ Ἀρχηγὸς
Ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

σω ἀπὸ ἕνα μαῦρο πανὶ «τὸ ντόμινο», ἢ πίσω ἀπὸ μιὰ μάσκα. Ἰδιομορφία παντοῦ, σὲ κάθε βῆμα τῆς Ἀστυνομίας ποὺ ἐπιβάλλει τὸ χρῶμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς γιορτῆς.

Ὅπως κάθε χρόνο, ἔτσι κι' ἐφέτος οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ Πατρινοῦ Καρναβαλιοῦ ἄρχισαν μὲ τὸ περίφημο πλέον γιὰ τὴν ἰδιομορφία του «μπουρμπούλι», μιὰ ἰδιότυπη ὀργάνωσι χοροῦ στὴν εἰδικὰ διαμορφωμένη αἴθουσα τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου μὲ ὀργανώτρια τῶν Ἐπιτροπὴ Ἑορτῶν Ἀπόκρεω καὶ ποὺ πραγματοποιεῖται καθ' ὅλη τὴν περίοδο τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες κάθε Τετάρτης καὶ Κυριακῆς. Καὶ λέμε ἰδιότυπη ὀργάνωσι χοροῦ τὸ «μπουρμπούλι» γιατὶ μπορεῖ καθένας καὶ καθεμιὰ νὰ ζήση τέσσερις ὧρες ξεγνοιασιᾶς κρυμμένος μέσα στὴν ἀνωνυμία τοῦ «ντόμινου» ποὺ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ σπάσουν τὸ φράγμα τοῦ «τύπου». Ἔτσι δημιουργεῖται ἕνα πανδαιμόνιο χαρᾶς, κύριο χαρακτηριστικὸ τῆς ὁποίας εἶναι ἡ φάρσα, συνδυασμένη μὲ τὴν ζωντάνια τῆς νιότης στὸ ρυθμὸ τοῦ χοροῦ.

Μὲ τὸ σύνθημα ποὺ ἔδωσε τὸ «μπουρμπούλι» ἄρχισε ἡ ἐπίσημη ἔναρξις τοῦ «Πατρινοῦ Καρναβαλιοῦ».

Τὸ Δημοτικὸ Θέατρο, μὲ τὸ ἐξαίσιο ἐπίκαιρο διάκοσμο καὶ τὴν ὀρχήστρα «Φόρμιγξ», τὸ Κινηματοθέατρο «Πάνθεον» ἐπίσης ἐξαιρετικὰ διακοσμημένο καὶ μὲ τὴν ὀρχήστρα τοῦ Ζὰκ Ἰακωβίδη ἐδονοῦντο κάθε βράδυ μὲ τὴν ὀργάνωσι δημοσίων χοροεσπερίδων. Στὰ δημόσια κέντρα οἱ συνεστιάσεις ἔδιναν κι' ἔπαιρναν καὶ στὰ χαράματα, μιὰ ἁλυσίδα ἄνθρωποι κεφᾶτοι καὶ χαρούμενοι ξεχύνονταν στοὺς δρόμους καὶ ἡ πόλις παρουσίαζε μία κοσμοπολίτικη ὄψι.

Παράλληλα ὅλη ἡ πόλις ἔπαιρνε τὸ χαρούμενο τόνο, στολισμένη μὲ ἐπιτυχημένα καρναβαλικὰ στοιχεῖα. Εἰδικὲς πολύχρωμες φωτεινὲς γιρλάντες ἐστόλιζαν τοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες, μασκαράττες καὶ καρναβαλικὰ στοιχεῖα εἶχαν στηθῆ μὲ ἁπλοχεριὰ δὲ κάθε μπαλκόνι καὶ πλατεῖα.

Κι' ὅσο πλησιάζει ἡ τελευταία Κυριακὴ τῶν Ἀπόκρεω, τόσο μεγάλο γίνεται τὸ πανηγύρι τῆς χαρᾶς. Μασκαράττες μεγάλης ἐκτάσεως ξεχύνονται στοὺς κεντρικοὺς δρόμους καὶ ἕνας χείμαρρος χαρᾶς συνεπαίρνει τὸ πλῆθος.

Σερπαντίνα, κομφετί, αὐγοπόλεμος καὶ σοκολατοπόλεμος, μπαίνουν στὴν ἡμερησία διάταξι κι' ὁ καθένας αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ χαρῆ αὐτὸ τὸ πανηγύρι.

Πλούσιοι καὶ φτωχοί, ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπο του, ξεχύνονται στοὺς δρόμους τοῦ κεφιοῦ καὶ τῆς ξεγνοιασιᾶς.

Οἱ δύο μουσικὲς τοῦ Δήμου, μασκαρεμένες κι' αὐτὲς δίνουν τὸν τόνο τοῦ Καρναβαλιοῦ μὲ τὸ εὔθυμο καὶ πολύ, διὰ τὴν περίστασι, ρυθμικὸ ἐμβατήριο «Πάρε τὸ ντόμινο Λενιώ».

Καὶ σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις, ἡ δύναμις τῆς Ἀστυνομίας, σὲ ὀργασμὸ καθήκοντος, ποὺ ὅσο πάει καὶ μεγαλώνει γιὰ νὰ φθάση στὴν ἀποκορύφωσί του τὸ τελευταῖο Σαββατοκύριακο τῆς Ἀποκρηᾶς.

Τὰ πάντα πλέον εἶναι ἕτοιμα γιὰ τὸ μεγάλο φινάλε. Ἕνα φινάλε ποὺ ξεπέρασε κάθε τολμηρὴ πρόβλεψι. Τὸ σύνολο τῆς δυνάμεως τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως, χάρις στὶς ἐπίπονες προσπάθειες τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ κ. Κωνσταντίνου Παπασπυροπούλου καὶ τῶν κ.κ. Διοικητῶν Τμημάτων καὶ Ὑπηρεσιῶν, ἦταν πλέον ἐπαγγελματικὰ καὶ ψυχικὰ προετοιμασμένοι γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τοῦ ξεσπάσματος. Μέχρι καὶ τὸν τελευταῖο ἀστυφύλακα ὁ καθένας εἶχε μπῆ στὸ πνεῦμα τῆς δουλειᾶς του, ποὺ ὅπως εἴπαμε παρουσίαζε ἰδιομορφία.

***

Ἀπὸ τῶν πρωινῶν ὡρῶν τοῦ Σαββάτου 6 Μαρτίου, ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν μὲ κάθε συγκοινωνιακὸ μέσον οἱ ξένοι ἐπισκέπται. Ἡ πόλις ἄρχισε νὰ παρουσιάζη ἀσυνήθη κίνησι τροχοφόρων καὶ πεζῶν, ἐνῶ εἰς τὰς εἰσόδους τῆς πόλεως, εὐ-

γενικοὶ ἀστυφύλακες τῆς Τροχαίας παρεῖχαν κάθε πληροφορία καὶ καλοβαλμένοι «Πιερρότοι» μοίραζαν καλοτυπωμένα προγράμματα τῆς ἑορτῆς.

Παντοῦ, ὅσο περνοῦν οἱ ὧρες, κυριαρχεῖ τὸ κέφι, τὸ γλέντι, ἡ χαρὰ καὶ μαζί τους, ἡ μέριμνα τῆς Τουριστικῆς Ἀστυνομίας γιὰ τὴ στέγασι τῶν ξένων.

Ἡ «ρόδα» κυλάει πληθωρικὴ στοὺς δρόμους καὶ ἡ τροχαία ἀντιμετωπίζει ἤρεμη καὶ μὲ εὐστάθεια ἐνεργείας τὴν κατάστασι, ἐφαρμόζοντας ἕνα μελετημένο καὶ λεπτομερὲς πρόγραμμα ποὺ δόγμα του ἦταν ἡ ἀναίμακτη καὶ πολιτισμένη ἀντιμετώπισι τῆς κυκλοφορίας.

Τὶς βραδυνὲς ὧρες, μιὰ λαοθάλασσα ξεχύθηκε στοὺς δρόμους γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ πρῶτο μέρος τοῦ ἀποκρηάτικοῦ φινάλε. Μιὰ μακρινὴ διαδρομὴ μέσα στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς Πόλεως πολυανθρώπου μασκαράτας ποὺ μὲ τοὺς ἤχους τῶν μουσικῶν τοῦ Δήμου ὑπεδέχετο τοὺς συνοδοὺς τοῦ Καρναβάλου καὶ ἡ Βασίλισσα τῆς ἀποκρηᾶς θρονιασμένη ἐπάνω στὸ ἅρμα της, ποὺ ἦταν μιὰ καλλίγραμμη «παγόδα».

Οἱ «ροκάνες» ἔδιναν κι' ἔπαιρναν καὶ ὁ στριγγὸς ἦχος τους προσπαθοῦσε νὰ ξεπεράσῃ τοὺς ἤχους τῶν μουσικῶν καὶ σ' αὐτὸ του τὸν συναγωνισμὸ συνέπλεκαν τὸ «μέτρο» ἑνὸς ἀποκρηάτικου ρυθμοῦ ποὺ μετέφραζαν σὲ χορὸ οἱ πολυάριθμοι μασκαρεμένοι.

Τὰ βεγγαλικὰ μὲ τὶς ἀποπνικτικὲς ἀναθυμιάσεις ἔστελναν ψηλὰ μιὰ πολύχρωμη καπνούρα ποὺ φώτιζε ἰδιότροπα κι' ἔκανε μασκαράδες χιλιάδες πρόσωπα. Κι' ὅλη αὐτὴ ἡ λαοθάλασσα ξέσπασε στὴν παραλία ποὺ ἄρχισαν νὰ πετάγωνται ψηλὰ καλοφτιαγμένα πυροτεχνήματα, κάθε κρότος τῶν ὁποίων γινόταν κι' ἕνα σύνθημα βοῆς τοῦ πλήθους σὰν καὶ ὅλοι νὰ εἶχαν γίνει μικρὰ παιδιά.

Καὶ μετά, ἀρχίζει ἡ ὁλονύκτια διασκέδασις. Ὅλη ἡ πόλις διασκεδάζει. Οἱ αἴθουσες τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου καὶ τοῦ «Πανθέου» ἔχουν πληρωθῆ ἀσφυκτικά. Τὰ δημόσια κέντρα μέχρι καὶ τὴν τελευταία ταβέρνα, δονοῦνται κυριολεκτικὰ ἀπὸ κέφι καὶ τραγούδι.

Ὅλοι, ξένοι καὶ ντόπιοι, εἶναι δεμένοι σὲ μιὰ σερπαντίνα καὶ κινοῦνται ρυθμικὰ ἀπὸ τοῦ «ταγκὸ» μέχρι τῆς «γιάγκας», ἐνῶ συνεχῶς αἰωροῦνται τὰ κομφετί, τὰ αὐγὰ κι' οἱ σοκολάτες.

***

Ἡ 7η Μαρτίου 1965, ξημέρωσε. Ἦταν, ὅπως καὶ οἱ προηγούμενες, μιὰ ἡλιόλουστη μέρα, ποὺ ἔδειχνε καθαρὴ ἄνοιξι. Ἡ πόλις, ἔδειχνε ἥσυχη καὶ κάπουκάπου εὕρισκε κανεὶς ἡσύχους περιπατητές, ντυμένους στὰ γιορτινά τους, ν' ἀπολαμβάνουν τὴν ἡλιακὴ θαλπωρή. Ὅλος ὁ κόσμος κοιμᾶται.

Πλησιάζοντας τὸ μεσημέρι, σὲ κάθε σχεδόν, κεντρικὸ δρόμο ἄκουγε κανεὶς καρναβαλικὰ ἐμβατήρια, ἀπὸ τὶς μουσικὲς τοῦ Δήμου Πατρέων καὶ ἄλλες, ἄλλων Δήμων, ποὺ προσεκλήθησαν, ὅπως τῶν Καλαβρύτων, τῆς Γαστούνης, τοῦ Αἰγίου, τοῦ Ἀγρινίου, τοῦ Πύργου τῆς Ναυπάκτου καὶ τῆς Ἄρτης. Αὐτὸ ἦταν μιὰ προαγγελία τῆς ἐπικειμένης μεγάλης ἀπογευματινῆς παρελάσεως τῶν ἁρμάτων. Σιγὰ - σιγά, τὸ πλῆθος, ἄρχισε νὰ κινῆται καὶ νὰ καταλαμβάνῃ θέσεις κατὰ μῆκος τῆς διαδρομῆς.

Πρώτη, ἀπ' ὅλους, ὅπως πάντα, ἔδωσε τὸ «παρών» της ἡ ἀστυνομικὴ δύναμις, συγκεντρωμένη κατὰ τμήματα, σὲ διάφορα σημεῖα καὶ λαμβάνουσα τὶς τελικὲς ὁδηγίες καὶ κατευθύνσεις ἐκ μέρους τῶν ἐπικεφαλῆς της. Ἔπειτα πῆρε τὶς ἀνάλογες θέσεις τῆς διαδρομῆς διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως.

Ἀπὸ τῶν πρώτων μεταμεσημβρινῶν ὡρῶν, ὅλο τὸ μῆκος τῆς διαδρομῆς τῆς πομπῆς τοῦ Καρναβάλου ἦταν κατάμεστο ἀπὸ κόσμο, πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας. Ἀπὸ τὰ μπαλκόνια καὶ τὰ παράθυρα ξεπετάγονται σὲ τροχιὰ οἱ σερπαντίνες, ἐνῶ συνε-

χὴς πολύχρωμος ἀστερισμὸς κομφετὶ παρετηρεῖτο στοὺς δρόμους. Καὶ λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξι τῆς πομπῆς τὸ ἀδιαχώρητο εἶχε καταλυθῆ.

Ἡ ἀστυνομικὴ δύναμις, σὲ διαρκῆ κίνησι κρατοῦσε τὴν τάξι θαυμάσια, ἐνῶ στὴν πλατεῖα Βασιλέως Γεωργίου οἱ ἐπίσημοι προσκεκλημένοι εἶχαν λάβει τὶς θέσεις τους στὴν εἰδική, μπροστὰ στὸ Δημοτικὸ θέατρο, ἐξέδρα.

Στὶς 4.30 ἀκριβῶς, ὁ φορητὸς ἀσύρματος τῆς πλατείας Ὁμονοίας ἔδωσε τὸ σῆμα τῆς ἐκκινήσεως τῆς πομπῆς «πρὸς ἅπαντας σταθμούς». Ἡ ἀγωνία σταμάτησε καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν κι' ὁ διαγκωνισμὸς τοῦ πλήθους.

Ἡ πομπὴ τοῦ Καρναβάλου, πῆρε τὸν ροῦν τῆς διαδρομῆς της ἡ ὁποία εἶχε καθορισθῆ μέσω τῶν ὁδῶν Δημ. Γούναρη—Κορίνθου—κάτω περιμετρικὴ πλατείας Γεωργίου Α'—συνέχεια Κορίνθου—Ἁγ. Νικολάου—περιμετρικὴ πλατείας Βασιλέως Κωνσταντίνου—Ὄθωνος καὶ Ἀμαλίας—Κολοκοτρώνη—Κανακάρη—Ἁγ. Νικολάου—Ἁγ. Γεωργίου μέχρις ὁμωνύμου πλατείας.

Ἡ πομπὴ εἶχε μῆκος τοὐλάχιστον δύο χιλιομέτρων καὶ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 25 ἅρματα, μὲ ἰσαρίθμους μασκαράττες καὶ δέκα μουσικές. Ἦταν δὲ πραγματικὰ μεγαλειώδης.

Πρῶτο, φάνηκε τὸ ἅρμα τοῦ «τροχονόμου». Ἕνας «τροχονόμος» ἔφιππος (σάτυρα τῆς παλαιᾶς ἐφίππου ἀστυνομίας).

Ἀκολούθησε ὁ προπομπός. Μιὰ χελώνα μὲ περιστρεφομένους πιθήκους καὶ ἀκολουθοῦσαν μετημφιεσμένοι.

Ἡ Μουσικὴ τοῦ Δήμου Πατρέων, προηγεῖτο τῆς κυρίας πομπῆς καὶ ἀκολουθοῦσαν συνοδοὶ τοῦ Καρναβάλου (αὐλάρχαι) καὶ ὁ Καρνάβαλος (Βασιλεὺς τῆς ἀποκρηᾶς), ἕνα ἅρμα μήκους ἓξ μέτρων καὶ ὕψους πέντε μέτρων καὶ μιὰ μασκαράττα, (παληάτσοι—ἰσορροπισταί).

Ἡ Μουσικὴ τοῦ Δήμου Καλαβρύτων, προηγεῖτο μιᾶς μασκαράττας φωτορεπόρτερς (ἔδειχναν μιὰ σκηνὴ συνεντεύξεως Φωτοδημοσιογράφων), καὶ ἀκολουθοῦσε τὸ ἅρμα τῆς Βασιλίσσης τῆς ἀποκρηᾶς ποὺ εὑρίσκετο θρονιασμένη σὲ ἕνα πολὺ καλλιτεχνικὸ ἅρμα—παγόδα καὶ πίσω ἀπ' αὐτὴ ἄλλη μιὰ μασκαράττα (ὁμὰς βαστάζουσα θρόνο Φυλάρχου).

Ἡ Μουσικὴ τοῦ Δήμου Γαστούνης, προηγεῖτο τοῦ ἅρματος Χελώνα—Ταχυδρομεῖα—Ο.Τ.Ε. (σάτυρα βραδύτητος Ταχυδρομείου—Ο.Τ.Ε.) τὸ ὁποῖον ἀκολουθοῦσαν τὸ ἅρμα ἐργοστάσιον ζαχάρεως (σάτυρα) καὶ μιὰ μασκαράττα μεθυσμένοι (ὁμὰς μεθυσμένων γλεντζέδων).

Ἡ Μουσικὴ τοῦ Δήμου Αἰγίου, προηγεῖτο μασκαράττας μὲ τὸν τίτλο βέσπες (ἀρχαῖοι πολεμισταὶ ἐπὶ συγχρόνων ὀχημάτων), ἅρματος μὲ τὸν τίτλο «Νέοι ὁδηγοί», ἅρματος μὲ τὸν τίτλο «ποδοσφαιρισταὶ» (σάτυρα ποδοσφαίρου) καὶ μασκαράττες μὲ τὸν τίτλο «ἀνάποδοι».

Ἡ Μουσικὴ τοῦ Δήμου Ἀγρινίου, προηγεῖτο τοῦ ἅρματος «πειρατικὸ καράβι, τῆς μασκαράττας «Ἐφημερίδες», τοῦ ἅρματος «Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες» (ἀποτυχία τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς Ὀλυμπιακούς), τοῦ ἅρματος «Τουριστικὸν ξενοδοχεῖον (σάτυρα τῆς μελετωμένης ἀναγέρσεως τουριστικοῦ ξενοδοχείου στὴν Πάτρα).

Ἡ Μουσικὴ τοῦ Δήμου Πύργου, προηγεῖτο τῆς μασκαράττας «Οἰκογενειακὰ βάρη» τοῦ ἅρματος «Μεθυσμένος» (σατυρικὸν) καὶ τοῦ ἅρματος «Γλεντζέδες», (σατυρικόν).

Ἡ Μουσικὴ τοῦ Δήμου Ναυπάκτου, προηγεῖτο τῆς μασκαράττας «Κένταυροι—ποδοσφαιρισταὶ» τοῦ ἅρματος «Φυλετικὸν πρόβλημα» (τρόπος ἐπιλύσεως τοῦ φυλετικοῦ) καὶ τῆς μασκαράττας «Ψάρια».

Ἡ Μουσικὴ τοῦ Δήμου Ἄρτης προηγεῖτο τῆς μασκαράττας «Τύμπανα—κάθισμα» τοῦ ἅρματος «Στοαὶ» (σάτυρα τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων ἔργων, διὰ τὴν κατάργησιν τῶν γραφικῶν στοῶν στὴν Πάτρα), τῆς μασκαράττας

«Διπλοῖ Σιαμαῖοι», τοῦ ἅρματος «Κοκκινοσκουφίτσα» (ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο παραμύθι) καὶ τῆς μασκαράττας «'Ισορροπισταὶ—ρόδα».

'Η μικρὰ μουσικὴ τοῦ Δήμου Πατρέων (ἔφηβοι ντυμένοι μὲ τὴ γραφικὴ στολὴ μεξικανῶν), προηγεῖτο τῆς μασκαράττας «Κούληδες» τοῦ ἅρματος «Δράκος», τῆς μασκαράττας ἱππόκαμποι, πέντε πολὺ καλλιτεχνικῶν ἁρμάτων ἐκ φυσικῶν ἀνθέων, τοῦ ἅρματος «Δῆμος Πατρέων» (σατυρικὸν τοῦ καθαρισμοῦ τῶν ὁδῶν τῆς Πόλεως) καὶ εἰς τὸ τέλος τὸ περίφημο ἅρμα «Κάστρο» καθιερωμένο στὸ σοκολατοπόλεμο ἀπὸ τὸ ὁποῖο πετάχτηκαν χιλιάδες σοκολάτες.

Μὲ τὸν σοκολατοπόλεμο αὐτὸ καὶ διάφορα διαφημιστικὰ ἅρματα ἔκλεισε ἡ ὅλη πομπή.

Μὲ τὸ πέρασμα τῶν ἁρμάτων, ὅλος αὐτὸς ὁ τεράστιος ἀνθρώπινος ὄγκος, ξεχύθηκε καὶ ἄρχισε κινούμενος σὰν χείμαρρος στοὺς δρόμους. Τὰ καμφετὶ καὶ οἱ σερπαντίνες ἔδιναν κι' ἔπαιρναν, ἐνῶ κινηταὶ ἀστυνομικαὶ περίπολοι ἐπανέφεραν στὴν τάξι τυχὸν παρεκτρεπομένους.

Μέσα σ' ἕνα «πανζουρλισμὸ» κεφιοῦ καὶ χαρᾶς πέρασαν οἱ ἑπόμενες ὧρες μέχρι τῆς 7.30' ἑσπερινῆς ποὺ ἄρχισε ἡ νέα φαντασμαγορικὴ παρέλασις τῶν ἰδίων ἁρμάτων, φωταγωγημένων, ποὺ ξεκίνησαν ἀπὸ τὶς γραφικὲς σκάλες τῆς ὁδοῦ 'Αγίου Νικολάου, διέσχισαν ὁλόκληρη τὴν ὁδὸ καὶ κατέληξε στὴν παραλία ὅπου ἐκάησαν θαυμάσια πυροτεχνήματα.

Στὶς 9 τὸ βράδυ μετὰ τὴν καῦσιν τῶν πυροτεχνημάτων, ἐπραγματοποιήθη ἡ «καῦσις» τοῦ Καρναβάλου, τοῦ ὁποίου ἡ «Βασιλεία» ἔληξε μὲ μιὰ σειρὰ κροτίδων ποὺ τὸν μετέβαλαν σὲ παρανάλωμα πυρὸς καὶ ἄμορφο σωρὸ ἐρειπίων.

Εἶδα τὴν ἀστυνομικὴ δύναμι, τὸ βράδυ στὶς 10 νὰ εἶναι συγκεντρωμένη εἰς τὴν Πλατεῖαν Βασ. Γεωργίου Α', ἀναμένουσαν τὴν διαταγὴν ἀποχωρήσεως.

«"Ολοι τους ἦσαν γενναῖοι»... μὲ τὶς στολές του γεμᾶτες κομφετί...

"Ολην τὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς οἱ χοροὶ συνεχίστηκαν μὲ τὸν ἴδιο ἀμείωτο τόνο μέχρι τῶν πρωινῶν ὡρῶν.

Καθὼς φάνηκε ἡ αὐγὴ τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας δὲν ὑπῆρχε τίποτα, μὰ τίποτα ἀπολύτως ποὺ νὰ θυμίζῃ Καρναβάλι στὴν Πάτρα. Τὰ πάντα εἶχαν καθαρισθῆ.

***

Καὶ τώρα, μιὰ ματιὰ γιὰ νὰ δοῦμε, τὸν ὄγκο τῶν ξένων ποὺ πέρασε ἀπὸ τὴν Πάτρα κατὰ τὸ τελευταῖο διήμερο τοῦ Καρναβαλιοῦ.

Σύμφωνα μὲ στατιστικὰ στοιχεῖα ἦλθαν:

α) 700 πούλμαν, μὲ διαφόρους ἐκδρομικοὺς ὁμίλους, β) ἐπραγματοποιήθησαν 577 διαδρομὲς λεωφορείων ἐξ 'Αθηνῶν καὶ διαφόρων γειτονικῶν νομῶν καὶ πόλεων, γ) 'Αφίχθησαν 30 αὐτοκίνητα τῶν Σ.Ε.Κ., δ) 30 αὐτοκινητάμαξαι καὶ ε) 6.000 ἐπιβατικὰ Ι.Χ., τὰ ὁποῖα μετέφεραν παραπάνω ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες ξένους μὲ τοὺς ὁποίους ἡ Πάτρα, μέσα σ' ἕνα βράδυ καὶ γιὰ δυὸ ἡμέρες, ὑπερδιπλασίασε τὸν πληθυσμό της.

'Αποτελέσματα τῶν ληφθέντων μέτρων τάξεως:

Οὐδὲν δυστύχημα ἢ ἁπλῆ σύγκρουσις ἐσημειώθη, πλὴν ἑνὸς ἐλαφροῦ τραυματισμοῦ. Οὐδεμία διάρρηξις διεπράχθη. Πλὴν δύο κλοπῶν ἐπανωφορίων ἀπὸ αὐτοκίνητα ποὺ εἶχαν σταθμεύσει καὶ ἦσαν ἀνασφάλιστα, οὐδεμία ἑτέρα κλοπὴ ἐσημειώθη. Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ πόλις εἶχε κατακλυσθῆ κυριολεκτικῶς ἀπὸ αὐτοκίνητα, οὐδεμία κλοπὴ αὐτοκινήτων ἐσημειώθη, γενικῶς δὲ οὐδεμία ἐκδήλωσις δυναμένη νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς ἀντικοινωνική, ἀπησχόλησε ἀστυνομικὴν τινὰ ὑπηρεσίαν.

Τέλος ἅπαντες οἱ ἀφιχθέντες εἰς τὴν πόλιν ξένοι, χάρις εἰς τὴν ἀρτίαν ὀργάνωσιν τῆς 'Αστυνομίας Τουρισμοῦ, ἐτακτοποιήθησαν εἰς τὸ σύνολόν των κατὰ τὸν καλύτερον δυνατὸν τρόπον ἀπὸ πλευρᾶς στέγης.

Α. ΣΥΦΑΝΤΟΣ

Φάκελλος «Μ. Σ. 389.506»

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

"Η ΚΑΤΑΘΕΣΗ τοῦ ἀρχιλογιστοῦ Μπάρδη ὑπῆρξε ἀρκετὰ πειστικὴ καὶ κατέρριψε μερικὲς ἀμφιβολίες ποὺ εἴχαμε ἀπ' τὶς δέκα τὸ πρωί», ἔλεγε καὶ ξανάλεγε στὸν ἑαυτό του ὁ Ἀστυνόμος Καρένης ὅσο σκεφτόταν τὰ πράγματα. «Ἡ οἰκογένεια Πρέντα παρουσιάζεται ὡς μία ἰδανικὴ οἰκογένεια καὶ τὸ μόνο ποὺ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ φανταστῆ κανεὶς εἶναι ἡ περίπτωση ἐγκλήματος. Οἱ καταθέσεις τῆς ὑπηρέτριας ἐπίσης καὶ τριῶν ἄλλων στενῶν φίλων τῶν Πρέντα, κάνει νὰ θεωρηθῆ ἡ σκέψη γιὰ ἔγκλημα ὡς καθαρὴ οὐτοπία... Ἀλλὰ ἀφοῦ ἡ Δ.Ε.Υ. δὲν ἀπάντησε ἀκόμη γιὰ ἐκεῖνα τὰ λιγοστὰ ἴχνη τῆς κρεβατοκάμαρας, ὁ Μπάρδης πρέπει νὰ παραμείνη ὑπὸ ἐξέτασιν...».

Εὗρισκε ἀπόλυτα δικαιολογημένο τὸ ὅτι ὁ ἴδιος καὶ ὁ Ὑπαστυνόμος Γραβάνης εἶχαν ἀρχίσει νὰ κινοῦνται ἀπὸ τὶς ἕξη τὸ πρωὶ καὶ πρὸς τὶς δύο κατευθύνσεις, τόσο δηλαδὴ πρὸς τὸ ἔγκλημα ὅσο καὶ πρὸς τὴν αὐτοκτονία. Τὸ ἴδιο, ἀπόλυτα δικαιολογημένο εὗρισκε καὶ τὸ ὅτι πρὸς τὶς δύο κατευθύνσεις εἶχαν στραφῆ καὶ τρία συνεργεῖα ἀστυφυλάκων, μὲ ἐπικεφαλῆς ἀρχιφύλακες ἀπ' τὶς ἑπτὰ τὸ πρωί.

—Πρέπει νὰ συνεχισθοῦν ἀκόμη οἱ ἔρευνες καὶ πρὸς τὶς δύο πλευρές!, φώναζε στὸν Ὑπαστυνόμο Γραβάνη καὶ πῆρε τὸ ἀδιάβροχό του. Θὰ πάω ὡς τὸν ἰατροδικαστὴ γιὰ λίγο καὶ θὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως. Ἐσεῖς κύριε Γραβάνη εἴπαμε τί θὰ κάμετε...

***

ΤΟ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΟ ΚΤΥΠΗΜΑ τοῦ κουδουνιοῦ ἔκαμε τὴ Σμάρω νὰ τρέξη μὲ πανικὸ κοντὰ στὴν κυρία Πρέντα.

—Κυρία! Κάποιος χτυπάει πάλι τὸ κουδούνι σιγανά!, εἶπε μὲ τὰ μάτια γεμάτα τρόμο. Ἄχ! Θὰ τρελλαθῶ, θεέ μου!...

Ἡ Μάρθα Πρέντα πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἀποφασιστική.

—Θὰ πάω ἐγὼ ν' ἀνοίξω αὐτὴ τὴ φορὰ Σμάρω!, εἶπε βάζοντας τὴ ρόμπα της. Πήγαινε ὅμως κοντὰ στὸ τηλέφωνο καὶ ἂν δῆς τίποτα τὸ κακὸ πάρε ἀμέσως τὸ 100! Μὴν περιμένης βέβαια νὰ μὲ σκοτώσουν γιὰ νὰ πάρης τὴν Ἄμεσο Δράση!! Καὶ ἁπλῆ φασαρία ἂν ἀκούσης νὰ τηλεφωνήσης ἀμέσως! Ἐν τάξει;

—Ναὶ κυρία, κατώρθωσε νὰ τραυλίση ἡ Σμάρω τρέμοντας πιὸ πολύ. Προσέξτε ὅμως καλὲ κυρία! Προσέξτε!!...

Τὴν ἀκολούθησε μὲ τὸ τρομαγμένο βλέμμα της νὰ κατευθύνεται στὴν εἴσοδο καὶ ν' ἀνοίγη. Εἶχε σηκώσει κιόλας τὸ ἀκουστικὸ καὶ μὲ τὸ δάκτυλο γύριζε ἀσυναίσθητα τὸ νούμερο ἕνα. Ἀνέπνευσε ὅμως μὲ ἀνακούφιση ἀκούγοντας τὴν Μάρθα Πρέντα νὰ λέη μὲ σταθερὴ φωνή:

—Ποιὸν ζητᾶτε; Ποιὸς εἶστε!

Στὸ μισάνοιγμα τῆς πόρτας φαινόταν καθαρὰ μιὰ ἀνδρικὴ σιλουέττα. Ἦταν ἕνας νέος σχετικῶς ἄνδρας, μὲ μαῦρο ἀδιάβροχο καὶ γάντια στὰ χέρια. Ἔκανε μιὰ ἐλαφρὴ ὑπόκλιση καὶ προχώρησε στὴν εἴσοδο.

—Ὑπαστυνόμος Γραβάνης κυρία Πρέντα, εἶπε δείχνοντας ἀπὸ τὴν μέσα τσέπη τὴν ταυτότητά του. Ἔχετε τὴν καλωσύνη νά...

Τὸν διέκοψε ἡ βραχνή της φωνή:

—Μά, χριστιανέ μου! Γιατὶ κτυπᾶτε τὸ κουδούνι καὶ ὕστερα φεύγετε ἀμέσως; Τί θέλετε νὰ μοῦ κάμετε μ' αὐτό; Δὲν ντρέπεστε!!!...

—Λάθος κάνετε κυρία μου, λάθος! Πρώτη φορὰ κτύπησα τὸ κουδούνι σας

καὶ δὲν εἶχα κανένα λόγο νὰ φύγω... Ἐλᾶτε λοιπόν, ντυθῆτε καὶ πᾶμε ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη μέχρι τὴν Ἀσφάλεια γιὰ μιὰ μικρὴ ἐξέταση. Σᾶς περιμένει ὁ Ἀστυνόμος Καρένης...

Τὸν κύτταξε καλὰ - καλὰ καὶ σαστισμένη.

—Ὥστε, ὥστε... δὲν χτυπήσατε σεῖς τὸ κουδούνι προηγουμένως, τρεῖς-τέσσερις φορές ! Καὶ δὲν φύγατε ἀμέσως, πατώντας ἀνάλαφρα !! Τότε ποιὸς ἦταν ; Ποιοὶ θέλουν νὰ μοῦ σπάσουν ἀκόμη περισσότερα τὰ νεῦρα ;

—Δὲν γνωρίζω κυρία Πρέντα, ἀποκρίθηκε ὁ Ὑπαστυνόμος σκεφτικός. Αὐτὰ τὰ πράγματα εἶναι ξένα γιὰ μᾶς, πιστέψτε με. Τὸ ζήτημα ὅμως ἔχει ἐνδιαφέρον... Ὥστε χτύπησαν τὸ κουδούνι σας καὶ ὕστερα ἔφυγαν ἀμέσως ! Καὶ αὐτὸ ἔγινε 3—4 φορές ;

—Μάλιστα ! Ἔγινε αὐτό, θυμᾶμαι καλὰ τώρα, τέσσερις φορές... Τὸ χτύπημα ἦταν διακριτικό, σιγανὸ σὰν τὸ δικό σας ἀκριβῶς. Κι' ἀμέσως μετὰ τὸ χτύπημα, βήματα ἐλαφρὰ ποὺ ἀπομακρύνονταν !... Βγῆκε καὶ τὶς τέσσερις φορὲς ἡ Σμάρω, σχεδὸν ἀμέσως τὴν πρώτη φορὰ καὶ μὲ λίγη καθυστέρηση τὶς ἄλλες. Φοβόταν βλέπετε ! Δὲν εἶδε τίποτα ὅμως γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ χτυποῦσε εἶχε ἀπομακρυνθῆ. Καὶ μὲ τόσο σιγανὰ βήματα !... Τί μπορεῖ νὰ συμβαίνη κύριε Ὑπαστυνόμε ; Ποιοὶ θέλουν νὰ παίξουν σὲ βάρος μου ; Ἄφησα τὴν πολυκατοικία καὶ ἦλθα στὴ βίλλα γιὰ νὰ βρῶ λίγη ἠρεμία, νὰ μείνω μακρυὰ κάπως ἀπ' τὸ μέρος ποὺ ἀντίκρυσα σκοτωμένον τὸν ἄντρα μου. Δὲν μ' ἀφήνουν καὶ ἐδῶ νὰ ἡσυχάσω ; Ὁμολογῶ ὅτι πολὺ φοβοῦμαι μήπως...

—Ἐλᾶτε κυρία Πρέντα, ντυθῆκε καὶ μὴ φοβᾶστε. Θὰ εἰδοποιήσω τώρα ἀμέσως νὰ παρακολουθήσουν τὸ σπίτι σας γιὰ ὅλη τὴ νύχτα. Κάποιος... Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι τοῦ παρόντος. Ντυθῆτε ἐσεῖς, ἑτοιμασθῆτε καὶ ἐγὼ θὰ τηλεφωνήσω νὰ στείλουν δυὸ ἀστυφύλακες.

Τὴν εἶδε νὰ κατευθύνεται στὴν κρεβατοκάμαρα ρίχνοντας στὴ Σμάρω μιὰ ματιὰ ποὺ ἔλεγε πολλά. Παρακολούθησε καὶ τὶς δύο μέχρι ποὺ χάθηκαν πρὸς τὸ βάθος τοῦ σπιτιοῦ καὶ ὕστερα πῆγε καὶ σήκωσε τὸ ἀκουστικό.

—Τὸν κύριο Καρένη, εἶπε μόλις σχημάτισε ἕναν ἀριθμό. Καὶ πρόσθεσε :

—Δύο ἀστυφύλακες κύριε Ἀστυνόμε νὰ ἔλθουν ἀμέσως γιὰ νὰ παρακολουθοῦν τὴ βίλλα ! Τὸ νοῦ τους στὸν 235.897 !...

Ἄφησε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἀνάβοντας ἕνα τσιγάρο ἄρχισε νὰ βηματίζη νευρικὰ στὸ σαλόνι. Τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου ἔδειχνε 9.30' ἀκριβῶς. Λίγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ ἄκουσε ἕνα ἐλαφρὸ θρόϊσμα ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ σαλονιοῦ.

—Ἑτοιμη κυρία Πρέντα ; εἶπε χωρὶς νὰ γυρίση νὰ κυττάξη. Φεύγουμε ;

Τοῦ ἀποκρίθηκε ἕνας γδοῦπος καὶ ὁ θόρυβος ἀπὸ τὸ σπάσιμο ἑνὸς γυάλινου βάζου. Γύρισε ἀμέσως καὶ εἶδε τὴ Μάρθα Πρέντα σωριασμένη στὸ πάτωμα.

—Κυρία Πρέντα ! Κυρία Πρέντα !!... Σμάρω, ποῦ εἶσαι παιδί μου !!!... Χρειάστηκαν πέντε λεπτὰ νὰ τὴ συνεφέρη ἀπὸ τὴ λιποθυμία μόνος του καὶ νὰ τὴν βοηθήση νὰ ξαπλώση σ' ἕνα καναπέ. Ἡ Σμάρω εἶχε ἐξαφανιστῆ κατὰ τρόπο πολὺ παράδοξο. Τὴν ἀναζήτησε σ' ὅλα τὰ δωμάτια κι' ὅταν βεβαιώθηκε πὼς εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τῆς κουζίνας γύρισε κοντὰ στὴν Μάρθα Πρέντα.

—Θὰ ἔπρεπε κανονικὰ ν' ἀναπαυθῆτε καὶ νἄρθετε αὔριο στὴν Ἀσφάλεια, πρόφερε μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν. Δυστυχῶς ὅμως εἶναι ἀναγκαῖο νὰ φύγουμε τώρα... Ἐλᾶτε λοιπόν, στηριχθῆτε στὸ μπράτσο μου καὶ ἂς πηγαίνουμε....

—Ναί, ναί !, ψιθύρισε τακτοποιώντας τὰ ροῦχα ἐπάνω της. Καὶ σταματώντας καὶ τὴν ἀναπνοή της ἀκόμα γιὰ ν' ἀφουγκραστῆ καλὰ γιὰ κάποιον θόρυβο, ποὺ μάταια περίμενε ἀπὸ ὥρα ν' ἀκουστῆ, στηρίχθηκε στὸ χέρι του καὶ προχώρησαν πρὸς τὴν ἔξοδο.

—Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ ὁδηγήσετε τὸ αὐτοκίνητό μου ὡς τὴν Ἀσφάλεια, εἶπε καὶ στάθηκε πάλι σὰν κάτι νὰ περίμενε ν' ἀκούσῃ ἢ νὰ ἰδῇ...

***

Η ΜΑΡΘΑ ΠΡΕΝΤΑ ἦταν πολὺ ὄμορφη γυναίκα. Ψηλὴ καὶ καστανή, μὲ σῶμα καλοδεμένο καὶ ἀναλογίες ἀπόλυτα ἁρμονικὲς δὲν ἄφηνε ἀσυγκίνητο τὸν ἄνδρα ποὺ τὴν πλησίαζε μὲ ὁποιονδήποτε τρόπο. Μὰ ὁ Ὑπαστυνόμος Γραβάνης εἶχε πολλὰ νὰ σκεφθῇ, πολλὰ νὰ ἀσχοληθῇ ἀκόμα μὲ τὴν ὑπόθεση ἐκείνη καὶ γι' αὐτὸ παρέμενε ἀδιάφορος ἀπέναντί της. Τὸ ἴδιο ἀδιάφορος παρέμεινε καὶ ὅταν τὴν εἶδε, ἀπὸ τὸν καθρέφτη ποὺ βρισκόταν μπροστά του ὅπως ὁδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητό της πρὸς τὴν Ἀσφάλεια, νὰ τὸν περιεργάζεται κρυφὰ στὸ πρόσωπο καὶ σ' ὅλο του τὸ κορμί. Σκέφθηκε μόνον τότε, ὅτι θὰ μποροῦσε ἐκείνη ἡ λιποθυμία νὰ εἶναι καὶ εἰκονική. Ἀκόμα σκέφθηκε, ἀναπολώντας τὶς λεπτομέρειες ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπεσε λιπόθυμη μέχρι νὰ τὴ συνεφέρη, ὅτι θὰ μποροῦσε κάλλιστα ἡ ἐκρηκτικὴ ἐκείνη γυναίκα νὰ ὑποφέρη ἀπὸ κάποιον ὑστερισμό, ποὺ δὲν κατανικιόταν καὶ στὶς πιὸ ἐφιαλτικὲς ψυχικὲς καταστάσεις. Καιρὸς ὅμως γιὰ παρόμοιες καὶ περισσότερο «ἐμβαθυντικὲς» σκέψεις δὲν ὑπῆρχε. Εἶχαν φθάσει στὴν Ἀσφάλεια καὶ ἀπὸ τὸ φωτισμένο παράθυρο πρόσεξε τὴ μορφὴ τοῦ Ἀστυνόμου νὰ κυττάζῃ μὲ ἀνυπομονησία στὸ δρόμο.

Κατέβηκαν καὶ τὴ βοήθησε ν' ἀνεβῇ τὶς σκάλες. Ἡ πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ Ἀστυνόμου ἦταν ἀνοικτή. Χαιρέτησε τὸν ἀστυφύλακα τῆς ὑπηρεσίας, ἔγνεψε κάτι στὸν Ἀστυνόμο καὶ εἶπε στὴ Μάρθα Πρέντα νὰ καθήσῃ. Ὁ Ἀστυνόμος τὸν πῆρε ἀπόμερα τότε καὶ τοῦ ψιθύρισε κάτι ἐμπιστευτικά, δείχνοντας τὸν Γιάννη Μπάρδη ποὺ καθόταν ἥσυχος σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ καρέκλα.

— Κυρία Πρέντα...., τῆς εἶπε ὁ Ἀστυνόμος σὲ λίγο ἀνάβοντας τὸ τσιγάρο ποὺ τῆς πρόσφερε. Κυρία Πρέντα, θὰ μπορούσατε νὰ μᾶς διαβάσετε μόνη ἐκεῖνα τὰ γράμματα ποὺ μοῦ δείξατε τὸ πρωὶ στὸ νοσοκομεῖο ; Δὲν τὰ καλοδιάβασα ὅπως εἴδατε, ἀλλὰ ἔχουν ἀρκετὸ ἐνδιαφέρον τώρα. Θὰ τὰ ἔχετε μαζί σας, ἔ ;

— Μάλιστα κύριε, ἀποκρίθηκε μ' ἕναν ἀδιόρατο ἐκνευρισμὸ καὶ ἀνοιξε τὴν τσάντα της. Νὰ σᾶς τὰ διαβάσω εὐχαρίστως.

— Διαβάστε μας πρῶτα ἐκεῖνο ποὺ βρήκατε στὴν τσέπη τοῦ ἀνδρός σας πρὸ καιροῦ.

Ἔβγαλε μιὰ δέσμη μὲ γράμματα καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὸ πρῶτο :

«Ἀγαπημένε μου Μίμη,

»Καταλαβαίνεις ὅτι μοῦ εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ζήσω ἄλλο στὸ μαρτύριο ποὺ βρίσκομαι. Τὸ παιδὶ μας ἔγινε τριῶν χρόνων περίπου καὶ ζῶ διαρκῶς μὲ τὸν ἐφιάλτη ν' ἀποκαλυφθοῦν οἱ σχέσεις μας μιὰ ἡμέρα, ὁπότε.... Μὰ γιατί δὲν πραγματοποιεῖς τὴν ἀπόφασή σου ; Τί περιμένεις ; Ξέρεις καλὰ τὸ τί ἀποτελεῖς γιὰ μένα καὶ πιστεύω νὰ μὴ παραβλέπῃς τὸ πῶς περνῶ τὰ βράδυα μου χωρὶς νὰ σ' ἔχω κοντά μου. Ἂν μ' ἀγαπᾶς πραγματικά, προχώρησε στὴν ἀπόφαση ποὺ πῆρες ἀπὸ καιρό. Μόνον ἔτσι θὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ εὐτυχία μας καὶ θὰ ἀναθεωρήσω καὶ γὼ τὴν ἀπόφαση νὰ φύγω. Διαφορετικά.... Πάντως, ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ περιμένω ἄλλο, σοῦ δίνω πέντε ἡμέρες ἀκόμα καιρὸ γιὰ ν' ἀποφασίσῃς. Ἡ ἐμένα ἢ ἐκείνη ! Ἔχε ὑπ' ὄψει σου ὅτι ἡ προθεσμία αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία. Μόλις περάσουν οἱ πέντε ἡμέρες...».

— Φτάνει κ. Πρέντα, τὴν διέκοψε ὁ Ἀστυνόμος. Δὲν χρειάζεται νὰ προχωρήσετε ἄλλο. Διαβάστε τώρα τὸ ἄλλο ποὺ σᾶς ἔδωσε προχθὲς νὰ ταχυδρομήσετε ὁ μακαρίτης.

— Μάλιστα κύριε...

Διόρθωσε τὰ γυαλιά της κι' ἀφοῦ ἔβηξε δυὸ φορὲς ξαναδιάβασε :

« Χρυσῆ μου Ντέπη,

»Ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι προτιμῶ νὰ σκοτωθῶ παρὰ νὰ σὲ χάσω. Καὶ μόνη ἡ σκέψη ὅτι μπορεῖ κάποτε νὰ χωρίσουμε εἶναι ἱκανὴ νὰ μὲ κάνη τὰ τερματίσω τὴ ζωή μου ἀπὸ τώρα. Ναί χρυσῆ μου, θὰ προχωρήσω στὴν ἀπόφαση ποὺ πῆρα, ἔχεις τὸ λόγο μου. Ὡς τὸ πρωὶ τῆς Καθαρῆς Δευτέρας αὐτὴ ἡ ἄθλια δὲν θὰ ὑπάρχη καὶ θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι πλέον. Ἔχω ἕτοιμο τὸ σχέδιο ποὺ θ' ἀκολουθήσω γιὰ νὰ μὴ βρεθῆ τίποτα ποὺ νὰ μὲ μπλέξη ἄσχημα. Θὰ περιμένης λοιπὸν λίγες ἡμέρες ἀκόμη καὶ ὕστερα θὰ εἶμαι ὁλοκληρωτικὰ δικός σου... Μάθε καὶ κάτι ἄλλο ἀγάπη μου : Ὅτι...»

—Ἀρκετά! ἀρκετὰ κ. Πρέντα!, τὴ διέκοψε πάλι ὁ Ἀστυνόμος. Ἐλᾶτε τώρα στὸ μοιραῖο βράδυ τῆς Κυριακῆς.

Ἡ Μάρθα Πρέντα ἔσβησε τὸ τσιγάρο της καὶ ζήτησε ἕνα ἄλλο. Τὸ ἄναψε καὶ συνέχισε :

— Βρῆκα τὸ πρῶτο γράμμα στὴν τσέπη τοῦ ἀνδρός μου πρὶν ἕνα μῆνα περίπου, τὴν ἡμέρα ποὺ ἔπεσε ἄρρωστος στὸ κρεβάτι. Τὸ βρῆκα ἐντελῶς τυχαῖα, ψάχνοντας νὰ βρῶ μιὰ συνταγὴ ποὺ τὴν προηγούμενη ἡμέρα ἔδωσε ὁ καθηγητὴς Πρινιᾶς στὸν ἄνδρα μου, ὅταν πῆγε στὸ ἰατρεῖο του. Τὸ γράμμα αὐτὸ μὲ γκρέμισε σὲ μιὰ χαράδρα ποὺ ὅσο κι' ἂν ἐπίεσα τὸν ἑαυτό μου στάθηκε ἀδύνατο νὰ βγῶ. Τὸν ἀγαποῦσα μὲ τὴν πιὸ ἰδανικὴ ἀγάπη ποὺ φαντάστηκε ποτὲ ἀνθρώπινος νοῦς καὶ νόμιζα ὅτι καὶ αὐτὸς νοιώθει κάτι ἀνάλογο γιὰ μένα. Ὅταν διάβασα ὅτι εἶναι ἐρωτευμένος τόσο πολὺ μὲ μιὰ ἄλλη γυναίκα, καὶ μάλιστα ὅτι ἔχει ἀποκτήσει μαζί της καὶ παιδὶ τριῶν χρόνων, ἡ ψυχή μου γέμισε ἀπὸ μῖσος. Τυφλώθηκα ἀπὸ φθόνο καὶ εἶδα τὸν ἑαυτό μου στὴν πιὸ τραγικὴ θέση τῆς προδωμένης γυναίκας. Παρ' ὅλα αὐτά, ἐπεστράτευσα ὅλες τὶς ψυχικές μου δυνάμεις καὶ κατώρθωσα νὰ πνίξω κάπως τὸ αἴσθημα τοῦ μίσους ποὺ γιγάντωσε στὴν καρδιά μου. Ἀποφάσισα νὰ μὴ τοῦ πῶ τίποτα μέχρι νὰ γίνη ἐντελῶς καλὰ καὶ ἀφοσιώθηκα ὁλόκληρη στὴν καταπολέμηση τῆς ἀρρώστειας του.

Τὸ μεσημέρι τοῦ Σαββάτου, προχτές, μὲ παρακάλεσε νὰ τοῦ ταχυδρομήσω μερικὰ γράμματα ὅταν θὰ γύριζα ἀπὸ τὰ μαγαζιά. Κάτι μ' ἔσπρωξε τότε ν' ἀνοίξω ἕνα γράμμα, ποὺ ἀπευθυνόταν σὲ κάποιον Λ. Κωστῆ. Τὸ ἄνοιξα καὶ τὸ διάβασα. Ἦταν τὸ δεύτερο γράμμα ποὺ ἀκούσατε καὶ ποὺ προοριζόταν γιὰ τὴ Ντέπη...

Τὸ μῖσος, ἀλλὰ καὶ ὁ φόβος ποὺ ἔνοιωσα τότε ἦταν κάτι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ περιγράψω. Κατάλαβα πόσο εἶχα γελαστεῖ γιὰ τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀνδρός μου. Κατάλαβα ὅτι ὁ ἄνδρας μου ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὴ Ντέπη τηλεφωνικῶς ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Τὶς τελευταῖες ἡμέρες ὅμως φαίνεται ὅτι δὲν θὰ τηλεφώνησε, γιατὶ δὲν ἔφυγα καθόλου ἀπὸ τὸ σπίτι. Οἱ προθεσμίες ποὺ τοῦ ἔταξε πάντως ἡ Ντέπη εἶχαν φαίνεται ἀνανεωθῆ αὐτὸν τὸν καιρό, καὶ τώρα τελευταῖα θὰ τοῦ ἔταξε τὴν τελευταία προθεσμία γιὰ νὰ πάρη τὴν ἀπόφασή του. Πῆρε λοιπὸν τὴν τελειωτικὴ ἀπόφαση καὶ τῆς ἔγραψε. Τῆς ἔγραψε τὸ γράμμα ἐκεῖνο, στὸ ὁποῖο τῆς ἔκανε γνωστὸ ὅτι ὡς σήμερα τὸ πολὺ — πολὺ δὲν θὰ ὑπάρχω...

Σκούπισε τὰ μάτια της μὲ ἕνα μικροσκοπικὸ μαντήλι καὶ συνέχισε ἀργά :

(Συνεχίζεται)

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

* ΝΕΑΡΟΣ «ριφιφὶ» ὁ Γ.Κ.Κ., ἐτῶν 19, συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρω στὴν ὁδὸ Χαριλάου Τρικούπη 7, τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε διαρρήξει διαδοχικὰ τρία καταστήματα καὶ ἑτοιμάζονταν νὰ ἀποκομίση τὰ κλοπιμαῖα.

* ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ κλέφτης ὁ Κ.Κ., ἐτῶν 35, εἶχε ἀποκτήσει εἰδικότητα νὰ κλέβη τὴ βενζίνη ἀπὸ τὰ σταθμευμένα αὐτοκίνητα. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸ εἶχε ἀδειάσει τὰ τεπόζιτα ἀπὸ 35 αὐτοκίνητα. Ἀλλὰ συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρω καὶ ἔτσι θὰ πληρώση τὰ σπασμένα καὶ γιὰ τὶς 35 κλοπές.

* ΚΑΙ ΤΡΙΤΟΣ νέος ὁ Ε.Α.Α., ἐτῶν 21, πήγαινε στὶς οἰκοδομὲς καὶ ἔκλεβε διάφορα ἀντικείμενα ἀπὸ τὰ ροῦχα τῶν ἐργατῶν. Εἶχε διαπράξει ἐν συνόλω 43 κλοπὲς ὁπότε συνελήφθη καὶ παρεδόθη στὸν εἰσαγγελέα.

* ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ἐσημειώθησαν τρεῖς κλοπὲς γυναικείων τσαντῶν σὲ κινηματογράφους. Ὁ κλέπτης ἐπωφελεῖτο τῆς προσηλώσεως τῶν γυναικῶν στὸ ἔργο ποὺ παιζόταν καὶ ἐφρόντιζε νὰ κλέβη ὁλόκληρη τὴ τσάντα μὲ τὸ περιεχόμενό της. Ἡ ἀστυνομία ἐνεργεῖ μεθοδικὰ γιὰ τὴ σύλληψι τοῦ κλέπτου.

* Ὁ ΠΑΠΑΣ ἐν δράσει. Παπᾶς ἦταν τὸ ἐπώνυμο τοῦ δράστου καὶ τὸ ἐπάγγελμά του ἦταν ἐπίσης νὰ παίζη τὸν... «παπᾶ» καὶ νὰ κλέβη τοὺς ἀφελεῖς. Ἔτσι ὁ Παπᾶς παίζοντας τὸν «παπᾶ» πῆρε 800 δραχμὲς τοῦ γεωργοῦ Ε. Γκίκα, ἐτῶν 25, ποὺ εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὸ χωριό του καὶ εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι οἱ ἀτσίδες τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς ἦσαν κουτοαθηναῖοι. Ὅταν ἀργότερα τοῦ ἐξήγησαν τί ἔπαθε, ὁ Γκίκας ἄρχισε νὰ ψάχνη νὰ βρῆ τὸ δράστη Παπᾶ. Τὸν συνάντησε στὴν ὁδὸν Ζήνωνος καὶ θέλησε νὰ τοῦ ζητήση τὰ λεπτά του, ἀλλὰ ὁ Παπᾶς προτίμησε νὰ τὸν χειροτονήση, δίνοντάς του ἕνα γερὸ ξύλο. Ἀποτέλεσμα νὰ συλληφθῆ ὁ Παπᾶς κατ' ὄνομα καὶ ἐπάγγελμα καὶ νὰ σταλῆ στὸν εἰσαγγελέα.

* ΤΟ ΣΤΥΓΕΡΟ ἔγκλημα ποὺ ἔγινε ἀπὸ εὐτελεῖς λόγους κρατεῖ σὲ ἀγανάκτησι ὄχι μόνο τὸ χωριὸ Νέες Καρυές, ἀλλὰ ὁλόκληρη τὴν ἑλληνικὴ κοινὴ γνώμη. Πρόκειται γιὰ τὴ 15έτιδα φαρμακεύτρια Ἄννα Δουλγεράκη ποὺ δηλητηρίασε μὲ γεωργικὸ φάρμακο τὴν ἑτεροθαλῆ ἀδελφούλα της (ἕνα βρέφος 12 μηνῶν). Ἡ φόνισσα ποὺ σκότωσε τὴν ἀδελφή της γιὰ νὰ μὴ μειωθῆ ἡ προίκα της, δὲν φαίνεται συγκινημένη οὔτε συναισθάνεται τὴν βαρύτητα τῆς ἐγκληματικῆς πράξεώς της. Γελᾶ ἀφελῶς καὶ πρὶν φωτογραφηθῆ ἔφτιαξε τὰ μαλλιά της. Ὅπως εἶπε ἡ ἴδια, μετὰ τὴν δηλητηρίασι τῆς ἀδελφῆς της, τὴν πῆρε νὰ πᾶνε περίπατο. Προηγουμένως ἡ μητρυά της εἶχε δώσει στὴ μικρὴ ἕνα αὐγὸ καὶ ὅταν τὸ ἄτυχο νήπιο ἄρχισε νὰ σφαδάζη ἀπὸ τοὺς πόνους, ἡ μητρυὰ ἐνόμισε ὅτι οἱ πόνοι προήρχοντο ἀπὸ τὸ αὐγὸ καὶ δὲν ἀνησύχησε. Ὅταν ὅμως ἡ κατάστασις ἐπεδεινώθη, μετέφεραν τὸ νήπιο στὴ Λάρισα, ὅπου ὑπέκυψε. Ἡ δρᾶστις εἶπε ἐπίσης ὅτι ἐχρησιμοποίησε τὸ γεωργικὸ αὐτὸ φάρμακο, διότι εἶδε κάποια συγχωριανή της ποὺ τὸ πῆρε γιὰ ν' αὐτοκτονήση.

* ΑΠΟ ΑΓΝΩΣΤΟΥΣ ἔγινε θρασυτάτη, ἀλλὰ ἀριστοτεχνικωτάτη διάρρηξις στὸ Δημόσιο Ταμεῖο εἰσπράξεων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ 'Αδριανοῦ 71. Ὅπως ἐξηκριβώθη οἱ διαρρῆκται ἐφωδιασμένοι προφανῶς μὲ σιδηροπρίονα, ἔκοψαν τὸ κιγκλίδωμα τοῦ φωταγωγοῦ τοῦ κτιρίου, ἀφοῦ προηγουμένως εἰσῆλθον εἰς τὴν στέγην τῆς ἀποθήκης ξυλείας «Καστρὶ» ποὺ εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ 'Αγγέλου Βλάχου. 'Ακολούθως εἰσῆλθον εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ 9ου Ταμείου, ὅπου ἐπέτυχον νὰ διαρρήξουν τὸ χρηματοκιβώτιον χωρὶς ὅμως νὰ ἀνεύρουν τὸ παραμικρόν. 'Εν συνεχείᾳ διέρρηξαν ὅλα τὰ συρτάρια τῶν ὑπαλλήλων καὶ ὅταν ἀντελήφθησαν ὅτι δὲν ὑπῆρχαν χρήματα, ἐγκατέλειψαν τὰ γραφεῖα τοῦ Δημοσίου Ταμείου καὶ ἀπὸ τὸν φωταγωγὸ ἔφθασαν εἰς τὸ καφενεῖο τοῦ 'Αμούργη, ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς στοᾶς τοῦ κτιρίου. 'Απὸ τὸ καφενεῖο οἱ θρασεῖς διαρρῆκται ἀφήρεσαν χαρτόσημα, σιγαρέττα καὶ ἄλλα εἴδη συνολικῆς ἀξίας 6.000 δραχ. Ὑπολογίζεται ὅτι οἱ κακοποιοὶ παρέμειναν ἐντὸς τοῦ κτιρίου τῆς ὁδοῦ 'Αδριανοῦ 71 ἐπὶ τέσσαρας συνεχεῖς ὥρας... 'Ακόμη ἀπὸ τὴν μελέτη τοῦ τρόπου δράσεώς των καὶ τῶν διαρρηκτικῶν ἐργαλείων ποὺ ἐχρησιμοποιήθησαν, προκύπτει ὅτι πρόκειται περὶ σπείρας ἄριστα ὠργανωμένης καὶ ὅτι οἱ διαρρῆκται ποὺ τὴν ἀπαρτίζουν πρέπει νὰ εἶναι ἀρκετὰ εἰδικευμένοι. Ἡ Γενικὴ 'Ασφάλεια ἔχει κινητοποιηθῆ γιὰ τὴν ἀνακάλυψι καὶ σύλληψι τῶν ἀγνώστων δραστῶν.

ΞΕΝΗ ΕΙΔΗΣΕΟΓΡΑΦΙΑ

* ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ καταληφθεῖσα ἀπὸ ἀμόκ, κατέσφαξε τὰ τρία τέκνα της, ἡλικίας 7, 3 καὶ 1 ἐτῶν, καθ' ὃν χρόνον ταῦτα ἐκοιμῶντο. Ἡ τραγωδία διεδραματίσθη εἰς Πάνορμον Μικρᾶς 'Ασίας κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου, ὁ ὁποῖος εἶναι ράπτης τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἐργάζεται τὴν νύκτα. Μετὰ τὸ ἔγκλημα ἡ νεωτέρα Μήδεια πλήρης αἱμάτων ἐξῆλθεν εἰς τὰς ὁδοὺς ἄδουσα. Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν τὴν συνέλαβον οἱ νυκτοφύλακες.

* ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑ, ἀλλὰ καὶ τραγικὰ πράγματα συνέβησαν στὴ Ρώμη ἀπὸ τὸ κακὸ μάτι, ἑνὸς ἐργολάβου καὶ τὰ κέρατα τοῦ γείτονός του κρεοπώλου. Ἡ ὑπόθεσις ἔχει ὡς ἑξῆς. Ἕνας κρεοπώλης τῆς Ρώμης, ὁ 'Αλμπέρικο 'Αμάττι, ἐπέρριψε τὴν εὐθύνην τῆς μειώσεως τῶν ἐργασιῶν του εἰς ἐργολάβον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐνοικιάσει κατάστημα παραπλεύρως τοῦ ἰδικοῦ του. Συγκεκριμένως ὁ κρεοπώλης κατηγορεῖ τὸν γείτονά του ὅτι ἔχει «κακὸ μάτι». Κατόπιν τούτου, ὁ 'Αμάττι, ἡλικίας 67 ἐτῶν, ἐτοποθέτησεν εἰς τὴν προθήκην τοῦ καταστήματός του φωτογραφίαν τοῦ ἐργολάβου κεκοσμημένην μὲ ζεῦγος μεγαλοπρεπῶν κεράτων, κάτωθι δὲ αὐτῆς ἔγραψε στίχους εἰς τὴν ρωμαϊκὴν διάλεκτον διὰ τῶν ὁποίων ἀφηγεῖται τὴν κακοτυχίαν του. Ὁ ἐργολάβος, ὀνόματι 'Αρμάντο Ζέγκα, δὲν ἔμεινεν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν διάκοσμον τῆς φωτογραφίας του καὶ ἔσπευσε νὰ μηνύσῃ τὸν κρεοπώλην ἐπὶ δυσφημήσει, κατορθώσας νὰ ἐπιτύχῃ καταδίκην αὐτοῦ εἰς φυλάκισιν ὀκτὼ μηνῶν μὲ ἀναστολήν. Ὁ κ. Ζέγκα ἑώρτασε τὴν νίκην του, ἀποστείλας πρὸς τὸν κρεοπώλην ἀγγελτήριον τῆς κηδείας του (τοῦ κρεοπώλου). Ὁ Σινιὸρ 'Αμάττι, συναντήσας τὸν Ζέγκα καθ' ὁδὸν τὸν ὕβρισε χυδαιότατα. Ὁ ἐργολάβος ἐμήνυσεν ἐκ νέου τὸν ὑβριστήν, ἀλλ' ὀλίγην ὥραν πρὸ τῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως, ὁ κρεοπώλης ὑπέστη καρδιακὴν προσβολήν. Ὁ δικαστὴς διέταξεν ὅπως ὁ ἀσθενὴς διακομισθῆ εἰς τὸν νοσοκομεῖον τῆς φυλακῆς καὶ τεθῆ ὑπὸ κράτησιν μέχρις ἐκδικάσεως τῆς δευτέρας μηνύσεως.

Ν. Α.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Μενάνδρου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸν Εὐριπίδου καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Ἁγίου Κωνσταντίνου 20.

Ὁ Μένανδρος, ὁ ἐπιφανέστερος ποιητὴς τῆς «νεωτέρας» κωμωδίας, ποὺ ὑπῆρξεν ἡ τελικὴ ἐξέλιξις τῆς Ἀττικῆς κωμωδίας ἀπὸ τὴν ἀρχαία κωμωδία, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 342 π.Χ. καὶ ἦταν γυιὸς τοῦ Διοπείθους καὶ τῆς Ἡγισιστράτης.

Χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῆς «νεωτέρας» Ἀττικῆς κωμωδίας, εἶναι ὅτι συμπληρώνει τὸ ἔργο τῆς «μέσης» κωμωδίας καὶ ἐμφανίζεται ὡς περισσότερο πιστὴ εἰκόνα τῆς ζωῆς, μὲ τοὺς τύπους της, τῆς μικροανησυχίες, τὰ πάθη της καὶ τὸν ἔρωτα. Διακρίνεται γιὰ τὸν ζωντανό της διάλογο, τὴν πλοκή, τὰ παρεμβαλλόμενα κωμικὰ ἐπεισόδια καὶ παρέχει πάντοτε μιὰ εὐτυχῆ λύσι ποὺ ἱκανοποιεῖ τὸ κοινὸν αἴσθημα. Στὴν «νεώτερη» κωμωδία, ἐξαφανίζεται πλέον ὁ χορὸς καὶ προσδίδεται στὸ ὅλο θέαμα περισσότερη ἀληθοφάνεια. Ἔτσι ὁ θεατὴς πλησιάζει περισσότερο πρὸς τὰ ἐπεισόδια τοῦ καθημερινοῦ βίου, ἀπομακρυνόμενος τῆς συμβατικότητος. Κυριώτεροι ἐκπρόσωποι τῆς «νεωτέρας» κωμωδίας ἦταν ὁ Φιλήμων (361—262 π.Χ.) καὶ ὁ Μένανδρος, ποὺ ἀπέθανε τὸ 292 π.Χ. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Μένδης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μοναστηρίου, κοντὰ στὸν «Ἅγιο Τρύφωνα» τῆς Ἀκαδημίας Πλάτωνος.

Ἡ Μένδη, ἀρχαία παράλιος πόλις τῆς Χαλκιδικῆς, κοντὰ στὸ Ποσείδιον ἀκρωτήριον, ἦταν ἀποικία τῶν Ἐρετριέων καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐδηώθη ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους.

Μενεδήμου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Σοφίας 16, ὄπισθεν σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ Πελοποννήσου.

Ὁ Μενέδημος, Ἕλλην φιλόσοφος, ἱδρυτὴς τῆς νεομεγαρικῆς σχολῆς, γεννή-

θηκε στὴν Ἐρέτρια τὸ 350 π.Χ. Μεταβαίνοντας στὰ Μέγαρα συνεδέθη φιλικὰ μετὰ τοῦ ἐκ Φλιοῦντος Ἀσκληπιάδου. Παρηκολούθησε τὰ μαθήματα τοῦ Στίλπωνος καὶ τοῦ Φαίδωνος καὶ γυρίζοντας στὴν Ἐρέτρια, ἵδρυσε τὴν ἐρετριακὴ σχολή. Ἀπέθανε τὸ 278 ἢ 275 π.Χ.

Μενεκράτους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Χερσίφρονος 28, στὴ «Γούβα».

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία σὲ συνωνύμους φιλοσόφους, σοφοὺς καὶ καλλιτέχνες τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Ἄνω Νέα Σμύρνη).

Μενελάου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀτρέως, κοντὰ στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Ὁ Μενέλαος, μυθολογικὸς ἥρως τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν, ἦταν γυιὸς τοῦ Ἀτρέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος. Μετὰ τὸν φόνο τοῦ Ἀτρέως, ὑπὸ τοῦ Θυέστου, οἱ δυὸ ἀδελφοί, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος, κατέφυγον στὴ Σπάρτη, ὅπου ἐνυμφεύθησαν τὶς θυγατέρες τοῦ Τυνδάρεω Κλυταιμνήστρα καὶ Ἑλένη, ἀντιστοίχως. Ὁ Μενέλαος ἀργότερα ἔγινε κληρονόμος τοῦ Τυνδάρεω καὶ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Τὴν γυναίκα του Ἑλένη, ἀπήγαγε ἑκουσίως ὁ Πάρις τῆς Τροίας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κηρυχθῆ ὁ γνωστὸς τρωικὸς πόλεμος. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Μενεμάχου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 169, ἀπέναντι στὸν ἠλεκτρικὸ σταθμὸ τῆς πλατείας Ἀττικῆς.

Ὁ Μενέμαχος, ἕλλην γιατρὸς τῆς ἀρχαιότητος, ἦταν ὀπαδὸς τῆς Μεθοδικῆς σχολῆς. Αὐτὸς ἔδωσεν ὁρισμὸν τοῦ ληθάργου καὶ ἀνεκάλυψε φάρμακο κατὰ τῆς ὀδονταλγίας, ποὺ ἀναφέρει ὁ Κέλσος.

Μενεσθέως.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Κωνσταντινουπόλεως 232, ἀπέναντι στὸν ἠλεκτρικὸ σταθμὸ τῆς πλατείας Ἀττικῆς.

Ὁ Μενεσθεύς, γυιὸς τοῦ Πετεοῦ, ἐγγονοῦ τοῦ Ἐρεχθέως, μὲ τὴν βοήθεια τῶν Διοσκούρων κατέλαβε τὴν βασιλικὴ ἐξουσία κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ Θησέως, τὸν ὁποῖον καὶ ἐξεδίωξεν ὅταν ἐπέστρεψε. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ τρωικοῦ πολέμου ἦταν ἀρχηγὸς τοῦ ἀθηναϊκοῦ στόλου.

Μέντορος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Θερμοπυλῶν 57, στὸ Μεταξουργεῖο.

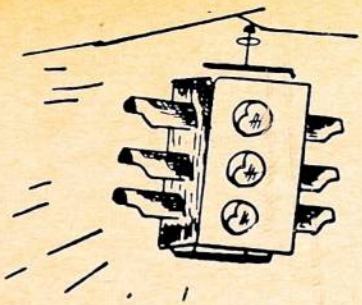
Κατὰ τὴν μυθολογία, ὁ Μέντωρ, γυιὸς τοῦ Ἰθακησίου Ἀλκίμου, ἦταν πιστὸς φίλος καὶ συνετὸς σύμβουλος τοῦ Ὀδυσσέως. Σ' αὐτὸν ὁ Ὀδυσσεύς, φεύγοντας γιὰ τὴν Τροία, ἐνεπιστεύθη τὴν ἐπίβλεψι τοῦ οἴκου του καὶ τὴν ἀνατροφὴ τοῦ Τηλεμάχου. Τὰ καθήκοντά του ἐξεπλήρωσε τόσον καλά, ὥστε τὸ ὄνομά του κατέστη παροιμιῶδες ὡς φίλου σταθεροῦ καὶ φρονίμου.

Μένωνος.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Βουλιαγμένης 65, ἀπέναντι στὶς δικαστικὲς φυλακές.

Ὁ Μένων, Ἕλλην ἰατρός, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, συνέγραψε, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ δασκάλου του, τὰ «Ἰατρικά», ποὺ περιέχουν ἰατρικὲς δοξασίες παλαιοτέρων ἰατρῶν. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στοῦ «Ζωγράφου»).

(Συνεχίζεται)

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

* ΤΡΕΙΣ ΝΕΚΡΟΥΣ καὶ 50 τραυματίες ἔδωσε τὸ ἑορταστικὸ τριήμερο τοῦ Σαββάτου τῆς ἀποκριάτικης Κυριακῆς καὶ τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας. Παρ' ὅλα τὰ μέτρα ποὺ ἔλαβαν οἱ ὑπηρεσίες τροχαίας κινήσεως καὶ τὶς ὁδηγίες ποὺ ἐδόθησαν στοὺς αὐτοκινητιστάς, ἐσημειώθησαν ἀλλεπάλληλα δυστυχήματα.

* ΔΥΟ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΑ δυστυχήματα ὑπῆρξαν τὸ ἕνα μέσα στὴν Ἀθήνα καὶ τὸ ἄλλο στὸ Μενίδι. Πρωταγωνισταὶ καὶ στὰ δύο τὰ «δαιμονισμένα μοτοποδήλατα». Τὸ πρῶτο στὸ Βοτανικὸ παρέσυρε τὴν Μαρία Δακτυλᾶ, 50 ἐτῶν. Ἡ ἄτυχη γυναίκα ξεψύχησε στὸ νοσοκομεῖο. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ μοτοποδηλάτου, Δ. Δαλιδᾶς, 17 ἐτῶν, ἐργάτης, εἶπε «δὲν τὴν εἶδα, περπατοῦσε στὴ μέση τοῦ δρόμου».

Τὸ δεύτερο μοτοποδήλατο στὴν Λυκότρυπα Μενιδίου, σκότωσε τὸν ὁδηγό του. Ὁ Ι. Σφήκας, 29 ἐτῶν, ἔτρεχε πολὺ καὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀποφύγη τὴν ἀνατροπὴ σὲ μιὰ στροφή. Εἶχε ξεκινήσει γιὰ ἀποκριάτικη διασκέδασι καὶ κατέληξε στὸ νεκροτομεῖο.

* ΣΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ, ἐπίσης, ἄλλο μοτοποδήλατο ἀνετράπη. Τὸ ἀτύχημα συνέβη στὴν Πρέβεζα καὶ ὁ ὁδηγὸς Κ. Τζούτζης, τραυματίσθηκε σοβαρά. Σοβαρὰ ἐπίσης ἐτραυματίσθηκε ὁ Χρ. Κωστενίδης, 28 ἐτῶν, ἀπὸ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ τρακτὲρ ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν ὁδὸν Κομοτηνῆς—Ἀλεξανδρουπόλεως. Ὁ συνεπιβάτης του Γ. Ματακάσης, εἶχε χειρότερη τύχη. Σκοτώθηκε ἐπὶ τόπου.

* ΘΥΜΑ τῶν τροχῶν ὁ μικρὸς Κ. Κερισιενίδης, 5 ἐτῶν, στὴ Θεσσαλονίκη. Τὸν παρέσυρε ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο.

* ΠΟΛΛΑ ἀτυχήματα χωρὶς τραυματισμοὺς στὴν Ἀθήνα. Αὐτοκίνητα τσαλακωμένα, ἀλλὰ ἐπιβάτες ποὺ δὲν πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο, ἦσαν τὸ τέλος κάθε παραβάσεως ταχύτητος ἢ φωτεινῶν σημάτων.

* ΔΥΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ Ξ.Α. ἔγιναν πρωταγωνισταὶ τραυματισμῶν καὶ συγκρούσεων. Τὸ πρῶτο, ὁδηγούμενο ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸ Μ. Ράϊντερ, σμηνία 30 ἐτῶν, παρέσυρε καὶ τραυμάτισε στὸν Πειραιᾶ τὴν Μ. Θεοδώρου, 31 ἐτῶν καὶ τὴν κόρη της Ἑλένη, 4.

Τὸ δεύτερο συνεκρούσθη μὲ λεωφορεῖο ἔξω ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἑλληνικοῦ. Τὸ Ξ.Α. κατευθυνόταν πρὸς Γλυφάδα μὲ ἀρκετὴ ταχύτητα καὶ τὸ λεωφορεῖο ἔστριβε ἀπὸ τὴ νησίδα ἀσφαλείας πρὸς τὸ διάζωμα τῶν κατερχομένων πρὸς Ἀθήνας. Ἐτραυματίσθησαν οἱ ἐπιβάτες τοῦ πρώτου.

* ΤΡΕΙΣ ΣΟΒΑΡΩΣ τραυματισμένοι στὸ αὐτοκίνητο τοῦ χρηματομεσίτου Ν. Μαγουλᾶ, 44 ἐτῶν. Τὸ «Φίατ 1.100» ποὺ ὡδηγοῦσε ἔφυγε ἀπὸ τὸν δρόμο στὸ 40 χιλιόμετρο τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν—Κορίνθου καὶ ἔπεσε σὲ χαντάκι πέντε μέτρων ἀπὸ μιὰ μικρὴ γέφυρα. Ὁ ὁδηγὸς τραυματίσθηκε σοβαρά. Ἐπίσης τραυματίσθηκε σοβαρὰ ἡ σύζυγός του Στέλλα καὶ ἡ ἐπιβάτις Ἑλένη Φανιωτάκη, 34 ἐτῶν.

* ΜΙΑ «ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ» μὲ ἀριθμὸ κυκλοφορίας 60689 βρέθηκε στὸ χαντάκι τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν—Λαμίας. Οἱ ἐπιβάτες τραυματίσθηκαν εὐτυχῶς ὄχι σοβαρά.

Ν. Α.

ΕΚΦΡΑΣΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΩΝ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΣΩΜΑ

—Ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ὑγιεινῆς κ. Α. Κοκκέβη ἀπεστάλη πρὸς τὸν κ. Ἀρχηγὸν Ἀστυνομίας Πόλεων τὸ κάτωθι ἔγγραφον, δι' οὗ ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας του διὰ τὴν ἐκδηλωθεῖσαν συμπαράστασιν κατὰ τὸν διενεργηθέντα ἀντιπολιομυελιτικὸν ἐμβολιασμὸν «Σαμπίν».

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΥΓΙΕΙΝΗΣ
Ἀριθ. πρωτ. Γ1α/1730

Ἀθῆναι τῇ 19-2-21965
Πρὸς
Τὸν Ἀρχηγὸν Ἀστυνομίας Πόλεων

Θερμὰς ἐκφράζω πρὸς ὑμᾶς εὐχαριστίας διὰ τὴν ἐκδηλωθεῖσαν πολύτιμον συμπαράστασίν σας κατὰ τὸν διενεργηθέντα ἀντιπολυομυελιτικὸν ἐμβολιασμὸν Σαμπίν.

Μὴ δυνάμενος νὰ εὐχαριστήσω ἕνα ἕκαστον ἰδιαιτέρως, παρακαλῶ νὰ διαβιβάσητε τὰ θερμά μου συγχαρητήρια πρὸς ἅπαν τὸ ὑφ' ὑμᾶς προσωπικὸν τὸ ὁποῖον προσεφέρθη εὐγενῶς νὰ ἐργασθῇ κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐθνικὴν καὶ κοινωνικὴν ἐκστρατείαν καὶ ἠγωνίσθη τόσον ἀλτρουιστικῶς, μὴ φεισθὲν μόχθου, χρόνου καὶ φροντίδων προκειμένου νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν διάσωσιν τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος ἐκ τῆς τρομερᾶς νόσου τῆς πολυομυελίτιδος.

Χάρις εἰς τὴν μεγίστην συνδρομήν σας ἐπετεύχθησαν τὰ καλύτερα ἀποτελέσματα.

Μετὰ πάσης τιμῆς
Α. ΚΟΚΚΕΒΗΣ

***

ΤΙΜΗΤΙΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥΣ

Τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς 21/3/1965, παρουσίᾳ τῆς Διαδόχου πριγκιπίσσης Εἰρήνης, ἐτελέσθη εἰς τὸν Πειραϊκὸν Σύνδεσμον ὁ ἐπίσημος ἑορτασμὸς ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 15ετίας ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἑταιρίας Προστασίας Ἀνηλίκων Πειραιῶς «Ὁ Καλὸς Ποιμήν». Εἰς τὴν τελετὴν προσῆλθον ὁ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης κ. Ν. Μπακόπουλος, αἱ τοπικαὶ Ἀρχαί, βουλευταὶ καὶ πλῆθος ἐπιλέκτων μελῶν τῆς γείτονος.

Ἐν ἀρχῇ ἡ πρόεδρος τῆς Ἑταιρίας καὶ ἐκ τῶν βασικῶν συντελεστῶν τοῦ ἐπιτελεσθέντος ἔργου κυρία Ἀθηνᾶ Δηλαβέρη ἀνεφέρθη εἰς τὸ ἱστορικὸν τῆς ἱδρύσεως τῆς Ε.Π.Α.Π. καὶ εἰς τὸ ἐπιδειχθὲν προσωπικὸν ἐνδιαφέρον τῆς Βασιλίσσης Μητρὸς Φρειδερίκης, εὐχαριστήσασα ἐν συνεχείᾳ τὸ Κράτος διὰ τὴν συμπαράστασίν του, ὡς καὶ ὅλους ὅσους κατὰ καιροὺς ἐβοήθησαν. Ἀκολούθως εἰς ἀπολογισμὸν τοῦ ἐπιτελεσθέντος ἔργου, προέβη ὁ γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ἑταιρίας κ. Χ. Προκοπίδης, ὁ ὁποῖος μεταξὺ ἄλλων ἀνέφερε τὴν σύστασιν τῶν κατὰ συνοικίας παραρτημάτων τῆς Ε.Π.Α.Π., τὴν συνεργασίαν μὲ εἰδικὰ ἱδρύματα καὶ ὑπηρεσίας, τὴν σύστασιν ἱματιοθήκης, τὴν σύστασιν πέντε κέντρων Νεότητος καὶ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ νέου τριωρόφου κέντρου «Ὁ Καλὸς Ποιμήν», τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ πρότυπον εἰς τὸ εἶδος του καὶ θὰ ἀρχίσῃ ἐντὸς διμήνου τὴν λειτουργίαν του. Ἀκολούθως ὡμίλησεν ὁ ταμίας τῆς Ἑταιρίας κ. Λουκᾶς Νομικὸς καὶ τέλος ὁ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης κ. Ν. Μπακόπουλος. Ἡ Διάδοχος πριγκίπισσα Εἰρήνη ἀπένειμε τιμητικὰς διακρίσεις εἰς στελέχη καὶ συνεργάτας τῆς Ἑταιρίας Προστασίας Ἀνηλίκων Πειραιῶς, εἰς οἷς καὶ ὁ Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Πειραιῶς, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ τάξεως κ. Δημήτριος Βασιλάκος, διὰ τὴν ἐπὶ μακρὸν ἐπιδειχθεῖσαν δραστηριότητα καὶ ἀφοσίωσίν του εἰς τὸ κοινωνικὸν ἔργον τῆς Ἑταιρίας.

ΕΛΒΕΤΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Τὴν 16ην Μαρτίου ἀφίχθησαν εἰς Πειραιᾶ, ἐπιβαίνοντες τοῦ ἀτμοπλοίου «Ἀγαμέμνων» καὶ ἐκτελοῦντες περιήγησιν ἀνὰ τὰς χώρας τῆς Μεσογείου καὶ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, πεντήκοντα Ἑλβετοὶ ἀστυνομικοὶ τῆς πόλεως Ζυρίχης, μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των. Οἱ ἀφιχθέντες, τὴν ἑπομένην καὶ κατὰ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας ἐδεξιώθησαν ἐπὶ τοῦ πλοίου ἀντιπροσωπείαν ἀξιωματικῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων μετὰ τῶν οἰκείων των. Κατ' αὐτὴν ἀντηλλάγησαν προπόσεις καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὁμάδος τῶν Ἑλβετῶν ἀστυνομικῶν κ. Redaelli προσεφώνησε διὰ θερμῶν λόγων τοὺς Ἕλληνας ἀστυνομικούς, διαβιβάσας δι' αὐτῶν χαιρετισμὸν τῶν ἀστυνομικῶν Ἑλβετίας καὶ ἰδία τῶν ἀστυνομικῶν Ζυρίχης πρὸς τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἰδιαιτέρως δὲ πρὸς τοὺς ἀστυνομικοὺς τῶν Ἀθηνῶν. Ἀνεφέρθη ὁ κ. Redaelli εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἀστυνομικὰς ἐπιτεύξεις, τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν γοητείαν τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου καὶ ἐτόνισε τὴν χαρὰν ποὺ ἐδοκίμασαν αὐτὸς καὶ οἱ συνάδελφοί του ὅταν εὑρέθησαν εἰς τὴν κοιτίδα τοῦ παγκοσμίου πολιτισμοῦ, τὴν γῆν τῆς Παλλάδος.

Ἐκ μέρους τῆς ἀντιπροσωπείας μας ἀπήντησεν εἰς τὴν ἰταλικὴν ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Χ. Πατσούρης, ὁ ὁποῖος ηὐχαρίστησε δι' ὅσα κολακευτικὰ ἐλέχθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Redaelli καὶ ἐτόνισε τοὺς φιλικοὺς δεσμοὺς τῆς χώρας μας μετὰ τῆς Ἑλβετικῆς Δημοκρατίας. Ἰδιαιτέρως ὁ κ. Πατσούρης ἀνεφέρθη δι' ὀλίγων εἰς τὴν ἱστορικὴν καὶ πολιτιστικὴν ἐξέλιξιν τῆς φίλης Ἑλβετίας καὶ ἐτόνισε τὰ ἀλτρουϊστικὰ ἰδεώδη τῆς χώρας αὐτῆς πρὸς τὴν Ἑλλάδα, εἰπὼν ἐν συνεχείᾳ ὅτι εἶναι παγκοσμίως ἀνεγνωρισμένη ἡ ἱκανότης καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ κατάρτισις τῶν Ἑλβετῶν ἀστυνομικῶν. Τέλος, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δεξιώσεως προσεφέρθη διὰ τῆς ἀντιπροσωπείας μας, ὡς ἀναμνηστικὸν δῶρον τῶν ἀστυνομικῶν Ζυρίχης πρὸς τοὺς Ἀθηναίους συναδέλφους των, εἷς ἀσημένιος ἀμφορεὺς ἑλβετικῆς τέχνης μὲ χαραγμένην ἐπ' αὐτοῦ τὴν ἑξῆς ἀφιέρωσιν «Ἐνθύμιον τῶν ἀστυνομικῶν Ζυρίχης πρὸς τοὺς Ἀθηναίους συναδέλφους των».

Τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς ἰδίας ἡμέρας, οἱ Ἑλβετοὶ ἀστυνομικοὶ μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των ἐξεναγήθησαν εἰς Ἀκρόπολιν, Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον καὶ ἄλλους ἀρχαιολογικοὺς χώρους τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπεσκέφθησαν τὴν Ὑποδιεύθυνσιν Γενικῆς Ἀσφαλείας, ἔνθα ἔλαβον γνῶσιν τῶν μεθόδων ἐργασίας τῶν καταδιωκτικῶν μας Ἀρχῶν. Τὴν 18ην ὥραν ἐπεσκέφθησαν τὰς Ἀστυνομικὰς Σχολάς, εἰς τὰς ὁποίας ὁ διοικητὴς τούτων κ. Π. Λυκούσης ἀνέπτυξε τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἐκπαίδευσιν κλπ. ζητήματα. Ἐπηκολούθησε δεξίωσις εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν τῶν Σχολῶν μας, δοθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας προσεφέρθη ὡς δῶρον τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων πρὸς τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς Ζυρίχης καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἑλβετίας μία ἀρχαϊκοῦ τύπου συλλογή, ἀποτελουμένη ἐκ δύο ἀμφορέων καὶ πέντε ἄλλων σχετικῶν τεμαχίων, ἔργον μεγάλης καλλιτεχνικῆς ἀξίας τοῦ γλύπτου—ἀγγειοπλάστου Ροδίου. Εἰς τὸ τέλος τῆς δεξιώσεως, οἱ φιλοξενηθέντες ξένοι ἀστυνομικοὶ ἐξέσπασαν εἰς ζωηρὰ χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημίας ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τονίσαντες ἰδιαιτέρως τὴν εὐγνωμοσύνην των διὰ τὴν αὐθόρμητον ἀστυνομικὴν φιλοξενίαν ἐν Ἀθήναις καὶ διὰ τὰ ὅσα εἶδον καὶ ἤκουσαν κατὰ τὸ βραχύτατον διάστημα τῆς ἐδῶ παραμονῆς των. Καὶ περὶ ὥραν 20ην, τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἀνεχώρησαν διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀτμοπλοίου πρὸς συνέχισιν τῆς «κρουαζιέρας» των, ἐκφράσαντες τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ δυνηθοῦν καὶ αὐτοὶ ἐν καιρῷ, εἰς τὴν Ζυρίχην, νὰ ἀνταποδώσουν τὴν φιλοξενίαν εἰς ὁμάδα Ἑλλήνων ἀστυνομικῶν.

Χ. Σ.

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, οἱ ἀστυφύλακες κ.κ. Κούκουρας Κωνσταντῖνος, Καρατζᾶς Γεώργιος, Φασούλας Ζαχαρίας, Σπανὸς Σπυρίδων καὶ Λάμπου 'Ανδρέας.

***

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

— Δι'ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ 'Αστυνομίας Πόλεων, προεκηρύχθησαν εἰσαγωγικαὶ ἐξετάσεις διὰ τὰς Σχολὰς 'Υπαστυνόμων Β' καὶ 'Αρχιφυλάκων, ὡς ἀκολούθως:

1) Διὰ τὴν Σχολὴν 'Υπαστυνόμων Β' τὴν 11ην 'Ιουλίου 1965, ἡμέραν Κυριακήν, καθ' ἣν οἱ ὑποψήφιοι θὰ διαγωνισθοῦν εἰς τὸ μάθημα τῶν 'Ελληνικῶν. Εἰσακτέοι τεσσαράκοντα δύο (42), διὰ διετῆ ἐκπαίδευσιν.

2) Διὰ τὴν Σχολὴν 'Αρχιφυλάκων τὴν 4ην 'Ιουλίου 1965, ἡμέραν Κυριακήν, καθ' ἣν οἱ ὑποψήφιοι θὰ διαγωνισθοῦν εἰς τὸ μάθημα τῶν 'Ελληνικῶν ἐπίσης. Εἰσακτέοι ἑξήκοντα πέντε (65), δι' ἐννεάμηνον ἐκπαίδευσιν.

***

ΑΘΛΗΤΙΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

1) 'Η 'Αστυνομικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς τὴν 10-3-65, εἰς Πύργον 'Ηλείας, συνηντήθη εἰς ἀγῶνα μετὰ τῆς τοπικῆς ὁμάδος «Πανηλειακὸς» κατόπιν προσκλήσεως ἀπευθυνθείσης τῷ Α.Α.Π.

Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ 'Αστυνομικὴ ὁμὰς διὰ τερμάτων 2—0.

2) 'Η 'Αστυνομικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς τὴν 17-3-65, εἰς Νέαν 'Ιωνίαν, συνηντήθη εἰς ἀγῶνα μετὰ τῆς μικτῆς ὁμάδος Β' 'Εθνικῆς κατηγορίας τῶν σωματείων περιοχῆς Δήμου Ν. 'Ιωνίας.

Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ 'Αστυνομικὴ ὁμὰς διὰ τερμάτων 2—0.

Καὶ οἱ δύο ἀγῶνες ἐδόθησαν διὰ κοινωνικοὺς σκοπούς, τῇ ἐγκρίσει τοῦ 'Αρχηγείου. Τοὺς ἀγῶνας τούτους παρηκολούθησαν αἱ τοπικαὶ διοικητικαὶ καὶ δημοτικαὶ 'Αρχαὶ ὡς ἐπίσης καὶ πλῆθος φιλάθλων.

Τὸ 'Αρχηγεῖον ἐδέχθη τὰς εὐχαριστίας τῶν ὀργανωτῶν τῶν ἀγώνων, διότι διέθεσε τὴν 'Αστυνομικὴν ποδοσφαιρικὴν ὁμάδα καὶ οὕτως ἐξυπηρετήθη ὁ σκοπὸς τῶν ὀργανώσεων. 'Εκτὸς τῆς τεχνικῆς τῆς 'Αστυνομικῆς ὁμάδος, ἐπεδοκιμάσθη τὸ ἦθος καὶ ἡ ἐν γένει εὐπρέπεια τῶν ἀθλητῶν τῆς 'Αστυνομίας, πρᾶγμα ὅπερ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς κολακευτικώτατα σχόλια ὑπὲρ τῆς ὁμάδος καὶ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος. Κολακευτικώτατα σχόλια ἐπίσης ἀνεγράφησαν τόσον εἰς τὸν ἀθλητικόν, ὅσον καὶ εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον.

***

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Τὰ μέλη τῆς νεοσυστάτου ὀργανώσεως «Πανελλήνιος Ἕνωσις 'Αποστράτων 'Αξιωματικῶν 'Αστυνομίας Πόλεων», συνελθόντα τὸ πρῶτον εἰς γενικὴν συνέλευσιν, τὴν 31-1-1965, ἐξέλεξαν τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τὸ ὁποῖον ἀκολούθως κατηρτίσθη εἰς σῶμα, ὡς ἑξῆς :

Πρόεδρος: κ. Νικόλαος Νέρης.

'Αντιπρόεδρος: κ. 'Ιωάννης Δασκαλάκης.

Γενικὸς Γραμματεύς: κ. Γεώργιος Κοντογιῶργος.

Ταμίας: κ. Δημήτριος Μιχαηλίδης.

Σύμβουλοι: κ.κ. Εὐάγγελος 'Αναστασίου, Μιχαὴλ Κελένης, Κωνσταντῖνος Παπατριανταφύλλου, Γεώργιος Πολίτης, Γεώργιος Παπαδόπουλος.

Τὰ γραφεῖα τῆς 'Ενώσεως στεγάζονται προσωρινῶς εἰς τὴν ὁδὸν Γ' Σεπτεμβρίου ἀριθ. 18 (πλ. Λαυρίου), β' ὄροφος, γραφεῖον 3.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

25η Μαρτίου 1821, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου 289

ΜΗΝΥΜΑΤΑ—ΗΜΕΡΗΣΙΑΙ ΔΙΑΤΑΓΑΙ

Μήνυμα τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Γ. Παπανδρέου ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἐπετείῳ τῆς 25ης Μαρτίου 1821 291

Ἡμερησία διαταγὴ τοῦ Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως κ. Π. Πολυχρονίδη ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἐπετείῳ τῆς 25ης Μαρτίου 1821 292

ΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Συμβολὴ εἰς τὴν συμπαράστασιν τῆς κοινωνίας εἰς τὸ ἔργον τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου (συνέχεια) ... 293

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Πῶς σκοτώθηκε ὁ σωφὲρ στὸ Μοσχᾶτο, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σπ. Λεωτσάκου 297

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Μερικοὶ ἐφαρμογαὶ τῆς φωτογραφίας εἰς τὴν διερεύνησιν τοῦ ἐγκλήματος, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. Δημητρίου Κατσιμαγκλῆ (συνέχεια) 301

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑΙ

Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τῆς διεθνοῦς σατανικῆς σπείρας Krafter, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γ. Δουκάκη (συνέχεια) 305

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I., ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια) 309

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Τάξις καὶ ἀσφάλεια τῆς Ἀθήνας, ὑπὸ τοῦ κ. Δημητρίου Σκουζὲ 313

ΕΙΔΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ προσοχὴ στὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, ὑπὸ τοῦ κ. Θεμιστοκλέους Θεοδωροπούλου 315

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Φεβρουαρίου 1965 319

ΑΠΟΚΡΗΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Πατρινὸ καρναβάλι, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἀναστασίου Συφάντου 320

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Φάκελλος «Μ.Σ. 389.506», ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 325

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ στιγμιότυπα δεκαπενθημέρου, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 329

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 331

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Δεκαπενθήμερο Τροχαίας, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 333

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 334

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12 - 12.30′ μ.μ.

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.